NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

NOU

EDITURA MIRON

ESTE ȘOCANT, ESTE DELICIOS, ESTE DE-A DREPTUL PĂCĂTOS...

JULIA QUINN

ZECE MOTIVE SĂ TE IUBESC

ZECE LUCRURI PE CARE AR TREBUI SĂ LE ȘTIȚI DESPRE ACEASTĂ CARTE:

1. Sebastian Grey este un rebel fermecător, diabolic de frumos, care are un secret.
2. Familia Annabelei Winslow a votat-o ca fiind singura membră a familiei Winslow care spune ce gândește și singura membră a familiei Winslow care adoarme în biserică.
3. Unchiul lui Sebastian este contele Newbury, iar dacă el moare fără să-și asigure un urmaș, Sebastian va moșteni totul.
4. Lordul Newbury îl disprețuiește pe Sebastian și va face tot ce-i stă în putință pentru a-i demonstra asta.
5. Lordul Newbury a decis că Annabel este răspunsul pentru toate problemele sale.
6. Annabel nu dorește să se mărite cu lordul Newbury, mai ales când află că acesta i-a fost amant bunicii ei, în trecut.
7. Este șocant,
8. este delicios,
9. este de-a dreptul păcătos, toate acestea conducând la:
10. Fericiți. Pentru totdeauna. Până la adânci bătrâneți.


ISBN: 978-606-8695-27-3
9 786068 695273

JULIA QUINN - TEN THINGS I LOVE ABOUT YOU

Traducere Cornelia Cernetchi

ISBN 978-606-8695-27-3

JULIA QUINN

ZECE MOTIVE SĂ TE IUBESC



Prolog

Cu câțiva ani în urmă

Nu putea să doarmă.

Nu era o noutate. Ai fi crezut că deja s-a obișnuit cu asta.

Dar nu, în fiecare noapte Sebastian Grey închidea ochii, cu speranța să poată adormi. De ce să nu adoarmă? Era un tânăr perfect sănătos, absolut fericit și întreg la minte. Nu avea niciun motiv să nu poată dormi.

Însă nu putea.

Nu i se întâmpla tot timpul. Uneori – iar el nu avea idee de ce se întâmpla, sau nu – punea capul pe pernă și adormea aproape instantaneu. În restul timpului se perpelea, se răsucea pe ambele părți, se trezea și citea, bea puțin ceai, iar se foia, se ridica și privea pe fereastră, arunca săgeți la țintă, se mai foia, până ce renunța și urmărea răsăritul soarelui.

A văzut multe răsărituri. De fapt, acum Sebastian se considera deja un expert în răsăritul soarelui pe insulele britanice.

În mod inevitabil se instala oboseala și în cursul dimineții adormea, pe pat sau în fotoliu, sau uneori cu fața penibil lipită de pahar. Nu i se întâmpla asta zilnic, însă destul de des, astfel că a căpătat reputația de leneș, fapt care-l amuza sincer. Nimic nu-i plăcea mai mult ca o dimineață răcoroasă și energizantă, iar fără îndoială că nicio masă nu i se părea satisfăcătoare ca un mic dejun britanic copios.

Și uite așa, se auto-educase să trăiască împăcat cu suferința lui cum putea mai bine. Își făcuse obiceiul să ia micul dejun

acasă la vărul său, Harry, în parte fiindcă menajera lui Harry pregătea o masă pe cinste, dar și pentru că Harry îl aștepta mereu să apară. Mai exact, în nouă din zece ocazii Sebastian *trebuia* să apară. Mai exact, nu-și mai permitea să pice de somn la șapte și jumătate în fiecare dimineață. Mai exact, seara următoare era mai obosit ca de obicei. Mai exact, atunci când reușea să ajungă în pat și să închidă ochii, adormea mult mai ușor.

Teoretic.

Nu era drept, își spunea el. Nu trebuia să îndrepte sarcasmul spre el însuși. Planul său măreț nu funcționa perfect, ci doar în parte. Dormea ceva mai bine. Dar nu în seara aceasta.

Sebastian se ridică și merse la fereastră, unde își sprijini fruntea pe geam. Afară era rece, iar răceala sticlei îi pătrundea prin piele. Îi plăcea senzația. Era grozav. Genul de moment intens, care îi amintea de umanitatea lui. Îi era frig, deci sigur trăia. Îi era frig, așadar precis nu era invincibil. Îi era frig, deci...

Se retrase brusc și pufni dezgustat. Îi era frig, deci îi era frig. Nu era mare scofală. Se mira că nu plouă. Când a sosit acasă seara, parcă stătea să plouă. De când era pe continent, începuse să se priceapă destul de bine la prognoza vremii. Probabil curând va începe să plouă.

Ajunse în mijlocul camerei și căscă. Poate ar fi bine să citească. Asta îi făcea somn uneori. Desigur, problema nu era să-i fie somn. Putea să-i fie somn de pică, dar tot să nu doarmă. Închidea ochii, își înfoia puțin perna, totuși...

Nimic.

O să stea așa, întins, așteptând, așteptând. Va încerca să-și golească mintea, pentru că asta îi trebuia, în mod sigur. O pagină nouă. Dacă ar fi putut să îmbrățișeze nimicul absolut, atunci ar fi adormit. Era sigur de asta.

Doar că nu funcționa. De fiecare dată când Sebastian Grey încerca să îmbrățișeze nimicul, războiul revenea și-l îmbrățișa pe *el*.

Îl vedea. Îl simțea. Din nou. Toate lucrurile acelea, care, sincer au fost arhi-suficiente. Așa că deschise ochii. Acum nu vedea decât dormitorul lui obișnuit, cu patul obișnuit. Cuvertura era verde, draperiile aurii. Biroul era din lemn.

Era și o liniște deplină. În timpul zilei zgomotul obișnuit al străzii se auzea, dar seara, în partea aceasta de oraș aproape că amuțea. Era uimitor, chiar să te bucuri de liniște. Să asculți vântul, poate cântecul păsărilor, fără să ciulești urechea după pași, sau focuri de armă. Sau mai rău.

Îți închipuiai că el chiar putea să doarmă în așa o liniște deplină.

Mai căscă o dată. Poate o să citească. După amiază va alege un volum din colecția lui Harry. Nu prea avea ce alege; lui Harry îi plăcea să citească în franceză sau în rusă și, cu toate că Sebastian cunoștea cele două limbi la fel de bine (bunica maternă comună insistase asupra acestui lucru), lui nu-i era la fel de lesne să le folosească, spre deosebire de Harry. Cititul în altă limbă, decât engleza, i se părea *muncă*, iar Seb dorea doar să se distreze.

Cerea chiar atât de mult de la o carte?

Dacă *el* ar scrie o carte, ar fi emoție. S-ar pierde vieți, dar nu prea multe. Și niciodată nu ar fi cea a unui personaj principal. Asta ar fi prea deprimant. Ar trebui să existe și dragoste. Și pericol. Pericolul este bun.

Poate și puțină atmosferă exotică, dar nu în exces. Sebastian bănuia că majoritatea autorilor nu se documentau temeinic. De curând citise un roman a cărui acțiune se petrecea într-un harem arab. Deși lui Seb ideea de harem i s-a părut interesantă...

Foarte interesantă.

...nu-și putea imagina că autorul a prins corect toate detaliile. Îi plăcea nespus aventura, dar i se părea greu de crezut că îndrăzneața eroină britanică a reușit să scape atârnând un șarpe pe geam și alunecând pe el în siguranță până jos, pe pământ.

Ca să adauge și puțină insultă prejudiciului, autorul nici măcar nu a indicat ce specie de șarpe folosise tânăra.

Sincer, el ar fi scris mai bine.

Dacă ar scrie o carte, ar alege Anglia. Acolo nu sunt șerpi. Iar eroul nu ar fi fost un dandy plângăcios, preocupat doar de modelul vestei sale. Dacă el ar scrie o carte, eroul ar da dovadă de eroism.

Însă ar avea un trecut misterios. Asta ca lucrurile să fie interesante.

Va trebui să existe și o eroină. Îi plăceau femeile. Putea să scrie despre una. Ce nume i-ar da? Unul obișnuit. Joan, poate. Nu, acesta suna prea dur. Mary? Anne?

Da, Anne. Anne îi plăcea. Avea o sonoritate clară. Doar că nimeni nu ar striga-o Anne. Dacă el ar scrie o carte, eroina lui ar fi în derivă, nu ar avea familie. Nimeni nu i-ar folosi numele de botez. Avea nevoie de un prenume bun. Unul ușor de pronunțat. Ceva plăcut.

Sainsbury.

Se opri, repetându-l în minte. Sainsbury. Dintr-un motiv oarecare îi amintea de cașcaval. Dar asta e bine. Îi plăcea cașcavalul.

Anne Sainsbury. Era un nume potrivit. Anna Sainsbury. Domnișoara Sainsbury și...

Și ce?

Dar eroul? Trebuia să aibă o carieră? Desigur, Sebastian cunoștea prea bine genul de viață al nobilimii, ca să poată picta portretul fidel al unui lord indolent. Dar era plictisitor. Dacă ar scrie o carte, va trebui să conțină o poveste pe cinste.

Putea să aleagă ca eroul să fie cadru militar. Cunoștea bine domeniul. Un maior, poate? Miss Sainsbury și maiorul misterios? Doamne, nu. Gata cu aliterațiile. Și lui i se părea cam prețios.

Un general? Nu, generalii sunt prea ocupați. Și nici nu prea mai sunt mulți prin zonă. În caz că nu ar avea alte idei, ar merge unul sau doi duci. Dar un colonel? Rangul înalt înseamnă putere și autoritate. Ar putea proveni dintr-o familie bună, ar avea bani, însă nu prea mulți. Fiul cel mai tânăr. Fiii cei mai tineri trebuie să-și croiască singuri un rost pe lume.

Miss Sainsbury și Colonelul Misterios. Da, dacă ar scrie o carte, așa ar numi-o. Dar el nu va scrie o carte. Căscă. Când să găsească timp? Se uită pe biroul mic și gol, unde nu era decât o cană cu ceai rece. Și de unde hârtie?

Soarele începuse să se ridice pe cer. Ar trebui să se urce în pat. Ar putea să mai prindă câteva ore de somn, înainte să plece la Harry, ca să ia micul dejun. Privi spre fereastră și văzu razele primilor zori pătrunzând pieziș în casă. Se opri. Îi plăcea muzica răsăritului.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea pe fereastră.

Nu, așa nu era prea clar. Din câte se știa, putea vorbi și despre un pahar de coniac.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei.

Așa era mai bine. Doar că mai era nevoie de ceva.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subțire, întrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă.

Acum era chiar bine. Până și el dorea să știe ce s-a întâmplat cu miss Sainsbury, iar acum inventa.

Sebastian își mușcă buza inferioară. Poate că ar fi bine să pună asta pe hârtie. Și să-i dăruiască și un câine.

Se așeză la birou. Hârtie. Avea nevoie de hârtie. Și de cerneală. Trebuia să găsească într-unul din sertarele biroului.

Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subțire, întrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă. Își privi credinciosul câine collie, care stătea întins pe covor, lângă patul ei și înțelese că a venit vremea să ia o decizie imediat. Viețile fraților și surorilor ei depindeau de asta.

Ia uite. Un paragraf întreg. Și nici nu i-a luat mult timp. Sebastian ridică privirea spre fereastră. Lumina dimineții pătrundea pieziș prin sticlă, iar Sebastian Grey era fericit.

Capitolul unu

Mayfair, Londra
Primăvara, 1822

– Cheia unei căsnicii de succes, afirma lordul Vickers, este să te ferești din calea soției cuiva.

O asemenea afirmație nu ar fi influențat cu nimic viața și averile domnișoarei Annabel Winslow, însă existau zece lucruri care transformau declarația lordului Vickers într-un pumnal care-i pătrundea dureros chiar în inimă.

Unu: Lordul Vickers era bunicul matern, care se lega de **Doi**: soția în discuție era bunica ei, care **Trei**: decisese recent să o smulgă pe Annabel din viața ei liniștită și fericită din Gloucestershire, cu scopul – exprimat prin cuvintele ei – de a "o cizela puțin și a o mărita."

La fel de mare importanță avea **Patru**: Lordul Vickers vorbea cu lordul Newbury, care **Cinci**: fusese el însuși însurat cândva, se pare că și fericit, dar **Șase**: soția lui a murit, iar acum era văduv, iar **Șapte**: fiul lui murise cu un an înainte, fără să aibă moștenitori.

Ceea ce a condus la **Șapte**: Lordul Newbury își căuta o soție și **Opt**: se gândea că o alianță cu Vickers era potrivită și **Nouă**: pusese ochii pe Annabel, pentru că **Zece**: avea șolduri mari.

Of, fir-ar. Au fost doi de șapte?

Annabel suspină, fiindcă mai mult de atât nu-și permitea, fiind așezată în fotoliu. Nu se punea problema că ar exista

unsprezece aspecte, în loc de zece. Șoldurile ei erau șoldurile ei, iar în prezent lordul Newbury stabilea dacă noul lui moștenitor ar trebui să petreacă nouă luni la adăpostul lor.

– Cea mai mare, dintre opt copii ai zis, șopti lordul Newbury, privind-o atent și gânditor.

Gânditor? Nu prea ar fi adjectivul corespunzător. Mai avea puțin și începea să se lingă pe buze.

Annabel se uită spre verișoara ei, lady Louisa McCann cu o expresie îngrețoșată. Louisa venise într-o vizită și chiar s-au simțit bine împreună, înainte ca lordul Newbury să-și facă apariția pe neașteptate. Louisa avea o expresie neutră, cum se cuvenea în contextele de socializare, însă Annabel vedea în ochii ei multă înțelegere.

Dacă Louisa, ale cărei maniere și creștere erau absolut corecte indiferent de ocazie, acum nu-și putea ascunde groaza de pe față, însemna că Annabel era într-o mare încurcătură.

– Și, continuă lordul Vickers cu mândrie, fiecare dintre ei s-a născut sănătos și puternic. Ridică paharul spre a toasta pentru fiica lui cea mai mare, prolifica Frances Vickers Winslow, de care Annabel își amintea că o menționa ca Fraiera aceea, care s-a măritat cu Fraierul acela afurisit.

Lordul Vickers nu a fost încântat când fiica lui s-a măritat cu un gentleman de provincie, cu resurse limitate. Din câte știa Annabel, de atunci nu și-a mai revizuit părerea.

Mama Louisei, pe de altă parte, se măritase cu fiul mai mic al ducelui de Fenniwick cu doar trei luni înainte ca fiul cel mare al ducelui de Fenniwick să sară prostește cu armăsarul său nărăvaș și să-și frângă nobilul gât. Fusese, după cum s-a exprimat lordul Vickers „Al naibii moment potrivit".

Pentru mama Louisei asta a fost; nu pentru moștenitorul decedat. Nici pentru cal.

Nu era deloc surprinzător că Annabel și Louisa s-au întâlnit de foarte puține ori înainte de primăvara aceasta. Soții Winslow,

împreună cu odrasla lor durdulie locuiau într-o căsuță prea mică și nu aveau multe în comun cu membrii familiei McCann, care, atunci când nu locuiau la conacul lor cu aer de palat, din Londra, își aveau reședința într-un castel vechi, aproape de granița cu Scoția.

– Tatăl Annabelei a avut nouă frați, spuse lordul Vickers.

Annabel se întoarse spre el și-l privi mai atentă. Era unica ocazie când bunicul ei rostise despre tatăl ei ceva asemănător cu un compliment, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

– Nu zău? făcu lordul Newbury, privind-o pe Annabel cu o licărire lacomă în ochi. Annabel țuguie buzele și își împreună mâinile în poală și se întreba oare cum să facă, așa încât să prezinte semne de infertilitate.

– Iar noi, desigur, avem șapte, zise lordul Vickers, fluturând mâna prin aer, nonșalant, gest pe care-l fac bărbații, ca să pară modești, fără să fie.

– Să înțeleg că nu te-ai ferit mereu din calea dragei lady Vickers, comentă lordul Newbury, hohotind de râs.

Annabel înghiți. Când Newbury râdea puternic, ori când se mișca în vreun fel, fălcile începeau să-i tremure dizgrațios. Era un tablou oribil, care-i aducea aminte brusc de piftia din copită de vițel, pe care menajera o forța să o înghită când era bolnavă. Doamne, era de ajuns să o vezi și-ți trecea orice poftă de mâncare.

Încercă să socotească rapid cât timp i-ar lua ca să scadă în greutate, dar mai ales să reducă din circumferința șoldurilor, până la o valoare care era considerată inacceptabilă pentru a da naștere unui copil.

– Gândește-te la asta, zise lordul Vickers și-i aplică o palmă pe spate amicului său.

– Oh, dar chiar mă gândesc, zise lordul Newbury. Se întoarse către Annabel, cu ochi azurii înfometați și interesați. Numai la asta mă gândesc.

– Este o exagerare să vă gândiți, rosti calm lady Vickers. Ridică paharul cu vișinată în semn de salut și sorbi încet.

– Am uitat să ești aici, Margaret, zise lordul Newbury.

– Eu nu uit niciodată, mormăi lordul Vickers.

– Cu siguranță că vorbeam despre gentlemani, menționă lady Vickers și ridică paharul gol spre cine va binevoi să i-l reumple. O doamnă trebuie să se gândească mai întâi.

– Aici nu suntem de acord, zise Newbury. Draga mea Margaret își păstra gândurile pentru sine. Am avut o uniune splendidă.

– Stătea cât mai departe și nu ieșea în calea ta? întrebă lordul Vickers.

– Cum am spus, am avut o uniune splendidă.

Annabel o privi pe Louisa, care ședea cuminte alături de ea. Verișoara ei era firavă, avea umeri inguști, părul șaten și ochi verzi. Annabel a fost mereu de părere că ea însăși semăna cu un monstru, în comparație cu Louisa. Avea părul brunet și ondulat, pielea ei avea o tentă măslinie, care imediat se colora, sub razele soarelui, iar silueta ei unduioasă atrăgea atenția fără voia ei, încă de când avea doisprezece ani.

Dar niciodată până acum nu fusese deranjată de atenția acordată, cum era acum, când lordul Newbury o studia lacom, ca pe un desert mult așteptat.

Annabel își păstra cumpătul și încerca să facă exact ca Louisa, care nu permitea gândurilor ascunse să i se citească pe chip. Bunica ei o dojenea adeseori pentru că era mult prea expresivă.

– Pentru Dumnezeu, erau cuvinte auzite frecvent. Nu mai zâmbi de parcă ai ști *ceva*. Domnilor nu le place o lady care știe lucruri. Cel puțin nu-și doresc asta de la o soție.

În aceste momente de obicei lady Vickers sorbea din paharul ei și adăuga:

– Poți să știi multe lucruri după ce vei fi măritată. De preferință să le afli de la un domn cu care nu ești măritată.

Dacă până acum Annabel nu știa multe lucruri, de la o vreme le-a aflat. Ca de exemplu adevărul că măcar trei dintre odraslele Vickers nu erau probabil ale soțului. Bunica ei, începuse să înțeleagă Annabel, avea, în afara unui vocabular colorat și blasfemitor, o viziune cam diluată despre moralitate.

Gloucestershire începea să-i pară mai mult un vis. Totul la Londra era atât de... strălucitor. Nu ad-litteram, desigur. Adevărul era că la Londra totul era mai degrabă cenușiu, acoperit cu un strat subțire de funingine și praf. Annabel nu-și dădea seama de ce îi venise în gând cuvântul „strălucitor". Poate fiindcă nimic nu părea simplu. Și nici direct. Ci, mai degrabă, ușor alunecos.

Îi era poftă de un pahar cu lapte, în speranța că lichidul proaspăt i-ar restabili echilibrul. Nu s-a gândit niciodată la ea însăși ca fiind dichisită și numai cel de sus știa că, dintre toți membrii familiei Winslow, ea ar fi fost prima care adormea în biserică, dar fiecare zi în capitală îi mai aducea un șoc, iar fiecare moment care trecea o lăsa cu gura căscată și confuză.

Era aici de o lună. O lună! Și nici acum parcă nu mergea decât pe vârfuri, niciodată sigură că a spus sau a făcut ce trebuie.

Detesta acest lucru.

Acasă era sigură. Nu avea întotdeauna dreptate, dar aproape mereu era sigură. La Londra regulile erau diferite. Și mai rău, toată lumea cunoștea pe toată lumea. Iar dacă nu se cunoșteau, toți știau totul *despre* oricine. Parcă toată lumea împărtășea o poveste la care Annabel nu avea acces. Toate conversațiile aveau un înțeles ascuns, subtil, mai profund. Iar ea, Annabel, singura din familia Winslow care putea să adoarmă în biserică, era singura capabilă să spună ce gândește, însă simțea că nu poate scoate o vorbă, de teamă să nu ofenseze pe cineva.

Ori să se pună pe sine într-o situație penibilă.

Ori să pună pe altcineva într-o situație penibilă.

Nu suporta gândul acesta. Nu suporta gândul că i-ar putea dovedi bunicului ei că mama ei fusese într-adevăr o fraieră, ca și tatăl ei, însă ea era cea mai fraieră dintre toți.

Puteai să te faci de râs într-o mie de feluri, zilnic mai găseai o ocazie. Nici nu puteai să le eviți pe toate.

Annabel făcu o reverență când contele de Newbury plecă și se prefăcu că nu-l observă cum se uită salivând la sânii ei. Bunicul ei ieși împreună cu musafirul, iar ea rămase singură cu Louisa, bunica lor și o sticlă de vișinată.

– Ce încântată va fi mama ta, anunță lady Vickers.

– Pentru ce, doamnă? întrebă Annabel.

Bunica ei o privi dojenitor, ușor iritată.

– Contele. Când am acceptat să te iau aici, nici nu visam că vei prinde mai mult de un baron. Ce noroc pe tine că este disperat.

Annabel zâmbi șiret. Ce minunat este să fii obiectul disperării.

– Vișinată? se oferi bunica ei.

Annabel dădu din cap că nu dorește.

– Louisa? lady Vickers își lăsă ușor capul într-o parte, spre cealaltă nepoată a ei, care refuză hotărât.

– Adevărat că nu prea ai ce să vezi la el, zise lady Vickers, dar era destul de chipeş când a fost tânăr, așa că nu veți avea copii urâți.

– Ce bine, zise Annabel deloc încântată.

– Câteva prietene ale mele l-au vrut de soț, dar el nu avea ochi decât pentru Margaret Kitson.

– Prietenele dumitale, murmură Annabel. Contemporanele bunicii ei au vrut să se mărite cu lordul Newbury. Contemporanele *bunicii* ei au vrut să se mărite cu bărbatul care mai mult ca sigur dorea să se însoare cu *ea*.

Dumnezeule mare.

– Și o să moară curând, continuă bunica ei. Nu puteai să speri mai bine de atât.

– Cred că aș bea puțină vișinată, se răzgândi Annabel.

– Annabel, zise Louisa ușor contrariată și având acea privire de ce-vrei-să-faci.

Lady Vickers îi turnă puțin într-un pahar.

– Să nu-i spui bunicului tău, adăugă ea. Știi că nu este de acord ca domnișoarele sub treizeci de ani să bea tărie.

Annabel sorbi o înghițitură generoasă. Alcoolul i se prelinse pe gât ca un torent fierbinte, dar reuși să nu se înece. Acasă nu băuse vișinată niciodată, mai ales la cină. Doar că *acum* avea nevoie de întăritoare.

– Lady Vickers, spuse majordomul din prag, m-ați rugat să vă amintesc ora la care ar trebui să plecați la reuniunea doamnei Marston.

– Oh, bine, zise lady Vickers și se ridică greoi de pe canapea. Bătrâna e plictisitoare, dar pregătește o masă pe cinste.

Annabel și Louisa s-au ridicat când bătrâna a părăsit camera, apoi s-au așezat mai aproape, iar Louisa a început:

– Ce s-a *întâmplat* cât am fost eu plecată?

– Presupun că te referi la lordul Newbury? zise Annabel oftând.

– Am fost plecată la Brighton doar patru zile, spuse Louisa în șoaptă, privind spre ușă, de teamă să nu fie auzită, apoi adăugă: Acum vrea să se *însoare* cu tine?

– Nu s-a exprimat chiar așa, mărturisi Annabel, mai mult ca pe o speranță, decât altceva. După câtă atenție i-a acordat lordul Newbury în ultimele patru zile, mai mult ca sigur că era în drum spre Canterbury, de unde obținea o licență specială, până la sfârșitul săptămânii.

– Cunoști povestea lui? întrebă Louisa.

– Cred că da, zise Annabel. O parte din ea. Desigur, nu știa la fel de mult cât știa Louisa. Ea era deja la al doilea sezon la Londra și, legat de aceasta, era născută în lumea de aici. Pedigree-ul Annabelei poate că includea un bunic viconte, însă ea era fiica unui gentleman de provincie. Louisa, pe de altă parte, stătuse la Londra în fiecare primăvară și vară. Mama ei – Joan, mătușa Annabelei – murise acum câțiva ani, însă ducele de Fenniwick avea mai multe surori și toate dețineau poziții de vază în societate. Poate că Louisa era timidă, dar era ultima persoană de la care s-ar aștepta cineva să răspândească bârfe și zvonuri, însă le *știa* pe toate.

– Este disperat să-și aleagă o soție, zise Louisa.

Annabel ridică din umeri, indiferentă, spera ea.

– Și eu îmi caut disperată un soț.

– Dar nu ești chiar disperată.

Annabel nu o contrazise, dar adevărul era că, dacă nu se va mărita bine, cât de curând, doar Dumnezeu știa ce se va alege de familia ei. Nu au avut niciodată multe, însă când tatăl ei era în viață, au reușit întotdeauna să se descurce. Ea nici nu bănuia de unde au existat bani cu care toți cei patru frați ai ei și-au făcut studiile, însă erau toți acolo unde se cuvenea – la Eton, unde primeau o educație de gentlemani. Annabel *nu* voia să poarte răspunderea pentru eventuala lor excludere de acolo.

– Soția lui a murit acum nu știu câți ani, continuă Louisa. Dar asta nu a contat, fiindcă avea un fiu perfect sănătos. Iar fiul lui avea două fiice, așa că soția lui nu era stearpă.

Annabel dădu din cap, dar se întrebă de ce întotdeauna femeia este considerată cea stearpă. Oare bărbatul nu putea fi și el incapabil?

– Dar fiul lui a murit, cred că de febră.

Annabel știa și partea aceasta, dar era sigură că Louisa avea mai multe detalii, așa că întrebă:

– Și nu are pe altcineva ca moștenitor? Trebuie să mai fie un verișor sau un frate.

– Nepotul lui, confirmă Louisa. Sebastian Grey. Dar lordul Newbury îl *urăște*.

– De ce?

– Nu știu, zise Louisa nonșalant. Nimeni nu știe. Din gelozie, poate? Dl Grey este extrem de chipeș. Toate doamnele îi cad la picioare.

– Mi-ar plăcea să văd și eu asta, rosti Annabel, imaginându-și scena. Își închipuia un Adonis blond, cu haina cambrată pe bustul musculos, avansând printr-o mare de femei leșinate. Ar fi bine totuși ca măcar câteva să fie încă treze și să se agațe de picioarele lui, ca să-l dezechilibreze....

– Annabel!

Annabel se trezi la realitate. Louisa o strigă pe un ton care sugera că ar face bine să asculte.

– Annabel, ascultă, este important, zise Louisa.

Annabel dădu din cap, tot absentă, deși un sentiment straniu o copleșea – poate era recunoștință, poate dragoste. O cunoștea pe verișoara ei de puțin timp, dar între ele se înfiripase o relație bazată pe afecțiune și știa că Louisa ar face tot ce poate, ca să o împiedice pe Annabel să facă o alianță nefericită.

Din păcate, puterea Louisei era limitată la acest capitol. Ea nu putea înțelege presiunile impuse de calitatea Annabelei. Era cea mai mare fiică dintr-o familie scăpătată.

– Ascultă-mă, o imploră Louisa. Fiul lordului Newbury a murit, cred, acum aproape un an. Iar el a început să-și caute soție înainte ca fiul lui să se fi răcit în mormânt.

– Nu ar fi trebuit să-și găsească deja una?

Louisa clătină din cap.

– Era pe punctul de a se însura cu Mariel Willingham.

– Cine? întrebă mirată Annabel, căutând să localizeze numele.

– Exact. Nu ai auzit de ea în viața ta. A murit.

Annabel deschise larg ochii. A fost într-adevăr un anunț insensibil al unei vești atât de tragice.

– Cu două zile înainte de cununie a răcit.

– Dar cum a murti în două zile? întrebă Annabel. Întrebarea era morbidă, dar, în fine, trebuia să știe.

– Nu. Lordul Newbury a insistat să amâne ceremonia. A spus că era pentru bunăstarea ei, că se simțea prea rău ca să stea în picioare în biserică, dar toată lumea știa că el vrea să fie absolut sigur că fata e destul de sănătoasă, încât să-i aducă pe lume un fiu.

– Și pe urmă?

– Da, pe urmă a murit. A zăcut cam două săptămâni. A fost foarte trist. Întotdeauna a fost foarte bună cu mine. Louisa a dat din cap mâhnită, apoi a continuat. Lordul Newbury a fost aproape de un dezastru. Dacă s-ar fi cununat cu ea, ar fi trebuit să intre într-o perioadă de doliu. Așa cum au stat lucrurile, a fost o încercare scandaloasă, fiindcă a vrut să se însoare curând după moartea fiului său. Dacă miss Willingham nu ar fi murit înainte de nuntă, el tot ar fi avut un an negru în fața lui.

– Cât a așteptat, înainte să înceapă căutările din nou? întrebă Annabel, îngrozită de întrebare.

– Nu mai mult de două săptămâni. Sincer, nu cred că ar fi așteptat atât de mult, dacă ar fi crezut că scapă ușor de asta. Louisa se uită de jur împrejur, iar ochii îi căzură pe paharul cu vișinată al Annabelei. Aș bea niște ceai, spuse ea.

Annabel se ridică și sună pentru ceai, interesată de continuarea narațiunii.

– După ce s-a întors la Londra, reluă Louisa, a început să o curteze pe lady Frances Sefton.

– Sefton, repetă încet Annabel. Numele îi era cunoscut, dar nu știa de unde.

– Da, reluă Louisa. Exact. Tatăl ei este contele de Brompton. Lady Frances este a treia din nouă copii.

Oh, vai de mine.

– Miss Willingham era cea mai mare din doar patru, dar ea... Louisa nu mai continuă, nefiind prea sigură cum să nu pară nepoliticoasă.

– Ea nu avea formele mele? îi dădu Annabel sugestia. Louisa dădu afirmativ din cap, iar Annabel zâmbi. Presupun că la tine nu s-a uitat de două ori.

– Niciodată, spuse Louisa, studiindu-se. Apoi își aduse aminte cui trebuia să mulțumească, așadar rosti: Slavă Domnului.

– Ce s-a întâmplat cu lady Frances? întrebă Annabel.

– A fugit. Cu un *lacheu*.

– Vai de mine. Dar înseamnă că era îndrăgostită, nu crezi? Doar nu fugi cu un valet, doar ca să eviți căsătoria cu un conte.

– Nu crezi asta?

– Păi nu prea, zise Annabel. Nu e deloc practic.

– Nu cred că ea s-a gândit la lucruri practice. Cred că s-a gândit la căsătoria cu acel... acel...

– Te implor, nu mai continua fraza.

Louisa se conformă.

– Dacă te-ai gândi cum poți evita căsătoria cu lordul Newbury, continuă Annabel, presupun că există modalități mai plăcute, decât căsătoria cu un valet. Decât dacă, nu cumva, era îndrăgostită de valet. Asta schimbă lucrurile.

– Păi vezi, nu e nici una, nici alta. A plecat în Scoția și nu a mai auzit nimeni de ea. Deja se terminase și sezonul. Sunt sigură că lordul Newbury și-a căutat o soție din acel moment, dar cred că e mult mai ușor în perioada sezonului, când toată lumea se adună. Plus că, dacă ar fi fost urmărit o altă doamnă, eu aș fi aflat ultima. El locuiește în Hampshire.

În vreme ce Louisa şi-a petrecut întreaga iarnă în Scoţia, tremurând în castelul ei.

– Iar acum s-a întors, declară Annabel.

– Da şi acum, că a pierdut un an, va dori să găsească rapid pe cineva. Louisa o privea cu o grimasă îngroazită – în parte milă, în parte resemnare. Dacă este interesat de tine, nu va pierde mult timp făcându-ţi curte.

Annabel ştia că era adevărat şi mai ştia că, dacă lordul Newbury o va cere în căsătorie, îi va fi foarte greu să-l refuze. Bunicii ei deja dădeau de înţeles că sprijină partida. Mama ei i-ar fi permis să refuze, însă ea se afla la o sută de mile depărtare. Iar Annabel ştia exact ce ar citi în ochii mamei, în timp ce ar asigura-o că nu este obligată să se mărite cu contele.

Va fi iubire, dar va fi şi îngrijorare. Întotdeauna a citit îngrijorare pe chipul mamei sale în ultima vreme. În primul an, după moartea tatălui ei, văzuse multă suferinţă, dar acum rămăsese doar îngrijorare. Annabel se gândea că mama ei era îngrijorată pentru capacitatea de a-şi întreţine familia şi că acum nu mai era vorba de suferinţă.

Lordul Newbury va aduce suficient sprijin financiar, dacă dorea cu adevărat să o ia de soţie, iar astfel povara va fi luată de pe umerii mamei ei. El putea plăti taxele de şcolarizare ale fraţilor ei. Iar surorilor ei le putea oferi zestre.

Annabel nu va consimţi să se mărite cu el, decât dacă va fi de acord să facă toate acestea. În scris.

Doar că acum se cam grăbea. El nu o ceruse de soţie. Nici ea nu s-a hotărât că va spune da. Sau se hotărâse?

Capitolul doi

A doua zi de dimineață

– Newbury a pus ochii pe una nouă.

Sebastian Grey deschise ochii și-l văzu pe vărul său, Edward, care statea la masă în fața lui și mânca dintr-un fel de plăcintă, care mirosea odios. Îi bubuia capul de durere – prea multă șampanie seara trecută – și decise că îi plăcea mai mult în cameră pe întuneric. Închise ochii.

– Cred că de data asta e ceva serios, zise Edward.

– A fost ceva serios și în ultimele trei ocazii, replică Sebastian, păstrând ochii închiși.

– Hmm, da, îl auzi pe Edward. Ghinionul lui. Moarte, fugă și cu a treia ce s-a întâmplat?

– A venit la altar cu un copil.

Edward chicotea.

– Poate că ar fi trebuit să o ia pe aceea. Măcar ar fi știut că este fertilă.

– Bănuiesc – zise Sebastian, schimbându-și poziția pe canapea, ca să-și facă loc pentru picioarele lungi – că probabil și eu sunt de preferat, în locul bastardului altui bărbat. Renunță să mai caute o poziție comodă și își ridică ambele picioare pe brațul canapelei, lăsându-le să spânzure într-o parte. Oricât de dificil ar fi de imaginat, încheie el.

Se gândi la unchiul său câteva minute, apoi încercă să și-l alunge din minte. Contele de Newbury îl indispunea întotdeauna, iar acum îl durea capul destul de tare oricum. Mereu

unchiul și nepotul au fost în conflict, însă nu a prea contat până acum un an și jumătate, când vărul lui Sebastian, Geoffrey a murit. De îndată ce a devenit evident că văduva lui Geoffrey nu se îngrașă, așadar Sebastian rămâne moștenitorul prezumtiv al titlului nobiliar, Newbury a dat fuga la Londra, în căutarea unei soții, declarând că mai degrabă moare, decât să-l lase pe Sebastian să-l moștenească.

Evident, contele nu observase neconcordanțele logistice ale unei asemenea declarații.

Astfel Sebastian s-a trezit într-o situație stranie și precară. În cazul în care contele își găsea o soție și avea un alt fiu – și doar Dumnezeu știa că el încearcă asta – atunci Sebastian rămânea doar un simplu gentleman elegant din Londra, dar fără titlu. Dacă, pe de altă parte, Newbury nu reușea să se reproducă, sau mai rău, procrea doar fete, atunci Sebastian va moșteni patru case, munți de bani și al optulea cel mai vechi titlu nobiliar din ținut.

Toate acestea însemnau că nimeni nu prea știa ce să facă în privința lui. Era el oare o partidă valoroasă, ori era el însuși un vânător de avere? Imposibil de știut. Dar era și amuzant. Cel puțin, lui Sebastian așa i se părea.

Nimeni nu dorea să riște, în caz că el *nu* va deveni conte, așa că era invitat peste tot, profitând la maxim de mâncare bună, de muzică de calitate și de conversații elevate. Debutantele roiau în jurul lui, oferindu-i distracții permanente. Cât despre doamnele mai mature – acelea care erau libere să-și satisfacă plăceri cu cine alegeau...

Mă rog, cel mai frecvent îl alegeau pe *el*. Că era frumos era un dar. Că era un amant excelent, era încântător. Că în cele din urmă putea deveni conte de Newbury...

Asta îl făcea irezistibil.

Oricum, pentru moment, cu durerea de cap și stomacul în pioneze, Sebastian se simțea exagerat de rezistibil. Poate doar

rezistent, totuși. Afrodita însăși putea să se lase în jos din tavan, plutind pe o scoică, dezbrăcată complet, sau având doar câteva floricele strategic amplasate, iar el simțea că i-ar putea vomita la picioare.

Nu, nu, trebuia să fie goală pușcă. Dacă dorea dovada existenței unei zeițe, chiar aici, în camera lui, la naiba, trebuia să fie goală.

Totuși, oricum ar vomita la picioarele ei.

Căscă și se mai răsuci puțin pe canapea. Oare ar putea adormi? Nu dormise bine noaptea trecută (șampania) și nici acum două nopți (nimic special), iar canapeaua vărului său era cel mai bun loc în prezent. Era bine dacă rămânea cu ochii închiși și nu se auzea decât Edward mestecând.

Mestecatul. Remarcabil, cât de strident se auzea, acum, că se gândea la asta în mod special. Ca să nu mai vorbim de miros. Plăcintă cu carne. Cine mănâncă plăcintă cu carne în fața cuiva cu starea lui?

Sebastian scoase un geamăt.

– Poftim? zise Edward.

– Mâncarea ta, mormăi Seb.

– Vrei și tu?

– Doamne, nu.

Sebastian avea ochii închiși, dar parcă-l vedea pe vărul său ridicând din umeri. Nimănui nu-i era milă de el în această dimineață.

Așadar Newbury asuda după o nouă iapă de prăsilă. Sebastian nu era surprins. Doar că...

La naiba. Nu știa de ce. Poate nu era nimic.

– Cine este de data asta? întrebă el, pentru că nu pretindea că este *complet* dezinteresat.

După o pauză, în care probabil Edward înghițise ce a mestecat, veni răspunsul:

– Nepoata lui Vickers.

Sebastian reflectă. Lordul Vickers avea numeroase nepoate. Era logic, de vreme ce el și lady Vickers aveau ei înșiși cincisprezece copii.

– Foarte bine pentru ea, mormăi el.

– Ai văzut-o? îl întrebă Edward.

– Dar tu? se interesă Seb. Sosise în oraș cam târziu pentru sezonul acesta. Dacă fata era nouă anul acesta, el nu avea cum s-o cunoască.

– Crescută la țară, mi s-a spus și atât de prolifică, încât păsările cântă în preajma ei.

Acum merita să deschidă un ochi. De fapt, pe amândoi.

– Păsări, repetă Sebastian sec. Zău.

– Am crezut că este un mod de exprimare isteț, spuse Edward, parcă defensiv.

Sebastian se ridică în șezând. Oarecum aproape șezând.

– Și, dacă tânăra domniță este Albă ca Zăpada virgină, așa cum sigur insistă Newbury, cum îi poate evalua cineva fertilitatea?

– Poți să ghicești, zise Edward. Are șoldurile... Făcu un semn șerpuit cu brațele în aer, iar ochii îi străluceau într-un fel aparte. Iar sânii ei...În acest moment chiar se cutremură de plăcere, iar Sebastian nu s-ar fi mirat dacă bietul de el ar fi și salivat.

– Controlează-te, Edward, zise Sebastian. Stai așezat pe fotoliul Oliviei, tapițat de curând, dacă nu ai uitat.

Edward îi aruncă o privire arțăgoasă și se reîntoarse la farfuria lui. Erau în sufrageria lui sir Harry și al doamnei Olivia Valentine, unde cei doi erau de găsit adeseori. Edward era fratele lui Harry, deci locuia acolo. Sebastian venise la micul dejun. Bucătăreasa lui Harry schimbase rețeta de ouă fierte, cu rezultate delicioase (mai mult unt, bănuia Sebastian; totul are gust mai bun cu mai mult unt). Nu ratase un mic dejun la Casa de Valentine timp de o săptămână.

În plus, agrea compania.

Harry și Olivia – care, întâmplător, nu erau spanioli; lui Sebastian îi plăcea să spună „La Casa de Valentine" – erau plecați în provincie vreo două săptămâni, probabil, încercând să scape de Sebastian și de Edward. Cei doi au regresat imediat la obiceiurile lor de burlaci, dormind până spre prânz, luând masa de prânz în salon și agățând o țintă pe spatele ușii celui de-al doilea dormitor pentru oaspeți.

Sebastian era pe primul loc, cu paisprezece la trei. De fapt, au fost șaisprezece, dar Sebastian a modificat scorul concursului, de mila lui Edward.

Îi părea rău pentru el. Dar așa lucrurile erau mai interesante. Era mai greu să piardă, decât să câștige. Dar reușise. Edward nu bănuia nimic. Seara urma jocul optsprezece. Sebastian practic se mutase acolo. Și-a spus că era nevoie de cineva, care să stea cu ochii pe Edward, dar adevărul era că... Seb dădu din cap. Da, adevărat.

Căsca. Era obosit și nu știa de ce a băut atât de mult seara trecută. S-a culcat devreme, nu a putut să adoarmă, s-a ridicat din pat, a încercat să scrie, dar nu a putut pentru că...

Pentru că pur și simplu nu a putut să scrie. Cuvintele nu veneau, deși o lăsase pe biata lui eroină ascunsă sub un pat. Iar eroul era în pat. Avea să fie cea mai riscantă scenă. Pare ușoară, fiindcă este nouă. Dar nu. Miss Spencer era tot sub pat, iar scoțianul ei era întins pe pat și Sebastian nu se apropia de finalul capitolului doisprezece, unde rămăsese de săptămâna trecută.

După ce a stat la birou două ore, privind în gol coala albă de hârtie, a renunțat. Nu putea nici să doarmă, nici să scrie, așa că s-a îmbrăcat și a plecat la club furios.

Acolo a fost multă șampanie. Cineva sărbătorea ceva și ar fi fost o impolitețe să nu se alăture și el. Au fost și câteva fete

frumoase, cu toate că Sebastian nu știa de ce au venit ele la club. Sau poate nu erau și ele la club? S-a dus el undeva după aceea?

Doamne, era prea bătrân pentru prostiile astea.

– Poate va spune nu, zise Edward. Vorbise așa, din senin.

– Ce?

– Tânăra Vickers. Poate îi va spune nu, lui Newbury.

Sebastian se lăsă pe spătar și duse degetele la tâmplă.

– Nu va spune nu.

– Credeam că nu o cunoști.

– Nu o cunosc. Dar familia Vickers va dori această partidă cu Newbury. Sunt prieteni și Newbury are bani. Doar dacă fata nu are un tată foarte indulgent, va trebui să facă tot ce-i spune bunicul. Stai. Sprâncenele arcuite și încruntarea frunții însemnau că mintea lui prelucrează date. Dacă este fata Fenniwick, va spune nu.

– De unde *știi* asta?

– Știu și eu câte ceva, zise el ridicând din umeri. În mare parte, el observa. Era remarcabil câte poți spune despre o persoană, doar privind-o. Și ascultând-o. Și purtându-te cu atâta farmec, încât oamenii parcă uitau că mai are și creier.

Sebastian nu prea era luat în serios, însă lui îi plăcea asta.

– Nu, stai puțin, zise el, iar cu ochii minții zărea o tânără minionă, firavă, care de-abia putea fi remarcată. Nu poate fi fata Fenniwick. Nu are sâni deloc.

Edward termină ultima bucată de plăcintă. Din păcate, mirosul nu s-a dispersat chiar imediat.

– Sper că nu vorbești din experiențe directe, spuse el.

– Sunt un excelent judecător al formelor feminine, chiar și de departe. Sebastian se uită prin cameră, căutând ceva ne-alcoolic de băut. Ceai. Ceaiul ar ajuta. Bunica lui spunea mereu că este cel mai bun lichid, după vodcă.

– Ei bine, spuse Edward, urmărindu-l pe Sebastian cum

se ridică de pe canapea și merge să sune după valet. Dacă îl acceptă, practic ai pierdut titlul de conte.

- Nici nu a fost vreodată al meu, spuse Seb, trântindu-se pe canapea.

- Dar ar putea să fie, insistă Edward. Ar putea să fie al tău. Eu sunt probabil al treizeci și nouălea pe linie de moștenitori, dacă ar fi să moștenesc ceva, dar tu... tu ai putea fi Newbury.

Sebastian se lupta cu gustul acru din gură. *Newbury* era unchiul său, cu respirația urât mirositoare şi o fire urâcioasă. Era greu să-și imagineze până şi cum ar răspunde la acest apelativ.

- Sincer, Edward, rosti el sever și fixsându-l pe vărul său cu o privire aparent calmă. Nici nu-mi pasă de asta.

- Nu cred că vorbești serios.

- Ba uite că da, mormăi Seb.

Edward îl observa atent, de parcă vedea un nebun. Drept răspuns, Sebastian își reluă poziția comodă pe canapea, cu picioarele întinse. Închise ochii, hotărât să rămână așa până va veni ceaiul.

- Nu spun că mi-ar displăcea avantajele adiacente, dar am trăit treizeci de ani fără ele, iar douăzeci și nouă chiar nu am avut nicio perspectivă.

- Avantaje, repetă Edward, încurcat de termen. *Avantaje*?

- Mi s-ar părea că banii ar constitui un avantaj extrem, zise nepăsător Sebastian.

- Avantaj, zise Edward uluit. Doar tu poți să numești banii un avantaj.

Sebastian repetă gestul din umeri și încercă să ațipească. Cam așa reușea să doarmă, pe bucățele, minute furate pe o canapea, pe un scaun, oriunde, numai nu în patul lui. Doar că mintea se încăpățâna să treacă ușor peste ultimele bârfe legate de unchiul său.

Nu-i păsa deloc dacă va moșteni titlul de conte. Oamenilor nu le venea să creadă asta, însă era devărat. Dacă unchiul lui se însura cu tânăra Vickers și avea cu ea un fiu... bravo lui. Nu va căpăta titlul. Pe Sebastian nu-l deranja să piardă ceva ce nu avusese de fapt de la bun început.

– Majoritatea oamenilor, începu Sebastian cu glas tare, deși nu era decât Edward acolo și putea să pară un măscărici, pentru ceea ce spune – *știu* dacă au de moştenit un titlu nobiliar. Cineva poate fi moștenitor aparent. Aparent, moștenitorul. Dacă nu cumva reuşeşte cineva să te lichideze, atunci moștenești.

– Poftim?

– Ai putea redenumi toată treaba ca moștenitor *evident*, explică Sebastian.

– Întotdeauna predai lecții de vocabular după ce ai băut prea mult?

– Puștiule. Așa îi plăcea lui Sebastian să-l numească pe Edward și, dacă o făcea doar în intimitate, Edward nu se supăra.

Edward râse.

– Monolog, întrerupt, comentă Sebastian, apoi reluă: cum moștenitorul este prezumtiv, totul este doar o presupunere.

– Vrei să-mi spui ceva ce eu nu știu? întrebă Edward, deloc sarcastic. Era mai degrabă o interpelare, ca să știe dacă trebuie să fie atent sau nu. Sebastian îl ignoră.

– Ești *presupus* moștenitor, doar dacă, desigur, etcetera, etcetera, în cazul meu, Newbury va reuși să se impună asupra bietei tinere cu șolduri fertile și sâni generoși.

Edward oftă iar.

– Taci, zise Seb.

– Dacă i-ai vedea, ai înțelege ce vreau să spun.

Tonul lui trăda atâta poftă trupească, încât Sebastian chiar deschise ochii, să-l privească.

– Tu ai nevoie de o femeie.

Edward nu negă.

– Trimite-mi și mie una. Nu mă deranjează să primesc ce rămâne de la tine.

Chiar merita ceva mai mult de atât, însă acum Sebastian nu intră în detalii, fiindcă nu avea susținere.

– Am mare nevoie de ceaiul acela.

– Bănuiesc eu că ai nevoie de ceva mai mult. Seb îl privi mirat. Mi se pare că ești agasat de precaritatea poziției tale, explică Edward.

– Nu, nu sunt agasat, spuse Sebastian, după ce reflectă puțin. Aș merge mai departe și aș numi-o sensibil agravată.

Edward luă un ziar și în salon se instală tăcerea. Sebastian se uita pe fereastră. Avea vedere perfectă și se uita la frumoasele doamne care se plimbau pe trotuarul de vis a vis. Se uita și atât; nu se gândea la nimic. Se pare că albastrul azuriu era nuanța la modă anul acesta. Bună alegere; le vine bine aproape tuturor. Despre fuste avea rezerve; păreau mai strâmte și cu formă conică. Atrăgător, da, însă puțin cam dificil pentru bărbatul care e mai preocupat de cum poate să le ridice.

– Ceaiul, se auzi vocea lui Edward, iar gândurile lui Sebastian s-au risipit. Menajera lăsă tava pe masa dintre ei, iar câteva secunde au rămas să privească ansamblul; doi bărbați, cu mâini mari, în fața unui ceainic delicat.

– Unde este draga noastră Olivia, când avem nevoie de ea? zise Sebastian.

– Voi avea grijă să-i comunic și ei că o apreciezi pentru abilitățile de a turna ceaiul, spuse Edward râzând.

– Poate fi motivul cel mai logic pentru care ar trebui să-ți iei o soție. Sebastian se aplecă spre tavă și o examină atent, căutând latiera. Vrei puțin lapte?

Edward clătină din cap.

Sebastian turnă puțin lapte în cana lui, după care turnă și ceaiul, fără să mai aștepte să se răcească. Inhală aroma care parfuma aerul, pe măsură ce ieșeau aburii. Remarcabil cât de mult îi liniștea stomacul.

Poate ar trebui să plece în India. Tărâmul promisiunilor. Tărâmul ceaiului. Sorbi puțin și simți cum căldura puternică îi încălzește gâtul, apoi stomacul. Era perfect, absolut perfect.

– Te-ai gândit vreodată să pleci în India? îl întrebă pe Edward.

Edward îl privi ușor mirat. Ce schimbare bruscă de subiect, dar el era obișnuit cu Sebastian, așa că nu intră în panică.

– Nu, zise el. Prea cald.

– Știi că ai dreptate, spuse Seb, după ce reflectă.

– Apoi este malaria, adăugă Edward. Am cunoscut un tip care a avut malarie. Se cutremură. Nu ți-ai dori așa ceva.

Sebastian avusese și el parte de tabloul malariei, când a luptat cu Regimentul 18 Husari în Portugalia și Spania. *Nu ți-ai dori așa ceva* părea mai degrabă un eufemism spectaculos.

Oricum, ar fi dificil să-și continuie cariera de romancier clandestin din depărtare. Primul lui roman, *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios*, a fost un succes răsunător. Atât de bine primit, încât Sebastian a continuat cu *Miss Davenport și Marchizul Întunecat*, *Miss Truesdale și Gentlemanul Tăcut* și cel mai bine vândut dintre toate – *Miss Butterworth și Baronul Nebun*.

Toate au fost publicate sub un pseudonim, desigur. Dacă s-ar afla că el scrie romane gotice...

Se gândi la asta câteva secunde. Ce s-ar *întâmpla*, dacă s-ar afla? Cei mai scorțoși membri ai societății l-ar tăia de pe listă, dar nu părea să-l afecteze. Restul lumii ar considera delicios talentul lui. Ar fi sărbătorit săptămâni la rând.

Dar ar exista și întrebări. Oamenii i-ar cere să le scrie povești despre ei și s-ar plictisi.

Îi plăcea să aibă un secret. Nici familia lui nu știa. Dacă s-ar întreba cineva de unde are fonduri, oricum nimeni nu îndrăznea să facă investigații. Harry probabil credea că are o rentă de la mama lui și că sare zilnic peste micul dejun, ca să mai facă economii.

Oricum, lui Harry nu-i plăceau romanele lui. Le traducea în limba rusă (și primea pentru asta o avere, poate mai mult decât primea Sebastian pentru originalul în engleză) dar nu i plăceau. I se păreau naive. Spunea asta destul de des. Pe Sebastian nu-l lăsa inima să-i spună că Sarah Gorely, autoarea, era de fapt, Sebastian Grey, verișorul.

Sebastian și-a băut ceaiul, privind cum Edward citește ziarul. Dacă se apleca puțin spre el, putea citi foarte bine. Mereu a avut vederea perfectă. Însă nu suficient de bună, se pare. *London Times* folosea caractere ridicol de mici. Totuși, încercă. Măcar titlurile puteau fi citite. Edward puse ziarul pe masă și-l întrebă:

- Cât de plictisit ești?

Oh, teribil. Dar tu?

Destul de mult. Nu pot să citesc ziarul când mă fixezi cu privirea.

- Chiar așa de mult îți distrag atenția? Seb surâse. Excelent.

Edward dădu din cap mustrător și-i întinse ziarul.

Vrei să-l citești?

Doamne, nu. Aseară am fost prins în capcana conversației de către lordul Worth, pe tema accizelor. Să citesc despre asta ar fi puțin mai plăcut decât smulgerea unghiilor de la picioare.

Imaginația ta a atins limitele macabrului.

Doar limitele, șopti Seb.

Încercam să fiu politicos.

Oh, să nu faci asta niciodată pentru mine.

Clar.

Seb se opri, ca să-i dea lui Edward senzația că renunță la conversație, apoi zise:

Să știi că devii cam plictisitor, acum la bătrânețe, Puștiule.

Dacă-i așa, atunci tu ai fi... zise Edward încruntat.

Antic, dar interesant, rânji Sebastian. Să fi fost de la ceai, sau de la distracția de a-l tachina pe vărul mai tânăr, cert era că se simțea mai bine. Îl mai durea capul, dar măcar nu se mai

temea că va deteriora covorul. Ai de gând să vii la petrecerea dată de lady Trowbridge diseară?

– Cea din Hampstead? întrebă Edward, iar Seb încuviință. Apoi își mai turnă puțin ceai. Cred că da, răspunse el. Nu am nimic mai bun de făcut. Dar tu?

– Eu cred că mi-am dat întâlnire cu frumoasa lady Cellars pe câmpie.

– Pe *câmpie*?

– Dintotdeauna mi-a plăcut sălbăticia, explică Sebastian. Va trebui să mă gândesc cum pot lua cu mine o pătură, fără să observe cineva.

– Se pare că nu-ți prea place sălbăticia, în gloria ei deplină.

– Doar fragmentele cu aerul curat și aventura. Mă descurc mai bine fără smocuri de iarbă și crengi uscate.

– Păi, dacă există cineva care să se descurce cu asta, acela ești tu, zise Edward și se ridică. Seb păru surprins și puțin dezamăgit.

– Unde pleci?

– Am o întâlnire cu Hoby.

– Ah. Însemna că nu mai putea să-l rețină. Dl Hoby nu trebuie dezamăgit, mai ales când e vorba de un gentleman și ghetele lui.

– Vei fi aici când mă întorc? întrebă Edward din ușă. Sau intenționezi să mergi acasă?

– Cred că voi fi tot aici, replică Sebastian și mai bău puțin ceai, apoi se întinse iar pe canapea. Era aproape douăsprezece și nu trebuia să ajungă acasă, să se pregătească pentru doamnele Trowbridge și Cellars decât peste câteva ore.

Edward îl salută și ieși. Sebastian închise ochii și încercă să doarmă, dar după zece minute renunță, și puse mâna pe ziar. Era al naibii de greu să doarmă când rămânea singur.

Capitolul trei

În aceeași seară, mai târziu

Nu se putea mărita cu el. Doamne, sfinte, nu putea.

Annabel alerga pe coridorul întunecat, fără să-i pese încotro se îndreaptă. Încercase să-și facă datoria, să se poarte cum trebuie, dar acum îi venise greață, își simțea stomacul în gât și, mai presus de orice, avea nevoie de aer.

Bunica ei a insistat să onoreze invitația pe care o primeau anual de la lady Trowbridge, iar după ce Louisa i-a explicat că era destul de departe de oraș, tocmai în Hampstead, Annabel a fost încântată să meargă. Lady Trowbridge avea o grădină superbă, care avea ieșire spre celebrul parc deschis Hampstead Heath, iar dacă vremea va fi favorabilă, se vor aprinde torțe și grădina va fi decorată, astfel ca toți invitații să poată sta afară.

Dar, înainte ca Annabel să poată explora exteriorul sălii de bal, lordul Newbury a găsit-o. Ea l-a salutat cu o reverență și un zâmbet, purtându-se în ochii lumii ca și când se simțea onorată de atenția lui. Ba chiar a dansat cu el – de două ori – și s-a abținut de la orice comentariu atunci când a călcat-o pe picior. La fel a făcut și când i-a simțit mâna strângând-o de fund.

A băut limonadă cu el într-un loc retras, încercând să lege o conversație, în speranța și rugându-se intens să găsească măcar ceva – orice – care lui să i se pară mai interesant decât sânii ei.

Nu mai știa cum a făcut, dar, spre surprinderea Annabelei, bărbatul a condus-o spre un coridor, apoi i-a spus ceva despre

un prieten la care trebuia să ajungă un mesaj de la el și pe nesimțite a reușit să o atragă într-un colț retras, după care a înghesuit-o cu spatele de perete.

– Sfinte Doamne, gemu el și mâna lui grasă îi prinse brutal un sân. De ce nu pot să-l apuc cu degetele...

– Lord Newbury, strigă Annabel, zbătându-se să se elibereze din încleștare. Opriți-vă, vă rog...

– Ridică-ți picioarele și cuprinde-mă cu ele, îi ordonă el, apoi îi zdrobi buzele cu gura lui lacomă.

– *Ce*? încercă ea să spună, apoi să țipe, dar nu mai putea să se miște și pe gură simțea presiunea insistentă.

El scoase niște gemete scremute și se împinse în ea cu toată puterea trupului. Îi simțea erecția presându-i pe stomac, agresiv și furios. Cu o mână o prinse de fese și încerca să-i depărteze un picior, pentru ceea ce voia să facă.

– Ridică-ți fusta, dacă trebuie. Vreau să văd cât de adâncă ești.

– Nu, scânci ea disperată. Vă rog, nu pot.

– Moravuri de doamnă într-un trup de târfă. Râdea măgărește și cu mâna cealaltă îi frământa sfârcul între degete chiar prin materialul subțire al rochiei. Combinația perfectă, adăugă el gâfâind.

Annabel simțea cum panica începe să o sufoce. A mai făcut față unor astfel de avansuri dezagreabile, dar niciodată ele nu au venit de la un nobil de rang. Și niciodată de la un bărbat cu care trebuia să se mărite.

Oare asta însemna că el se așteaptă ca ea să-i permită anumite libertăți? Chiar înainte să-i ceară mâna?

Nu, era imposibil așa ceva. Poate că fiind conte, era obișnuit să-i fie ascultate ordinele, dar cu siguranță nu se gândea că poate să compromită o tânără respectabilă.

– Lord Newbury, zise ea, pe un ton mai aspru. Vă rog să-mi dați drumul. Imediat.

El doar zâmbea și încerca să o sărute. Mirosea ca un pește, iar mâinile lui mari aveau pielea flască și atingerea lor devenise insuportabilă. Nu așa trebuia să se întâmple. Până acum ea nu avusese experiențe romantice, nici nu conoscuse iubirea, sau – Doamne, nici nu știa la ce să se aștepte. Dar nu la așa ceva. Nu la un bărbat dizgrațios, care să o înghesuie pe un perete, într-o casă străină.

Nu așa trebuia să fie viața ei. Pur și simplu nu așa va fi viața ei.

Nu știa de unde și-a adunat puterile; colosul cântărea peste o sută de kilograme. Totuși, a reușit să-și proptească mâinile în pieptul lui și să-l împingă cu putere.

El se dezechilibră, înjură, se lovi de o masă din spate și era cât pe ce să cadă în înverșunarea momentului. Annabel profită de secundele acestea, își ridică puțin poalele rochiei și o rupse la fugă. Habar nu avea dacă lordul Newbury o va urmări; nu se uită în urmă. Ajunse la un glasvand, deschise ușa și ieși într-o grădină laterală.

Se rezemă cu spatele de zidul de piatră, încercând să se liniștească. Îi bubuia inima în piept și era transpirată, așa că se înfioră la adierea răcoroasă a serii. Se simțea murdară. Nu pe dinăuntru. Lordul Newbury nu avea cum să-i strecoare îndoiala asupra conștiinței și propriilor valori. Pe dinafară, în locurile unde a atins-o el...

Ar fi dorit să facă o baie. Să ia o cârpă și un săpun uriaș, cu care să spele orice fărâmă de amintire despre el. Chiar și acum avea o senzație ciudată la sânul drept, unde o frământase el. Nu era durere. Era ceva în neregulă. Tot trupul resimțea această senzație. Nu o durea nimic. Era doar senzația indescriptibilă de nedreptate.

Se vedea lumina torțelor din grădina unde s-a extins petrecerea, însă în locul unde se afla ea era întuneric. Cu siguranță

această parte a proprietății nu era destinată oaspeților. Nici ea nu ar trebui să fie aici, era evident, doar că nu putea deocamdată să se întoarcă unde erau ceilalți.

Văzu o bancă de piatră la o oarecare distanță, pe peluză și merse acolo, se așeză, apoi scoase un oftat prelung, cum nu se cuvenea să facă o domnișoară educată, mai ales când se afla la Londra. Era un obicei obișnuit pentru ea, mai ales când se hârjonea cu frații și surorile ei în Gloucestershire.

Îi era dor de casă. Îi era dor de patul ei, de câine și de tartele cu prune ale bucătăresei. Îi era dor de mama ei, foarte dor de tata, însă mai presus de toate îi era dor de pământul tare de sub picioare. Se cunoștea pe sine în Gloucestershire. Știa ce se așteaptă de la ea. Știa ce să aștepte de la ceilalți oameni.

Era atât de mult, să-și dorească să aibă sentimentul că știe ce face? Sigur că nu era o dorință nerezonabilă.

Ridică privirea, căutând constelațiile pe cer. Lumina torțelor reflectată pe cerul nopții ascundea privirii stelele neînsemnate, deși câteva străluceau puternic. Și ele trebuie să se lupte cu poluarea, se gândea Annabel, ca să strălucească. Era o poluare a luminii, a strălucirii.

Și asta i se părea în neregulă.

– Cinci minute, spuse ea răspicat. Peste cinci minute se va întoarce la petrecere. Își va recăpăta echilibrul. Peste cinci minute va putea zâmbi și face reverență în fața bărbatului care a pipăit-o. Peste cinci minute își va spune că se poate căsători cu el. Și tot peste cinci minute, poate chiar ar crede asta. Între timp își va acorda sieși cinci minute.

Patru. Sau nu.

Annabel auzi voci șoptind în noapte și se uită înapoi, spre casă. Văzu două siluete strecurându-se pe aceeași ușă pe care a ieșit și ea; parcă erau un bărbat și o femeie. Probabil că și ei se strecurau afară. De vreme ce au ales acea ușă, era clar că nu

doreau să fie observați. Annabel nu voia să le distrugă escapada. Sări în picioare, grăbită să aleagă altă rută spre casă, doar că perechea avansa rapid și, ca să-i evite, nu putea decât să se afunde și mai mult în întuneric. Aproape că alergă spre gardul viu care marca hotarul proprietății. Nu voia să ia contact cu mărăcinii sau ramurile ieșite în afară, așa că se îndreptă spre o zonă deschisă din gardul viu, pe unde probabil se ieșea spre câmpie.

Câmpia Hampstead Heath. Spațiul vast, minunat și glorios, care era tot ce nu era Londra. În mod cert, nu aici ar trebui să fie acum. Louisa ar fi revoltată. Bunicul ei ar fi furios. Iar bunica ei...

În fine, probabil că bunica ei ar zâmbi, numai că Annabel a înțeles mai demult că nu trebuie să-și bazeze judecățile morale pe comportamentul bunicii sale.

Se întreba dacă va mai găsi calea înapoi spre peluza domeniului Trowbridge. Proprietatea era uriașă; sigur că mai erau și alte deschideri prin gardul viu. Dar între timp...

Privi spre întinderea deschisă. Ce lucru extraordinar, să găsești întinderea aceasta sălbatică atât de aprope de oraș. Era misterioasă și întunecată, iar aerul rece îi dădea o claritate care parcă i-a lipsit până acum. Nu doar că era proaspăt și curat – de asta i-a fost foarte dor, din prima zi, când a respirat noxele din Londra. Aerul de aici te mușca, te răcorea, te înfiora. Cu fiecare răsuflare simțea furnicături în plămâni.

Era raiul.

Ridică privirea, în speranța că de aici stelele erau mai vizibile. Nu erau, dar rămase cu fața spre cer, apoi făcu câțiva pași înapoi, până ce dădu cu ochii de discul galben-auriu al lunii, ascuns de ramurile copacilor zvelți.

Era genul de noapte magică. Și chiar ar fi fost, dacă nu punea labele pe ea un bărbat de vârsta bunicului ei. Ar fi fost, dacă i

s-ar fi permis să poarte roșu, culoare care îi complimenta tenul mult mai bine decât această nuanță palidă de roz.

Ar fi fost magică, dacă pe aripile vântului ar fi răsunat un vals. Dacă foșnetul frunzelor s-ar fi transformat în castaniete spaniole și un prinț frumos ar fi așteptat-o în ceață.

Desigur, nu era ceață, dar nici vreun prinț nu se vedea. Doar un babalâc hidos, care voia să-i facă lucruri oribile. Iar în cele din urmă va trebui să-l lase.

De trei ori a fost sărutată în viața ei. Prima dată de către Johnny Metham, care la opt ani și-a lipit buzele de ale ei. Cel de-al doilea a fost Lawrence Fenstone, care i-a furat un sărut cu trei zile înainte de 1 Mai. Era întuneric și cineva adăugase rom în amândouă bolurile cu punch, așa că toți participanții la sărbătoare și-au pierdut mințile. Annabel a fost surprinsă, dar nu furioasă, dar de fapt, când el a încercat să-și strecoare limba în gura ei, a început să râdă.

I s-a părut cel mai caraghios lucru la vremea aceea.

Lawrence nu a fost prea amuzat, așa că s-a retras, probabil simțindu-și orgoliul rănit. Nu i-a mai vorbit un an, până când s-a întors de la Bristol cu o mireasă îmbujorată – blondă, măruntică și fără creier. Tot ce nu era Annabel, iar ea se simțea încântată să remarce acest lucru, chiar mai mult decât ar fi vrut să fie.

Cel de-al treilea sărut a fost în seara aceasta, când lordul Newbury și-a lipit corpul de al ei și a făcut la fel cu gura. Dintr-odată episodul acela cu Lawrence Fenstone și limba lui nu i s-a mai părut amuzant.

Lordul Newbury făcuse același lucru când și-a împins forțat limba între buzele ei, însă ea și-a încleștat dinții atât de bine, încât a simțit că o dor maxilarele. Apoi a fugit. Întotdeauna punea egal între fugă și lașitate, dar acum, după ce a trebuit fugă, și-a dat seama că uneori este singura acțiune prudentă,

chiar dacă acum s-a trezit singură pe câmpie, cu un cuplu de îndrăgostiți care-i blocau drumul înapoi spre salonul de bal. Era o situație comică.

Aproape.

Trase profund aer în piept, apoi îl eliberă îndelung, mergând tot cu spatele. Ce noapte a fost. Nu era magică deloc. Nu era...

- Oh!

Atinse ceva cu călcâiul – Doamne, ce să fie, un picior? – după care căzu pe spate. Nu se gândea decât că s-a împiedicat de un cadavru, oricât de macabră era perspectiva. Măcar spera că era un mort. Un cadavru sigur ar face mai puțin rău reputației sale, decât un om viu.

Sebastian era un om răbdător, așa că nu s-a deranjat pentru că a așteptat douăzeci de minute, cu scopul ca el și Elizabeth să își facă apariția separat în salonul de bal. Încântătoarea lady Cellars avea de protejat o reputație, chiar dacă el nu avea. Nu neapărat că relația lor trebuia să rămână secretă. Elizabeth era tânără, frumoasă, deja îi oferise soțului ei doi fii, iar dacă Sebastian nu se înșela, lordul Cellars era mult mai interesat de *secretarul* lui personal, decât de propria soție.

Nimeni nu putea spera că lady Cellars va rămâne fidelă. Nimeni.

Doar că aparențele trebuiesc păstrate, așadar Sebastian a rămas bucuros pe pătură (procurată clandestin de un valet întreprinzător) și a admirat stelele de pe cerul nopții.

Era atâta pace afară, pe câmpie, chiar dacă se auzeau difuz sonorități dinspre locul unde se desfășura petrecerea, purtate de vânt. Nu depășise nici el prea mult limita proprietății Trowbridge; Elizabeth nu era atât de aventuroasă. Cu toate astea, se simțea foarte singur.

Cel mai straniu era că îi plăcea asta.

Nu se bucura deseori de singurătate. De fapt, nu o avea niciodată. Găsea fermecătoare momentele acestea, când se afla pe câmpie, la loc deschis. Îi amintea de război și de nopțile acelea când nu avea deasupra capului nimic, în afară de bolta pădurii. Urâse acele nopți. Nu i se părea logic acum, că amintiri din război îi aduceau mulțumire, însă mai tot ce-i trecea prin cap nu mai avea vreo logică în ultima vreme. Nici nu mai merita să-și pună întrebări.

Închise ochii. Acum întunericul avea altă nuanță, prin pleoapele închise. Straniu, câte nuanțe are întunericul. Dar...

– Oh!

Simți o lovitură în glezna stângă, deschise ochii și văzu la timp o femeie care cădea pe spate. Chiar pe pătura lui. Zâmbi. Zeii îl mai iubeau, totuși.

– Bună seara, spuse el și se sprijini pe coate. Femeia nu i-a răspuns – nu-l surprinse reacția, doar că era curios cum a ajuns alături de el. O urmări în timp ce se chinuia să se ridice. Nu i-a fost prea ușor. Pământul sub pătură era denivelat, iar ea fusese tulburată de pierderea echilibrului, după cum indica răsuflarea precipitată.

Se întrebă dacă și ea avea o întâlnire. Poate că un alt gentleman aștepta să se năpustească acolo, departe, pe câmpia întunecată.

Sebastian înclină capul și o privi pe domniță cum își scutură rochia. Nu avea aerul unei persoane care se furișează. Purta o rochie albă sau roz deschis, ori altă nuanță virginală. Debutantele puteau fi seduse – nu că Senastian făcuse vreodată așa ceva; subscria totuși la un cod moral, deși nimeni nu-i recunoștea meritele. Din câte a observat, virginele trebuie curtate *in situ*. Era puțin probabil că poți să o convingi pe una dintre ele să traverseze o pajiște, ca să ajungă pe o câmpie, cu scopul propriei ruinări. Până și fetele cele mai prostuțe și-ar reveni, înainte să ajungă la destinație.

Decât dacă...

Așadar, aici putea fi ceva interesant. Poate domnița lui stângace fusese *deja* deflorată. Poate se grăbea să ajungă la iubitul ei. Gentlemanul întreprinzător trebuie să fi făcut o treabă extraordinară de prima dată, dacă acum se bucura de o nouă implicare. Sebastian era cel mai în măsură să știe că rareori vreo fată s-a simțit bine de prima dată.

La fel de bine, era posibil ca eșantionarea lui științifică să fie distorsionată. Toate femeile cu care s-a culcat în ultima vreme au avut prima experiență de acest gen cu soții lor. Care erau, aproape prin definiție, îngrozitori la pat. Altminteri, de ce ar fi căutat soțiile lor atenția lui Sebastian?

În orice caz, oricât de delicioase erau evaluările lui, părea puțin probabil ca această domnișoară să se grăbeasca să-l întâlnească pe iubitul ei. Virginitatea rămăsese singurul lux permis al tinerelor necăsătorite, iar ele, în general, nu și-l iroseau.

Așadar, ce făcea ea aici? Singură? Zâmbi. Îi plăceau misterele. Aproape la fel de mult ca melodramele de calitate.

– Pot să vă fiu de vreun ajutor? se oferi el, întrucât ea nu i-a răspuns la salut, mai devreme.

– Nu, zise ea, cu o ușoară mișcare a capului. Îmi cer scuze. Plec imediat. Nu pot să... De-abia atunci se uită la el și înghiți.

Oare îl cunoștea? Se purta de parcă l-ar fi recunoscut. Sau doar l-a văzut așa cum era el, un fel de libertin, o persoană cu care nu ar fi trebuit să rămână singură.

Nici el nu ar fi putut să o condamne pentru acea reacție.

El chiar nu o cunoștea, era sigur de asta. Rareori uita un chip și cu siguranță că pe al ei nu l-ar fi putut uita. Era încântătoare într-un anume fel sălbatic, de parcă locul ei era acolo, pe câmpie. Avea părul de culoare închisă și probabil ondulat; cele câteva șuvițe care îi completau coafura, se unduiau pe forma delicată a gâtului. Arăta ca o persoană căreia îi place să râdă – chiar și acum, când era vizibil stânjenită și surprinsă.

Mai presus de orice, părea... *caldă.*

Se mira și el de alegerea adjectivelor. Nu-și amintea să le mai fi folosit înainte, mai ales la adresa unei persoane străine. Doar că ea părea o ființă caldă, cu o personalitate caldă, cu un râs la fel de cald, dar și prietenie caldă.

Iar în pat... probabil și acolo era caldă.

Nu că pe el l-ar fi interesat. După căldura ei, radia virginitate.

Ceea ce însemna că este de neatins. Cineva care nu trebuie să-l intereseze. Deloc. Nu putea nici măcar să fie prieten cu virginele, pentru că oricine ar înțelege greșit, sau ar interpreta greșit, iar atunci ar exista învinuiri sau, mai rău, așteptări, iar el s-ar refugia într-o cabană de vânătoare din Scoția, doar ca să scape.

Sebastian știa ce trebuie să facă. Întotdeauna a știut ce să facă. Dificultatea – cel puțin a lui – era cum să facă.

Putea să se ridice în picioare, ca un gentleman ce era, să-i indice drumul spre casă și să o lase să plece.

Putea, dar care ar mai fi atunci partea distractivă?

Capitolul patru

Când cadavrul a spus „Bună seara", Annabel a tras concluzia că nu era chiar atât de mort pe cât a sperat ea. Era bucuroasă pentru el, desigur, însă pentru ea însăși vitalitatea lui era un mare inconvenient.

Dragul meu lord, ar fi vrut ea să rostească languros, *noaptea aceasta avea nevoie de așa ceva.*

Îi refuză oferta de asistență, deși a fost făcută extrem de politicos și, în final, reuși să se ridice în picioare, fără să se pună într-o situație și mai jenantă.

– Ce te aduce pe această câmpie? o întrebă bărbatul-care-nu-era-mort pe un ton amical, de parcă ar fi stat de vorbă în curtea bisericii, înconjurați de tot ce e mai curat și mai neprihănit.

Ea îl privi. Stătea încă întins pe pătură, sprijinindu-se înt-un cot – o pătură! Avea o pătură?

Poate că nu era bine.

– De ce vrei să știi? se trezi ea întrebându-l. Precis că și-a pierdut mințile cu totul. Evident că ar fi trebuit să treacă pe lângă el și să o ia la fugă spre casă. Întâi de toate, nu trebuia să se angajeze în această conversație. Chiar dacă ar fi dat peste perechea de îndrăgostiți în grădină, ar fi mai puțin periculos pentru reputația ei, decât să fie surprinsă singură cu un străin, pe câmpie.

Dacă el ar fi avut de gând să o atace și să o violeze, oricum nu dădea niciun semn că se grăbește.

– Sunt curios, zise el simplu.

Ea îl mai privi puțin. Nu-i părea cunoscut, însă era întuneric, iar el vorbea de parcă prezentările ar fi fost făcute.

– Te cunosc? întrebă ea, iar el surâse misterios.

– Nu cred.

– Ar trebui?

– Categoric nu, zise el și râse cu poftă. Însă asta nu înseamnă că nu putem să avem o conversație absolut încântătoare.

De aici Annabel deduse că bărbatul era un libertin, era conștient de asta, deci nu era compania potrivită pentru o tânără necăsătorită. Se uită spre casă. Trebuia să plece, chiar trebuia.

– Nu mușc, o asigură el. Nici nu fac altele, de care să-ți fie teamă. Se ridică în capul oaselor și bătu cu palma pe pătură. Ia un loc.

– Prefer să rămân în picioare, spuse ea. Fiindcă nu-și pierduse mințile complet. Spera că nu.

– Ești sigură? insistă el, surâzând ștrengărește. Este mult mai confortabil aici.

Spuse păianjenul, muștei. Annabel se străduia cu succes să nu scoată un hohot de râs nervos.

– Eviți pe cineva? continuă el.

Cum stătea cu privirea spre casă, Annabel răsuci brusc capul.

– Li se întâmplă și celor mai buni dintre noi, spuse el, parcă scuzându-se.

– Înseamnă că și tu eviți pe cineva?

– Nu chiar. Își înclină capul într-un fel care sugera indiferență. Mai degrabă îmi aștept rândul.

Annabel și-ar fi dorit să rămână impasibilă, dar o sprânceană ridicată era dovada că era uimită.

O examină, zâmbind din nou. Nu era nimic viclean pe chipul bărbatului, totuși simțea în privința lui un fior de anticipație, dar și un tremur de încântare.

– Aș putea să-ți ofer detalii, declară el, dar bănuiesc că nu se cuvine.

Nimic nu se cuvenea în seara aceea. Mai rău de atât nu putea să fie.

– Nu vreau să fac presupuneri, continuă el blând, dar, după nuanța rochiei tale, pot să deduc că ești nemăritată.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Ceea ce înseamnă că, sub nicio formă nu ar trebui să-ți spun că am fost aici cu o femeie care nu este soția mea.

Oh, ar trebui să se simtă vexată, chiar ar trebui. Doar că nu putea. Era pur și simplu *fermecător*. Deborda de farmec. Acum îi zâmbea larg, de parcă ar fi împărtășit o glumă secretă, iar ea nu se putea abține – dorea să facă parte din acea glumă. Dorea să facă parte din clubul lui, din grupul sau frăția lui. Avea ceva – o carismă, un magnetism aparte – așadar, ea știa că, dacă s-ar fi putut întoarce în timp și spațiu, probabil l-ar fi văzut la Eton, sau în alt loc unde și-a petrecut anii de studenție și acolo precis că a fost un băiat în preajma căruia multă lume voia să stea. Unii oameni se nasc cu această calitate.

– Pe cine evitai? insistă el. Cel mai probabil candidat ar fi un pretendent nerăbdător, doar că asta nu ar explica fuga ta și de ce ai ajuns aici. E foarte ușor să te pierzi într-o mulțime și mai puțin periculos pentru reputație.

– Eu n-aș spune asta, șopti ea.

– Nu, sigur că nu, acceptă el. Ar fi o indiscreție. Dar ar fi mai amuzant dacă ai face-o.

Annabel se chinuia să nu zâmbească.

– Cineva îți va simți lipsa? întrebă el.

– În cele din urmă.

– Persoana pe care o eviți?

Annabel se gândi la lordul Newbury și la orgoliul lui.

– Presupun că voi mai avea puțin timp până va începe el să mă caute.

– *El*? zise gentlemanul. Intriga devine interesantă.

– Intrigă? repetă ea. O alegere de cuvinte nepotrivită. Nu e vorba de o carte pe care mulți ar dori să o citească. Te rog să mă crezi.

El râse din nou și bătu de două ori cu palma pe pătură.

– Hai, așează-te. Principiile mele de gentleman sunt toate ofensate, pentru că stai în picioare, iar eu sunt așezat comod.

– Poate ar fi mai bine să te ridici și tu, zise ea, într-o tentativă de încredere în sine.

– Oh, nu, mi-ar fi imposibil. Totul ar părea prea formal, nu crezi?

– Ținând cont de faptul că nu ne-a prezentat nimeni, chiar formalitatea ar putea fi cheia.

– Oh, nu, protestă el. Ai luat-o complet invers.

– Atunci ar trebui să mă prezint?

– Nu, te rog să nu faci asta, se alintă el, cu tot dramatismul. Orice ai face, nu-mi spune numele tău. Este posibil să mi se trezească bruma de conștiință și ar fi ultimul lucru pe care ni-l dorim.

– Înseamnă că ai totuși conștiință?

– Trist, dar adevărat.

Ce ușurare. Atunci nu era capabil să o tragă pe pătură în întuneric și nici să o pipăie, cum făcuse lordul Newbury. Oricum ar fi, trebuia să meargă în casă. Conștiință sau nu, bărbatul nu era genul de gentleman cu care o tânără nemăritată ar trebui să rămână singură. De asta era absolut convinsă.

Iar și-l aminti pe lordul Newbury, care *era* genul de bărbat cu care ar trebui să fie.

Se așeză pe pătură, alături de el.

– Excelentă alegere, zise el și aplaudă.

– Doar câteva momente.

– Sigur că da.

– Nu e pentru tine, spuse ea, simțind cum roșește. Nu dorea să-i dea impresia că a rămas datorită lui.

– Nu?

– Uite acolo. Făcu semn spre grădina laterală. Acolo sunt o femeie și un bărbat, și...

– Se bucură fiecare de companie?

– Exact.

– Iar tu nu te poți întoarce la petrecere.

– Aș prefera să nu-i întrerup.

– Neplăcut, zise el, privind-o cu atenție.

– Chiar așa.

El se încruntă și păru că reflectează.

– Un bărbat cu un alt bărbat ar fi mai neplăcut, cred eu.

Annabel deschise gura, dar nu se auzi nimic. Oricum nu era prea indignată. Prezența lui atât de aproape o intoxicase, așa că îi gusta glumele deja.

– Sau o femeie cu o altă femeie. Pe mine nu m-ar deranja să văd asta.

Ea întoarse capul, parcă să-și ascundă sfiala, dar era întuneric și nu o vedea, oricum. Sau, poate vedea. Părea genul de bărbat care știe sigur când o femeie roșește, după cum adie vântul, sau se aliniază stelele.

Era un bărbat care cunoaște femeile.

– Presupun că nu te-ai uitat cu atenție la ei? întrebă el. La amicii noștri îndrăgostiți.

– Eram mai preocupată de cum să scap mai repede.

– Desigur. Bine gândit. Totuși, păcat. Dacă aș fi știut cine sunt, poate-mi făceam o idee mai bună despre cât timp le va trebui.

– Zău?

– Nu toți oamenii sunt zămisliți la fel, știi, zise el cu modestie în glas.

– Bănuiesc că ar fi bine să nu cer detalii despre această afirmație, comentă ea din ce în ce mai îndrăzneață.

– Nu, dacă ești prea sensibilă. Zîmbi din nou și, Doamne, Annabel simțea că-și pierde răsuflarea.

Oricine era acest bărbat, el a fost vizitat de mulți zei ai stomatologiei. Avea dinții atât de albi și drepți, iar zâmbetul lui perfect era atât de molipsitor.

Cât de nedrept. Annabel avea dinții de jos încălecați, la fel ca ai fraților ei. Odată un chirurg a spus că poate rezolva problema, dar, când l-a văzut că se apropie de ea cu un clește uriaș în mână, Annabel a fugit mâncând pământul.

Bărbatul acesta râdea cu toată fața și parcă lumina locul unde se află. Ciudat, mai ales că erau afară. Era întuneric, dar Annabel ar fi jurat că aerul din jurul lor parcă strălucea și radia.

Sau a băut ea prea mult punch, din bolul destinat domnișoarelor. Așa să fi fost, sau era cel din dreapta? Louisa a spus că acela este, nu-i așa?

– Cunoști pe toată lumea? întrebă ea, pentru că trebuia să o facă. Iar el a adus vorba primul.

– Poftim? întrebă el mirat.

– Ai cerut o descriere a cuplului, explică ea. Îi cunoști pe toți, sau doar pe cei care se poartă necuviincios?

– Nu-i cunosc pe toți, dar, trist – chiar mai trist decât existența conștiinței mele – îi cunosc *aproape* pe toți.

Annabel se gândi la câteva persoane pe care le-a întâlnit în ultimele săptămâni.

– Te înțeleg foarte bine și recunosc, este descurajant.

– O doamnă cu inteligență și discernământ, spuse el. Genul pe care-l prefer.

Flirta cu ea. Annabel alungă frisonul de încântare care-i dădea târcoale prin tot corpul. Era, într-adevăr un bărbat

frumos, brunet, fermecător și dezinvolt, cum poate alți tineri petrec ore, ca să devină așa. Fața lui... Ei bine, Annabel nu era pictoriță și nu știa cum să descrie o față, însă a lui avea trăsături inegale, dar perfecte, în același timp.

– Mă bucur că ai o conștiință, șopti ea.

El râse iar și se aplecă puțin, încântat de cuvintele ei.

– Ce ai spus?

Acum chiar simțea că roșește, iar de data aceasta precis vedea și el. Ce ar trebui să-i spună acum? *Mă bucur mult că ai conștiință, fiindcă, dacă te-ai hotărî să mă săruți, cred că te-aș lăsa?*

El era tot ce nu era lordul Newbury. Tânăr, frumos, spiritual. Puțin prea fermecător, chiar periculos. Era genul de gentleman pe care tinerele jură că-l vor evita, dar la care visează în secret. Iar în următoarele câteva minute el va fi cu totul numai al ei.

Doar câteva minute. Își va permite aceste minute. Atât.

El probabil și-a dat seama că ea nu va repeta ce a spus, așa că o întrebă (din nou, de parcă era o conversație obișnuită).

– Este primul tău sezon?

– Da, este.

– Și te distrezi?

– Depinde de momentul când mi-ai pune întrebarea.

– Foarte adevărat, sunt convins, zise el zâmbind cu înțelegere. Te distrezi în momentul acesta?

Annabel simțea deja fluturi în stomac.

– Foarte mult, zise ea, mirându-se de emoția care i se simțea în glas. Devenea din ce în ce mai bună la ceea ce în oraș se numea conversație.

– Mă bucur să aud asta. El înclină ușor capul, apoi vorbi pe un ton autocritic. Eu chiar mă mândresc că sunt o gazdă extraordinară.

Annabel se uita când la pătură, când la el, ezitând. El o privea calm.

– În viață trebuie să fii gazdă bună, indiferent cât de umil îți este domiciliul.

– Cu siguranță nu încerci să-mi spui că ți-ai făcut casă aici, la Hampstead Heath.

– Vai de mine, nu. Sunt mult prea atașat de confortul personal, ca să fac asta. Dar nu crezi că ar fi nostim, doar pentru o zi sau două?

– Nu știu de ce, dar bănuiesc că noutatea acestei situații ar păli odată cu lumina zilei.

– Ba nu, spuse el contemplativ. Se uita undeva, în depărtare și adăugă: Poate un pic mai târziu, dar nu imediat ce se face lumină.

Ea ar fi dorit să-l întrebe ce a vrut să spună, doar că nu știa cum să facă asta. Părea atât de pierdut în propriile gânduri, încât i s-ar fi părut o impolitețe să-l întrerupă. Așa că așteptă, privi curioasă, cu întrebarea în ochi.

– Dimineața e totul diferit. Lumina este mai slabă. Mai roșiatică. Parcă iese de undeva, de sub pământ și se ridică odată cu ceața. Totul este nou. Totul.

Annabel îl asculta și dorea să rămână acolo, pe pătură, lângă el, până ce soarele va răsări la orizont, spre est. El a făcut-o să dorească să vadă câmpia la lumina dimineții. El a făcut-o să vrea să-l vadă *pe el* la lumina dimineții.

– Mi-ar plăcea să mă scald în ea. Lumina dimineții și nimic altceva.

Oricât de șocant i se părea, Annabel simțea că el nu vorbește cu ea. Pe parcursul conversației a încercat să o tachineze, să o testeze, să vadă cât de departe poate merge, înainte să o vadă că, din prudență, o rupe la fugă. Dar acum... poate era cel mai sugestiv lucru pe care l-a spus el până acum, totuși, ea știa...

Nu vorbise pentru ea.

– Cred că ești un poet, zise ea zâmbitoare, pentru că se simțea fericită. El râse zgomotos.

– Ar fi superb, dacă ar fi adevărat. Se întoarse cu fața spre ea, dar momentul dispăruse. Oricare parte ascunsă a lui s-ar fi dezvăluit discret, el a acoperit-o la loc, a închis-o și a redevenit fermecătorul-diavol, bărbatul cu care orice fată își dorește să fie. Bărbatul invidiat de alți bărbați.

Și nici măcar nu-i cunoștea numele. Dar mai bine așa. Va afla cine este, cum va afla și el, apoi o va compătimi, biata fată, obligată să se mărite cu lordul Newbury. Sau poate o va detesta, gândind că face asta pentru bani, ceea ce, desigur, ea chiar făcea. Își îndoi picioarele sub ea, și se lăsă cumva pe-o parte, o poziție total nepotrivită pentru Londra. Privea înainte, dar nu era sigură dacă acolo era vestul. Ori estul, spre continent, unde nu a fost niciodată și probabil nu va ajunge vreodată. Lordul Newbury nu părea genul căruia să-i placă să călătorească, iar interesul lui în privința ei se limita strict la talentele ei materne, așa că nu credea să-i permită vreodată să ajungă atât de departe fără el.

Și-a dorit mereu să vadă Roma. Poate niciodată nu va merge acolo, chiar dacă nu exista un lord Newbury, care să saliveze după șoldurile ei, bune pentru zămislit copii, însă a avut întotdeauna o șansă.

Închise ochii puțin, aproape suferind. Deja se gândea la căsătorie ca la un *fapt împlinit*. Își tot repeta că putea să-l refuze, dar refuzul era doar în colțul ei disperat de creier, care încerca să se impună. Partea practică deja acceptase adevărul.

Asta era. Chiar se va mărita cu lordul Newbury, dacă o va cere. Oricât de respingător și oribil i se părea acest bărbat, o va face.

Suspină, fiindcă se simțea înfrântă. Nu va exista nicio Roma pentru ea, nicio idilă, nici multe lucruri la care nici nu

îndrăznea să se gândească. Dar familia ei va avea de toate, așa cum a spus bunica ei, iar Newbury poate va muri curând. Era un gând pervers, imoral, dar nu se vedea capabilă să intre în acest mariaj, fără să se agațe de asta, ca de salvarea ei.

– Pari adâncită în gânduri, se auzi glasul lui de alături.

Annabel dădu din cap afirmativ.

– Dau un bănuț pentru gândurile tale.

– Mă gândeam doar, spuse ea.

– La toate lucrurile pe care trebuie să le faci, presupuse el. Doar că nu suna ca o întrebare.

– Nu. Rămase tăcută puțin, apoi își reluă ideea. La toate lucrurile pe care nu voi ajunge niciodată să le fac.

– Am înțeles. Îmi pare rău, adăugă, după câteva momente de tăcere.

Annabel se întoarse spre el și-l privi parcă pentru prima dată.

– Ai fost vreodată la Roma? îl întrebă ea spontan. Știu că e o întrebare nebună, mai ales că nu știu nici cum te cheamă, dar ai fost la Roma?

– Tu ai fost? întrebă și el.

– Nu.

– Am fost la Paris. Și la Madrid.

– Erai soldat, zise ea. Ce altceva putea să fi fost, de a reușit să vadă aceste orașe, în acele vremuri?

– Nu e modul cel mai plăcut să vezi lumea, zise el și înclină ușor capul. Dar important este că ți-ai făcut treaba.

– Eu nu am fost niciodată mai departe de casă, decât în locul acesta, mărturisi Annabel.

– Aici? O privea mirat și arăta cu degetul spre locul întins și verde. Câmpia aceasta?

– Câmpia aceasta, repetă ea. Cred că Hampstead este mai departe de casă, decât Londra. Sau poate nu este.

– Contează?

– Să știi că da, zise ea, surprinsă de răspunsul ei, pentru că evident, *nu conta*.

Totuși, părea să conteze.

– Nu poți să contrazici pe cineva atât de sigur, zise el printre zâmbete.

– Să știi că-mi place foarte mult să fiu sigură.

– Nu ne place tuturor?

– Poate celor mai buni dintre noi, replică ea și parcă intră în jocul lui.

– Unii spun că este o nebunie să fii veșnic sigur.

– Unii?

– Oh, nu eu, o asigură el, însă unii, da.

Ea începu să râdă cu tot sufletul, iar râsul ei sincer și zgomotos îi dădea un farmec aparte; se simțea minunat. Și el râdea, apoi o întrebă:

– Presupun că Roma se află pe lista ta de lucruri pe care nu vei ajunge să le faci niciodată?

– Da, spuse ea amuzată. Dintr-odată nu i se mai părea la fel de trist că nu va vedea Roma niciodată. Mai ales acum, după ce a râs atât de mult și se simțea bine.

– Am auzit că este mult praf acolo.

Stăteau amândoi cu fața spre câmpie, iar ea întoarse capul.

– Chiar așa?

Răsuci și el capul, așa că acum se priveau unul pe celălalt.

– Când nu plouă.

– Asta ai auzit tu, afirmă ea.

Acum zâmbi și el, dar mai mult în gând.

– Asta am auzit eu.

Ochii lui... oh, ochii lui. S-au întâlnit cu ai ei și erau plini de sinceritate. Ce văzu acolo... Nu era pasiune, căci de ce ar fi pasiune? Dar era ceva uimitor, ceva fierbinte și conspirativ și...

Sfâșietor. Pentru că în timp ce se uita la el, la acest bărbat fermecător, care poate era doar o plăsmuire a imaginației ei, tot ce vedea era fața zbârcită, roșiatică și flască a lordului Newbury, iar vocea lui îi răsuna în urechi, batjocoritoare, ironică. Annabel se simți brusc cuprinsă de o tristețe fără margini.

Momentul acesta... orice moment ca acesta...

Nu aveau cum să fie ale ei.

– Ar trebui să mă întorc, spuse ea cu calm.

– Sunt sigur că ar trebui, declară el la fel de liniștit.

Ea nu se mișcă. Parcă era incapabilă să se miște. Așa că el se ridică, fiindcă era, după cum a bănuit și ea, un gentleman. Nu doar cu numele, ci și cu fapta. Întinse mâna spre ea, iar ea o prinse și apoi – parcă plutea – se ridică, ridică privirea spre ochii lui și văzu totul – viața ei, cum avea să fie mai departe.

Toate lucrurile pe care nu le va avea.

Șopti:

– Ai vrea să mă săruți?

Capitolul cinci

Erau o mie de motive pentru care Sebastian nu ar fi trebuit să facă gestul pe care i l-a cerut domnișoara și doar unul – dorința – pentru care l-ar fi făcut.

A cedat dorinței.

Nici măcar nu și-a dat seama că o dorește. Oh, remarcase că era drăguță, chiar senzuală, într-o manieră încântătoare, dezinvoltă. Însă el mereu remarca aceste trăsături la o femeie. Era în firea lui să observe, la fel de firesc cum observa vremea. *Lydia Smithstone avea o buză superioară neobișnuit de atrăgătoare* era o frază nu fundamental diferită de: *Norul acela pare că va aduce ploaie.*

Cel puțin nu în mintea lui.

Dar, când ea l-a apucat de mână și pielea lui s-a atins de pielea ei, ceva s-a aprins în el. Inima lui a tresărit și răsuflarea i s-a precipitat, iar când a văzut-o că se ridică, i s-a părut ceva magic și liniștit, care plutea spre brațele lui. Doar că nu a ajuns în brațele lui, ci doar a rămas în fața lui. Aproape, dar nu destul de aproape. S-a simțit vrăjit.

– Sărută-mă, i-a șoptit ea, iar el nu putea să o refuze, cu nu putea să-și refuze nici lui propria reacție. I-a ridicat mâna ușor și ea și-a lipit degetele pe buzele lui, apoi a mângâiat-o pe obraz. Ochii li s-au întâlnit plini de dorință.

Și el simțea aceeași dorință pe care a citit-o în ochii ei. Era ceva melancolic în ei, iar el nu mai văzuse de atâta timp ceva asemănător. Dorea să o sărute – o dorea pe ea – cu o intensitate

stranie. Nu-i era cald, nici rece. Ceva în interiorul lui poate conștiința, poate sufletul lui – ardea.

Nu știa numele ei, nu știa nimic despre ea, decât că visa despre Roma și mirosea a violete. Iar gustul ei era de vanilie. Acum era sigur. La asta se gândi când vârful limbii lui desenă un arc delicat pe buza ei superioară, iar senzația a fost greu de uitat.

Câte femei sărutase el? Prea multe, ca să țină socoteala. Le sărutase pe fete cu mult timp înainte să-și dea seama că poate face și altceva cu ele. Când era tânăr în Hampshire, ca soldat în Spania și ca rebel la Londra... dintotdeauna femeile i s-au părut interesante. Și le amintea pe toate. Avea prea multă stimă pentru sexul frumos, ca să le lase să se piardă în uitarea minții lui aglomerate.

Acum era cu totul altceva. Nu era doar o femeie pe care nu o va uita, era momentul. Senzația resimțită cu ea în brațele lui, aroma pielii ei, gustul buzelor ei, atingerea și suspinul delicat, sub buzele lui, când răsuflarea ei s-a transformat în geamăt.

Avea să-și amintească temperatura aerului, direcția vântului, strălucirea aurie a lunii peste iarbă.

Nu cuteză să o sărute adânc. Era inocentă. Era înțeleaptă, chibzuită, dar tot era inocentă, iar dacă ar fi fost sărutată de mai mult de două ori până acum, el și-ar fi mâncat pălăria. Așadar, îi dărui primul sărut, cel la care visează tinerele. Blând. Moale. Doar o atingere a buzelor, o ușoară frecare, cea mai delicată și năucitoare incursiune a limbii.

Asta trebuia să fie tot. Există lucruri pe care un gentleman pur și simplu nu le poate face, oricât de magic ar fi momentul. Așadar se retrase, cu părere de rău. Rămase totuși cu vârful nasului lipit de nasul ei.

Zâmbi. Se simțea fericit. Apoi vorbi ea:

– Asta e tot?

Poftim? întrebă el uluit.

- Mă gândeam că poate ar fi mai mult, mărturisi ea, ușor iritată. Mai degrabă, părea confuză.

El încercă să nu râdă. Știa că nu trebuie. O vedea cât este de stăruitoare; ar fi fost o insultă să râdă de ea. Ascunse foarte bine amuzamentul debordant.

- A fost drăguț, zise ea, parcă încercând să-l liniștească.

El își mușca limba. Numai așa putea rămâne serios.

- Este în regulă, reluă ea, zâmbitoare, privindu-l ca un părinte care-și încurajează copilul care nu se pricepe la jocuri.

El dădu să-i spună numele, apoi își aminti că nu-l cunoaște. Ridică mâna, mai exact, un deget. Acesta indica foarte clar: *Nu mai spune un cuvânt.*

Văzu cum i se ridică o sprânceană, ca semn de întrebare.

- Mai este, zise el.

Când o văzu că încercă să spună ceva, el își lipi degetul arătător de buzele ei.

- Oh, chiar este mai mult.

Iar de data aceasta, a sărutat-o *cu adevărat*. Îi prinse buzele într-ale sale, explorând, mușcând delicat, *devorând*. O îmbrățișă pătimaș și o lipi de trupul lui încordat, până ce simți fiecare curbă sinuoasă a trupului ei voluptuos pliată pe formele lui.

Era voluptuoasă. Ba nu, avea *sexappeal*. Avea un trup de femeie, unduios și cald, cu forme sinuoase, care implorau să fie dezmierdate și frământate. Era genul de femeie în care un bărbat se pierde, renunțând de bună voie la rațiune și logică.

Era genul de femeie pe care un bărbat nu poate să o lase în miez de noapte. Cu siguranță era caldă și moale, o pernă și pătură languroasă, toate adunate într-un singur trup.

Era o sirenă. O ispită exotică, superbă, care în felul ei era inocentă. Habar nu avea ce face. La naiba, probabil că nu-și dădea seama nici ce face *el*. Cu toate acestea, nu i-a trebuit decât

un zâmbet natural, un oftat ingenuu și el s-a simțit pierdut.

O dorea. Dorea să o *cunoască*. Centimetru cu centimetru. Sîngele îi clocotea, corpul fredona, iar dacă nu ar fi auzit un strigăt venind dinspre casă, nu se știe ce ar mai fi făcut. Tresări și ea, întoarse capul spre dreapta și ascultă din direcția de unde se auzea gălăgia.

Lui Sebastian i-a fost suficient să se trezească la realitate, cel puțin parțial. O împinse puțin, poate prea tare și își puse mîinile în șolduri, continuând să gâfâie.

– Asta *a fost* mai mult, spuse ea, cu un aer amețit.

Când se uită la ea, văzu că are părul puțin răvășit, iar buzele ei – pe care mai devreme el le evalua ca bine-conturate și cărnoase, acum arătau de parcă fuseseră înțepate de albine.

Oricine s-a sărutat în viață și-ar da seama că a fost sărutată pătimaș.

– Poate vrei să-ți aranajezi părul, îi spuse el, deși își dădea seama că era cel mai nepotrivit comentariu pe care-l făcuse după o sărutare pasională. Dar parcă nu se putea redresa până la acea dezinvoltură pe care o afișa mereu. Stilul și grația păreau că necesită și puțină minte. Cine și-ar fi închipuit că el și-a pierdut-o?

– Oh, exclamă ea și duse mâna spre cap, apoi căută să-și îndrepte șuvițele rebele, dar nu reuși. Îmi pare rău.

Nu avea motiv să-și ceară scuze, iar Sebastian continua să-și localizeze creierul, ca să spunem așa.

– Nu trebuia să se întâmple asta, zise el în sfârșit. Acesta era adevărul, iar el știa cel mai bine. Nu avea obiceiul să cocheteze cu inocente și cu atât mai mult nu ar fi făcut-o într-o sală de bal aglomerată.

Nu și-a pierdut controlul, dar nu așa proceda el de obicei.

Parcă era furios pe sine. Furios. Era un sentiment necunoscut și absolut neplăcut. De cele mai multe ori el compătimea, sau se

auto-ironiza, iar despre plictiseală ar fi putut să scrie un roman. Dar furia? Pur și simplu refuza să participe la ceva care provoca furie. Față de alții, sau față de el însuși.

Dacă ea nu l-ar fi rugat... dacă nu l-ar fi privit cu ochii aceia adânci și nu ar fi șoptit „Sărută-mă", el nu ar fi făcut asta niciodată. Scuza nu stătea în picioare, o știa și el, însă singura lui consolare era că nu el inițiase participarea.

Într-o mică măsură. La câte păcate avea, nu putea să mintă nici el atâta.

– Îmi pare rău că ți-am cerut-o, zise ea cu țâfnă.

– Nu eram obligat să mă supun, răspunse el.

– În mod clar, sunt irezistibilă, mormăi ea.

Sebastian aruncă o privire spre ea. Chiar era. Avea trup de zeiță și zâmbet de sirenă. Chiar și acum, îi trebuia o voință de fier să se stăpânească, să nu se arunce asupra ei. Să o sărute din nou... și din nou... Îl treceau fiori reci. Nu era bine.

– Ar trebui să pleci, spuse ea.

Cu un gest de gentleman, el făcu un arc de cerc cu brațul, în direcția casei.

– După dumneavoastră.

– Eu nu mă întorc acolo prima, zise ea, făcând ochii mari.

– Tu chiar crezi că plec primul și te las aici, singură pe câmpie?

– M-ai sărutat fără să-mi cunoști numele, spuse ea, cu mâinile în șolduri.

– Și tu ai făcut-o, replică el.

Ea ar fi vrut să mai comenteze indignată, însă Sebastian jubila pentru că a egalat scorul. Din ce în ce mai îngrijorător, se gândea el. Adora dialogul în contradictoriu, care de obicei i se părea un dans, nu o *competiție*.

Au stat așa, privindu-se unul pe celălalt, iar Sebastian aștepta ca ea să-și spună numele răspicat, sau să-l someze pe el să și-l

dezvăluie. Probabil că și ea avea aceleași așteptări. Totuși, nu spunea nimic, dar îl privea înfuriată.

– Contrar comportamentului meu recent, zise el, cu un aer matur, sunt un gentleman. Așadar nu pot să te abandonez în sălbăticie.

– Tu numești asta sălbăticie?

Pe loc se întrebă oare ce avea fata aceasta de îl înnebunea. Doamne, cât putea să fie de enervantă, când își punea în minte să fie așa.

– Poftim? își exprimă el revolta, într-un mod sofisticat. Înseamnă că nu m-ai înțeles prea bine.

– Dacă perechea aceea mai este... cuvintele nu-i mai ieșeau de pe buze, așa că făcu semn cu mâna, spre partea laterală a casei.

Sebastian răsufla greoi. Dacă ar fi fost singur, s-ar fi dus lent, spre locul acela, avertizându-i pe cei doi cu cuvintele: „Vine cineva! Care nu ești afară cu persoana cu care ești legal implicat, ai face bine să te retragi!"

Ar fi fost superb. Exact asta aştepta societatea de la el. Dar nu putea să facă asta când era cu o domnișoară nemăritată.

– Mai mult ca sigur că au plecat, spuse el pe când se apropiau de gardul viu. Iar dacă nu, presupun că nici ei nu doresc să fie văzuți, mai mult decât dorești tu asta. Să mergem.

– Mi se pare că ai avut experiențe numeroase cu asemenea lucruri, zise ea.

– Foarte multe. Ei bine, chiar așa era.

– Înțeleg. După ce rosti asta, simți că încep să-i clănțăne dinții în gură. Ce norocoasă trebuie să fiu, zise ea. Sunt instruită de un maestru.

– Norocul tău.

– Întotdeauna te porți atât de oribil cu femeile?

– Aproape niciodată, răspunse el, fără să gândească.

O văzu că deschide gura, apoi renunță și îi venea să-și tragă un pumn. Îi părea rău pentru ce a spus. Și-a dat seama că tânăra are reflexe emoționale rapide, așadar cuvintele lui o indignaseră.

Voiam să spun că... atunci când... Nu. Când tu... se bâlbâia el încurcat.

Ea se uita la el cu optimism. Cu toate acestea, el tot nu știa ce să spună. Își dădea seama, cum stătea acolo ca un idiot, că există cel puțin zece motive pentru care scenariul era complet inacceptabil.

Unu: Nu știa ce să spună. Poate părea repetitiv, doar că, **Doi**: El știa întotdeauna ce se spună și **Trei**: mai ales când era vorba de femei.

Ceea ce ne conduce sugestiv la **Patru**: Un produs al sarcasmului său era **Cinci**: în viața lui nu insultase o femeie până acum, decât dacă ea a meritat-o, fapt pe care **Șase**: această femeie nu l-a meritat. Asta însemna că **Șapte**: Trebuia să-și ceară scuze și **Opt**: Habar nu avea cum poate să facă asta.

O ușurință cu scuzele ar fi depins de abilitatea impusă de un comportament care le solicita. Iar la el nu se punea problema de așa ceva. Era unul dintre puținele lucruri din viața lui, de care era extrem de mândru.

Dar asta îl aducea înapoi la **Nouă**: Habar nu avea ce să spună și **Zece**: Ceva la tânăra aceasta l-a prostit pur și simplu. Prostit.

Oare cum suportă restul lumii o atare tăcere apăsătoare în fața unei femei? Sebastian găsi momentul intolerabil.

– M-ai rugat să te sărut, zise el. Nu era primul lucru care i-a venit în minte, ci al doilea.

Din tresărirea ei – pe care a văzut-o în amploarea capabilă să răstoarne un munte – avea sentimentul că ar fi trebuit să aștepte până la al șaptelea, cel puțin.

– Mă acuzi de... se revoltă ea, apoi tăcu și strânse din buze cu o expresie furioasă, frustrată. Mă rog, nu știu exact de ce mă acuzi...

– Dar nu te-am acuzat de nimic, zise el. Pur şi simplu am subliniat că tu voiai o sărutare, eu m-am oferit să te servesc și...

Și ce? Ce anume sublinia el? Și unde îi plecase mintea? Nu-i venea în gând o propoziție completă, pe care să o și rostească.

– Aş fi putut să profit de tine, zise el sec. Doamne, ce urât suna.

– Dar nu ai făcut-o?

Oare chiar atât de naivă *putea* să fie? Se apropie mult de ea și o sfredeli cu privirea.

– Nu ai habar în câte feluri nu am profitat de tine, îi zise el calm. În câte feluri aș fi putut să profit. Câte...

– Ce? i-o trânti ea. Ce?

Sebastian tăcu, iar ca să reușească, literalmente își mușcă limba. Nu putea să-i spună exact în câte feluri ar fi *dorit* să profite de ea.

De ea. Domnișoara-fără-Nume.

Oricum, era mult mai bine așa.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, se trezi el vorbind. Cum naiba te numești?

– Văd bine că ești nerăbdător să afli, replică ea.

– *Numele* tău, zise el printre dinți.

– Mai întîi mi-l spui tu pe al tău?

El răsuflă prelung, agasat și frustrat, apoi își trecu degetele prin păr.

– Mi s-a părut mie sau acum zece minute am avut o conversație civilizată? Când o văzu că deschide gura să răspundă, el o opri și continuă: Nu, nu. A fost ceva mai mult decât civilizat. Aș îndrăzni să o numesc chiar plăcută.

Atunci ea se înmuie, nu într-atât cât el să o considere maleabilă – mă rog, nu chiar atât, însă apele s-au mai calmat.

– Nu trebuia să-ți cer să mă săruți, zise ea.

Sebastian remarcă totuși că nu și-a cerut scuze și mai simți cât se bucură el că ea nu a făcut-o.

– Cu siguranță înțelegi, continuă ea relaxată, că este mult mai important ca eu să aflu identitatea ta, decât invers.

El se uită la mâinile ei. Erau relaxate, nu încleştate; întotdeauna mâinile îi trădează pe oameni. Fata aceasta strângea în pumn materialul rochiei. Era agitată, dar reușea să-și păstreze o postură demnă. Iar Sebastian știa că are dreptate. Ea nu putea să-l ruineze în vreun fel, în timp ce el, cu un singur cuvânt necugetat sau neadevărat, ar fi putut să o distrugă pe veci. Nu era prima dată că se simțea fericit că nu s-a născut femeie, însă era prima dată când i se arăta în față dovada vie că bărbaților le este mult mai ușor în viață.

– Mă numesc Sebastian Grey, spuse el și aplecă scurt capul, în semn de respect. Sunt deosebit de încântat să vă cunosc, miss...

Nu a mai putut să continuie, fiindcă ea a tresărit, s-a albit la față, apoi părea că nu se simte bine.

– Te asigur, continuă el amuzat, că reputația mea nu este chiar atât de neagră, pe cât pare.

– Nu ar trebui să fiu aici, cu tine, zise ea aproape disperată.

– Acest lucru a fost deja stabilit.

– Sebastian Grey. Doamne, vai de mine, *Sebastian Grey.*

El o privea cu interes. Dar și puțin vexat, însă era de așteptat. Oare chiar atât de gravă era situația?

– Te asigur, interveni el, enervat din nou pentru modul cum și-a început fraza, că nu intenționez să permit ca reputația ta să sufere în vreun fel, prin asocierea cu mine.

– Nu, sigur că nu, zise ea, apoi strică totul cu un hohot râs panicat. În nicun caz nu ai dori să faci asta. Sebastian Grey. Privi spre cer, iar el se aștepta chiar să o vadă cum ridică pumnii spre zei. Sebastian Grey, repetă ea. *Din nou.*

– Să presupun din reacția ta că ai fost prevenită în legătură cu mine?

– Oh, da, veni rapid replica ei. Apoi realiză gafa și îl privi in ochi. Trebuie să plec. Acum.

– După cum îți amintești că ți-am sugerat și eu, șopti el.

Ea se uita deja în direcția spre care trebuia să plece.

– Capul jos și mergi cât poți de repede, își șopti ea.

– Unii dintre noi trăiesc toată viața cu motto-ul acesta, spuse el înviorat.

Ea îi aruncă o privire severă, din care parcă se întreba dacă nu cumva a înnebunit în ultimele două secunde. El ridică din umeri, fără să se scuze. În sfârșit, începea să se simtă în formă din nou. Avea motive să fie vesel.

– Tu așa faci? întrebă ea.

– Categoric nu. Prefer să fac totul cu stil. Totul se rezumă la subtilități, nu crezi?

– Trebuie să plec, spuse ea după ce se mai uită la el cu atenție. Apoi a plecat. Cu capul plecat și mers grăbit. Fără să-i fi spus care era numele ei.

Capitolul șase

În după amiaza următoare

– Ești foarte tăcută azi, vorbi Louisa.

Annabel surâse absentă. Ieșiseră în Hyde Park, unde Louisa își plimba câinele, însoțite – teoretic – de mătușa Louisei. Numai că lady Cosgrove se întâlnise cu una din cunoștințele sale și, pentru că era la o oarecare distanță de ele, nu putea auzi mare lucru din conversația lor.

– Sunt doar obosită, spuse Annabel. Mi-a fost greu să dorm după agitația de la petrecere. Nu era întregul adevăr, dar nu era nici o minciună. Noaptea trecută a stat trează, întinsă pe pat, cu ochii închiși.

Nu voia să privească în tavan. Din principiu. Așa a fost întotdeauna. Când încerca să adoarmă, ochii deschiși erau o recunoaștere a înfrângerii. Cu toate acestea, oriunde privea, îi era greu să scape de magnitudinea faptei sale.

Sebastian Grey.

Sebastian Grey.

Cuvintele răsunau în capul ei ca un geamăt de nefericire. Pe lista bărbaților pe care nu ar trebui să-i sărute, el trona pe primul loc, alături de Rege, lordul Liverpool și coșarul. Și sincer, bănuia că el se situa mult mai sus pe listă, decât coșarul.

Nu știa prea multe despre dl. Grey înainte de petrecerea de la familia Trowbridge, în afară de faptul că era **moșteni**torul lordului Newbury și că niciunul dintre bărbați **nu tolera**

compania celuilalt. Dar, odată ce s-a zvonit că lordul Newbury a pus ochii pe ea, toată lumea părea că are să-i spună câte ceva despre conte şi nepotul lui.

Foarte bine, nu chiar toată lumea, pentru că persoana ei nu interesa pe toată lumea, însă toţi cunoscuţii ei aveau o părere.

Era un bărbat frumos. (Nepotul, nu contele).

Era un cuceritor. (Din nou, nepotul).

Probabil era sărac-lipit şi petrecea mult timp cu verişorii lui din partea cealaltă a familiei. (Evident nepotul, adică bine că nepotul, fiindcă, dacă Annabel se mărita cu lordul Newbury şi se dovedea că el este sărac, pentru ea ar fi fost groaznic.)

Annabel plecase de la bal imediat după interludiul dezastruos de pe câmpie, iar dl Grey a mai rămas. Probabil că i-a lăsat o impresie puternică Louisei, pentru că în dimineaţa aceasta numai despre el vorbea.

Dl Grey aşa şi pe dincolo, dl Grey a făcu şi a dres, şi cum era posibil ca Annabel să nu-l fi văzut la petrecere? Annabel a ridicat din umeri şi a comentat ceva de genul *Nu pot să-mi dau seama*, doar că nu conta, fiindcă Louisa tot amintea de zâmbetul lui irezistibil, de ochii lui cenuşii, de minunata coincidenţă cu numele (n.t. gray=cenuşiu), dar şi că toată lumea l-a observat când a plecat la braţul unei femei măritate!

Ultima parte nici nu a surprins-o pe Annabel. Doar el i-a spus clar că flirtase cu o femeie măritată, înainte ca ea să se împiedice de piciorul lui. Însă Annabel avea impresia că acum era vorba de o *altă* femeie măritată. Aceea de pe pătură fusese atentă să nu-şi păteze reputaţia, aşadar a plecat de pe scenă cu mult înaintea domnului Grey. Cine era capabilă de o asemenea discreţie nu avea atâta tupeu să plece la braţul lui. Asta însemna că trebuie să fi fost altcineva, deci practic, au fost *două* femei măritate. Doamne, bărbatul acesta era mai rău decât povesteau oamenii.

Annabel duse mâna la tâmple. De aceea o durea capul. Gândea prea intens, despre probleme prea frivole. Dacă va

dezvolta o obsesie, nu putea să fie pentru ceva care merită? Noul Document despre tratamentul crud și necivilizat asupra bovinelor ar fi fost mai potrivit. Sau situația săracilor. Bunicul ei tot vorbea despre ambele de o săptămână, iar Annabel nu avea scuze pentru că nu dădea dovadă de interes.

Te doare capul? întrebă Louisa. Nici pe ea nu o interesa asta, mai mult decât o interesa bassetul ei grăsun, care văzuse în depărtare un tovarăș canin și acum se smucea din lesă. Frederick! striga ea și alerga după el, aproape să-și piardă echilibrul.

Frederick se opri, în parte de oboseală și fiindcă Louisa l-a ținut din scurt. Annabel se uita la el cum gâfâie și aproape se prăbușește de oboseală.

Cred că iar a primit cârnați pe furiș de la cineva, se plângea Louisa. Annabel se uita în direcție opusă. Annabel!

– Părea *flămând*, zise Annabel cu insistență.

Louisa o aduse lângă cățelul care parcă atingea pământul cu burtica.

– Ți se *pare* flămând?

– Ochii lui păreau flămânzi. Louisa se uită la ea dojenitor. Câinele tău minte foarte bine. Louisa clătina din cap revoltată, iar Frederick începuse să caște plictisit. Cred că ar fi bun la jocul de cărți, zise Annabel. Dacă ar vorbi, sau dacă ar avea degete. Louisa îi mai aruncă o privire din acelea pe care Annabel le recunoscuse și altădată, ca fiind destinate doar membrilor familiei.

– Ar câștiga în favoarea ta, zise Annabel.

– Ce mai compliment, zise Louisa.

Era adevărat. Louisa habar nu avea să joace cărți. Annabel încercase cu ea pichet, whist și altele, dar, oricât de bună era Louisa să-și ascundă sentimentele în public, la jocurile de cărți era îngrozitoare. Oricum jucau, fiindcă era amuzant să o vezi cât de prost joacă.

Annabel se uită spre Frederick, care deja se întinsese pe iarbă.

– Îmi este dor de câinele meu, zise ea.

Louisa se uită spre mătușa ei, care era la distanță și în continuare angrenată în conversație.

– Mai spune-mi cum se numește?

– Șoricel.

– Ce urât din partea ta.

– Că l-am botezat Șoricel?

– Păi dacă este un ogar, nu-i așa?

– Puteam să-l botez Țestosul.

– Frederick! strigă Louisa și se repezi spre câine să-i scoată ceva din gură.

– Mai bine decât Frederick, zise Annabel. Doamne, dar acesta este numele fratelui meu.

– Dă drumul, Frederick, îl certă Louisa. Apoi se uită spre Annabel. Merită un nume demn.

– Pentru că este un câine demn.

– Câinii merită nume demne, zise Louisa cu aerul unei fiice de duce.

– Ca și pisicile?

– Pisicile sunt cu totul diferite, pufni Louisa. Ele prind șoareci.

Annabel ar mai fi întrebat ce legătură exista între alegerea numelui și respectivul animal, însă brusc Louisa o apucă de braț și o trase lângă ea.

– Au, exclamă Annabel și încercă să-și elibereze brațul din strânsoarea Louisei. Ce este?

– Uite acolo, șopti Louisa. Făcu semn cu capul spre stânga, cu intenția ca gestul ei să pară discret, însă nu a fost deloc așa. *Sebastian Grey*, reuși ea să articuleze, emoționată.

Annabel auzise mai demult expresia să-ți sară inima din piept, ba chiar o folosise uneori, însă acum era pentru prima dată când o simțea pe pielea ei. Tot trupul îi era cuprins de

un tremurat necontrolat și bătăile inimii îi radiau în urechi, în timp ce creierul era pe undeva prin Franța.

Hai să mergem, spuse ea. Te rog.

Louisa părea surprinsă.

Nu vrei să faci cunoștință cu el?

Nu. Annabel nici nu-și dădea seama cât de disperat era tonul ei. Dorea doar să plece.

Glumești, nu-i așa? Presupun că ești curioasă.

Nu sunt. Te asigur. Adică, sunt, dar, dacă va fi să-l cunosc pe acest bărbat, nu vreau să se întâmple așa.

Așa cum? zise Louisa nedumerită.

Eu nu... nu sunt pregătită. Eu...

Cred că ai dreptate, zise Louisa gânditoare.

Slavă Domnului.

- Probabil se va gândi că ești loială unchiului său și ai prejudecăți în ceea ce-l privește pe el.

- Exact, zise Annabel, agățându-se de aceste cuvinte ca de un colac de salvare.

– Sau, poate va încerca să-ți demonstreze că nu este așa.

Annabel privi nervoasă spre locul unde îl văzuse Louisa pe dl Grey, desigur, fără să se întoarcă total. Dacă ar putea să scape, înainte ca el să o vadă...

– Desigur, sunt de părere că ar trebui să-ți demonstreze cineva că te înșeli, continuă Louisa. Nu-mi pasă cât de mulți bani are lordul Newbury, eu cred că nicio tânără nu ar trebui să fie obligată să...

– Deocamdată nu am acceptat nimic, strigă Annabel. Te rog, putem să plecăm?

– Trebuie să o așteptăm pe mătușa mea, protestă Louisa. Ai văzut încotro s-a îndreptat?

– *Louisa.*

– Dar ce se *întâmplă* cu tine?

Annabel se uita în jos. Îi tremurau mâinile. Nu putea face asta deocamdată. Nu putea să dea ochii cu bărbatul cu care s-a sărutat și care întâmplător era moștenitorul bărbatului pe care nu voia să-l sărute, dar cu care era posibil să se mărite. Oh, da, nici nu putea să uite că, dacă se mărita cu bărbatul pe care nu dorea să-l sărute, era posibil să-i ofere un moștenitor, astfel tăindu-i resursele bărbatului pe care dorea să-l sărute.

Oh, în mod sigur el o va plăcea.

Va trebui să-i fie prezentată domnului Grey până la urmă, nu putea să tot evite asta. Însă chiar trebuia să se întâmple acum? Cu siguranță, merita ceva mai mult timp să se pregătească.

Nu și-a imaginat că este atât de lașă. Nu, nu era lașă. Orice persoană cu mintea sănătoasă s-ar feri de o asemenea situație, cum probabil ar face-o și jumătate din cei nebuni.

– Annabel, zise Louisa exasperată. De ce este atât de important pentru tine să plecăm?

Annabel căută rapid un motiv. Nu exista decât adevărul, pe care deocamdată nu era pregătită să-l împărtășească, așa că rămase acolo buimacă, întrebându-se cum va reuși să scape din această încurcătură.

Dar, din păcate, momentul de panică a fost scurt. Urma să fie înlocuit de un moment și mai oribil, de groază. Devenise foarte clar că acum nu mai avea cum să scape din această încurcătură. Doamna de la brațul domnului Grey o recunoscuse pe Louisa, iar Louisa le-a făcut cu mâna, încântată.

– Louisa, șuieră Annabel.

– Nu pot să o ignor, șopti Louisa. Este lady Olivia Valentine. Tatăl ei este contele de Rudland. Vărul domnului Grey s-a căsătorit cu ea anul trecut.

Annabel gemu de supărare.

– Am crezut că este plecată din oraș, zise Louisa încruntată. Probabil că s-a întors de curând. Să nu te lași influențată de înfățișarea ei, îi spuse ea încântată. Este o femeie cumsecade.

Annabel nici nu știa dacă trebuie să fie oripilată sau tulburată. Să nu se lase influențată de înfățișarea ei? Oare ce însemna asta?

Este foarte frumoasă, explică Louisa.

Ce vrea să...

Nu, adică... Louisa nu-și mai continuă comentariul, fiind ea însăși nemulțumită de modul în care detalia farmecul doamnei Valentine. Va trebui să te convingi tu singură.

Din fericire, frumoasa lady Valentine nu părea să se grăbească spre ele. Annabel simțea că se apropie momentul, așa că o luă de braț pe Louisa și-i șopti:

Să nu le spui nimic despre lordul Newbury.

Dar tu nu crezi că ei știu asta deja? întrebă Louisa mirată.

Nu știu. Poate că nu. Nu cred că toată lumea a aflat.

Desigur dar, dacă știu toți, nu crezi că știe și dl Grey?

Poate că nu mă cunoaște după nume. Toată lumea vorbește despre mine ca „una din fetele Vickers".

Era adevărat. Annabel fusese crescută de lordul și lady Vickers și nimeni nu cunoștea numele de familie al tatălui ei, fapt pe care bunicul îl sublinia mereu. După părerea lui, fiica lui ar fi ajuns mai bine, dacă nu ar fi devenit o Winslow.

– Precis știu și ei că și eu sunt nepoata lui Vickers.

Annabel o apucă de mână pe Louisa și o strânse, panicată.

– Atunci să nu le spui că sunt verișoara ta.

– Nu pot să fac asta!

– De ce nu?

– Nu știu, dar nu ar fi corect din partea mea.

– Dar ce-ți pasă dacă nu e corect? Te rog să faci asta pentru mine.

– Bine. Dar tot mi se pare că exagerezi.

Annabel nu putea să o contrazică. Făcuse puține lucruri în ziua anterioară, dar să *exagereze* era cel mai nevinovat dintre ele.

Capitolul șapte

Cinci minute mai devreme

– Mare păcat că te-ai măritat cu vărul meu, vorbi Sebastian și o trase ușor pe Olivia din calea unei grămezi enorme de bălegar, uitată de cel care ar fi trebuit să o preia din drum. Cred că e posibil să fii femeia perfectă.

Olivia îl privea cu o expresie mirată.

– Pentru că îți permit să iei micul dejun la mine acasă în fiecare dimineață?

– Ah, nu ai fi putut să pui punct acestui obicei, zise Seb zâmbind. Obișnuința aceasta era înrădăcinată cu mult timp înainte să intri tu în scenă.

– Pentru că nu te-am certat pentru cele treizeci de găuri din ușa dormitorului pentru oaspeți, făcute de săgețile tale?

– Este numai greșeala lui Edward. Eu țintesc perfect.

– Totuși, Sebastian, este o casă *închiriată*.

– Știu, știu. E ciudat că ați rămas acolo și anul acesta. Chiar nu vrei să fiți puțin mai departe de părinții tăi?

Când Olivia s-a măritat cu Harry, vărul lui Sebastian, ea s-a mutat în casa lui, care era alături de casa familiei ei, din Londra. Jumătate din perioada când i s-a făcut curte s-au văzut mai mult pe fereastră. Lui Sebastian povestea i se părea fermecătoare.

– Îmi sunt dragi părinții mei, spuse Olivia.

– Un concept atât de străin, încât mi se pare chiar lipsit de patriotism, comentă Sebastian dând din cap.

Olivia se uită la el cu surprindere.

– Știu că părinții lui Harry au fost... se opri aici. În fine, nu contează. Însă nu am crezut că ai tăi au fost atât de groaznici.

– Dar nu sunt așa. Numai că eu nu aș *alege* să-mi petrec timpul cu ei. Mai ales cu tatăl meu, adăugă Sebastian după ce reflectă puțin. Pentru că a murit.

Olivia ridică ochii spre cer.

– Cred că în propoziția ta există un motiv pentru care ai putea să fii alungat din biserică.

– Este prea târziu pentru asta.

– Cred că ai nevoie de o soție, zise Olivia și îl fixă cu privirea.

– Ești în pericol să-ți pierzi statutul de femeie perfectă, o avertiză el.

– Nu mi-ai spus niciodată ce am făcut, ca să merit acest titlu.

– În primul rând, până acum te-ai abținut să mă pisezi în legătură cu căsătoria.

– Nu am de gând să-mi cer scuze.

– Știu, cum mai știu că ai o slăbiciune sublimă: să nu fii șocată de orice ți-aș spune, zise el și dădu din cap afirmativ.

– Oh, sunt șocată, zise Olivia. Doar că ascund asta foarte bine.

– Cu atât mai bine, zise Seb.

S-au mai plimbat puțin, apoi ea i-a spus:

– Să știi că ar trebui să te *însori*.

– Am dat eu vreun semn că aş evita asta?

– Păi, nu ai o soție pentru că...

– Doar pentru că nu am găsit femeia perfectă, zise el zâmbitor. Din păcate, Harry a ajuns primul la tine.

– Ca să nu mai spun că ar fi mai bine pentru tine să te însori, înainte ca unchiul tău să aibă un moştenitor.

Sebastian se întoarse spre ea, mimând șocul.

– Vai, Olivia Valentine, ce punct de vedere mercenar.

– Este adevărat.

– Mie îmi place să risc, zise Sebastian oftând.

– Știu! exclamă Olivia, într-un fel entuziasmată. Exact asta faci! Riști! Ești un....

– Cât mă copleșești cu complimente.

– Crede-mă când îți spun că toate tinerele te-ar prefera pe tine, nu pe unchiul tău, zise ea ignorându-i comentariul.

– Alte complimente...

– Dar, dacă va avea un moștenitor, tu nu mai primești nimic. Îți imaginezi că ele ar risca și te-ar alege pe tine? Rebelul frumos, care ar putea moșteni, sau bietul conte, care are deja un titlu?

– Este cea mai amabilă descriere aplicată unchiului meu, pe care am auzit-o vreodată.

– Multe femei ar alege pasărea din mână, dar altele s-ar gândi „Dacă am suficientă răbdare, m-aș putea alege și cu libertinul *și* cu titlul".

– După spusele tale, reprezentantele sexului frumos par foarte atrăgătoare.

– Nu putem să ne măritâm toate din dragoste, zise ea nonșalant. Tocmai când el credea că asta ar trebui să-l arunce și mai mult într-o stare de depresie, ea îl bătu ușor pe mână și zise: Tu ar trebui să faci asta. Ești mult prea drăguț, ca să nu o faci.

– Din nou, m-ai convins, șopti Seb. Femeia perfectă. Olivia îl privi mustrător. Dar spune-mi, te rog, zise el și o îndepărtă iar din calea unei grămezi dezgustătoare, de data aceasta, aparținând familiei canidelor. Unde este soțul perfect al femeii perfecte? Sau, cu alte cuvinte, de ce ai apelat la serviciile mele în dimineața aceasta? Exceptând dorința de a-ți perfecționa abilitățile de pețitoare, desigur.

– Harry este ocupat cu proiectul la care lucrează acum. De o săptămână nu a ieșit din casă, iar eu – spuse ea și se mângîie

pe abdomenul deja rotunjit, semn al sarcinii avansate – aveam nevoie de aer.

– Lucrează tot la romanele scrise de Sarah Gorely? întrebă el așa, la întâmplare.

Tocmai când Olivia deschidea gura să răspundă, din depărtare răzbătu sunetul asurzitor al unei împușcături.

– Ce naiba a fost asta? tresări Sebastian. Doamne, doar se aflau într-un parc. Se uită de jur împrejur și simțea cum îi bubuie inima în piept, iar ecoul detunăturii îi răsuna și acum în minte...

– Sebastian, zise calmă Olivia. *Sebastian.*

– Ce?

– Brațul meu.

O văzu cum se schimbă la față, apoi realiză că o strângea de braț cu putere. Îi dădu drumul.

– Scuze, șopti el. Nu mi-am dat seama.

Ea zâmbea, iar cu mâna cealaltă își masa locul cu pricina.

– Nu-i nimic.

Nu era tocmai nimic, însă Sebastian nu voia să mai intre în detalii.

– Cine trage cu arma în parc? zise el enervat.

– Presupun că are loc un concurs, zise Olivia. Edward mi-a zis de asta azi dimineață.

Sebastian clătină din cap, dezaprobator. O competiție cu arme de foc în Hyde Park. Chiar la ora cea mai aglomerată din zi. Nebunia concetățenilor lui nu înceta să-l uimească.

– Ești bine? îl întrebă Olivia. El se întoarse și o privi, de parcă nu a înțeles întrebarea. În legătură cu zgomotul, clarifică ea.

– Nu e nimic.

– Nu e...

– Nu e nimic, puse el punct subiectului. Apoi înțelese că tonul lui nu era cel potrivit și își adaptă discursul. M-a luat prin surprindere.

Era adevărat. Putea să stea o zi întreagă să asculte cum se trage cu arma, atâta timp cât știa ce se întâmplă. La naiba, poate chiar reușea să doarmă în acest vacarm, cu condiția să fi putut să adoarmă, mai întâi. Probema era când nu se aștepta la așa ceva. *Detesta* să fie luat prin surprindere.

Asta a fost - se gândea el acum - meseria lui. *Señor Sniper*. Moartea care te ia prin surprindere.

Señor Sniper. Hmm. Poate ar fi bine să învețe spaniola.

- Sebastian?

Văzu că Olivia îl privea cu un aer îngrijorat. Se întrebă dacă și Harry are asemenea reacții; dacă inima îi bate nebunește, când aude zgomote neașteptate. Harry nu i-a spus nimic, dar Sebastian nu i-a spus nici el. Era un subiect stupid.

- Sunt bine, îi spuse Oliviei, de această dată pe tonul lui obișnuit, conversațional. Cum spuneam, m-a luat prin surprindere.

Un alt foc de armă se auzi din depărtare, iar acum Seb nici nu a clipit măcar.

- Vezi? spuse el. Nici o reacție. Așadar, despre ce vorbeam?

- Nu mai știu.

Seb se gândi puțin. Nici el nu-și mai amintea.

- Oh, de cărțile doamnei Gorely, exclamă Olivia. Ai întrebat la ce muncește Harry acum.

- Exact. Cum merge treaba?

- Destul de bine, cred. Se plânge tot timpul, dar cred că în secret, le adoră.

- Zău? întrebă Sebastian, interesat.

- Mă rog, poate că nu chiar le *adoră*. Este tot de părere că sunt groaznice, dar îi place mult să le traducă. Se distrează mai mult decât cu documentele de la Biroul de Război.

Nu era susținerea cea mai răsunătoare, dar Seb nu se putea supăra.

- Poate că Harry ar face bine să le traducă în franceză, după aceea.

Poate o va face, zise Olivia uşor încruntată. Nu ştiu de ce s-a apucat el de la bun început să le traducă în două limbi. Probabil i-a plăcut provocarea.

Creierul lui are înclinaţii spre matematică, zise Sebastian mai încet.

- Ştiu. Mă mir că mai găsim subiecte de discuţie. Oh! Să nu te uiţi acum, dar cineva arată spre tine.

Femeie, sper.

- Întotdeauna e vorba de o femeie, zise Olivia exasperată. Este... se opri ea puţin şi privi încruntată... lady Louisa McCann, cred.

- Cine?

- Fiica ducelui de Fenniwick. Este foarte drăgălaşă.

Sebastian reflectă puţin.

- Cea slăbuţă, care nu vorbeşte mult?

- Ai aşa un fel ciudat de a folosi cuvintele.

- Am, nu-i aşa? zise el zâmbind amuzat.

- Să nu o sperii, Sebastian, îl mustră Olivia.

Atunci el se întoarse indignat spre ea.

- Să o sperii? Eu?

- Farmecul tău poate fi înspăimântător.

- Cred că, dacă pui problema astfel, nu pot să o iau decât ca pe un compliment. Olivia zâmbi exasperată. Acum pot să mă uit? întrebă el curios. Îl agasa să pretindă că nu ştie când cineva îl ia în vizor.

- Hmm? Da, i-am făcut deja cu mâna. Nu o cunosc pe cealaltă, totuşi.

Sebastian stătea cu spatele spre cele două, care se apropiau, aşa că se răsuci şi imediat mulţumi sorţii că nu mai stă faţă în faţă cu Olivia, fiindcă văzând cine se apropie de el...

Îi plăcea să creadă despre el însuşi că este un maestru al păstrării unei faţade imperturbabile, însă chiar şi el avea limitele lui.

– O cunoști? îl întrebă Olivia.

Sebastian clătină din cap, în timp ce o fixa cu privirea pe tânără, practic vrăjit de buclele ei de zeiță și de gura fermecătoare.

– Absolut deloc, reuși el să articuleze.

– Cred că este nouă, spuse Olivia. Le așteptă pe cele două să ajungă la ei, apoi le zâmbi.

– Ah, lady Louisa, cât mă bucur să te revăd.

Lady Louisa răspunse la salut, doar că Sebastian nu-i acorda atenție. Era foarte interesat de tânăra ei însoțitoare, care făcea eforturi uriașe să evite contactul vizual cu el. Era cu ochii lipiți de ea, parcă pentru a-i face situația și mai dificilă.

– L-ai cunoscut pe domnul Grey, dragă verișoară? o întrebă Olivia pe lady Louise.

– Cred că am fost prezentați, răspunse lady Louisa.

– Ce întrebare copilărească, zise Olivia. Se întoarse cu fața spre Sebastian și îl întrebă, aruncându-i o privire poznașă: Ai cunoscut pe toată lumea, nu-i așa, Sebastian?

– Aproape, zise el sec.

– Oh, vă rog să mă iertați, interveni lady Louisa. Pot să v-o prezint pe... se întrerupse și tuși ușor. Mă scuzați. Cred că am praf pe gât. O trase ușor pe tânăra de lângă ea. Lady Olivia, domnule Grey, v-o prezint pe domnișoara Winslow.

– Miss Winslow, spuse Olivia. Mă bucur să vă cunosc. Sunteți nouă în oraș?

– Da, spuse miss Winslow și făcu o reverență. Sunt nouă. Vă mulțumesc pentru întrebare.

Sebastian surâse și repetă numele ei, apoi, știind foarte bine că gestul o va copleși, îi luă mâna și o sărută. În astfel de momente era recunoscător reputației lui. Olivia nu va avea pic de îndoială că el flirtează.

Miss Winslow căpătă o nuanță superbă, trandafirie în obraji. La lumina zilei era și mai atrăgătoare, își spunea el. Ochii aveau

o nuanță verzuie. În ansamblu, combinația ochilor cu nuanța tenului, îi dădea aerul de spaniolă. Agreabili i s-au părut lui Sebastian și cei câțiva pistrui împrăștiați pe nasul ei delicat. Ar fi arătat banal fără ei.

La fel de mult aproba Sebastian costumul ei de plimbare, de culoare verde-smarald. I se potrivea mult mai bine decât nuanța pastelată din seara trecută. Nu putea să-și permită să rămână prea mult cu ochii lipiți de ea. Și-ar fi dat seama de intențiile lui, iar pe prietena ei ar fi deranjat-o lipsa atenției. Se întoarse spre ea, plecă ușor capul și spuse:

Lady Louisa. Mă bucur să vă revăd. Regret nespus că drumurile noastre nu s-au intersectat mai des în acest sezon.

Anul acesta a fost cam aglomerat, zise Olivia. Chiar nu a vrut nimeni să lipsească? i se adresă Louisei: Am fost plecată câteva săptămâni, așa că nu mai sunt la curent cu toate.

– Ați fost în provincie? întrebă lady Louisa.

– Da, în Hampshire. Soțul meu a avut ceva de lucru și i se pare foarte greu să se concentreze în oraș.

– Este vina mea, interveni Sebastian.

– Observă că nu te contrazic, spuse Olivia. Făcu semn cu capul spre el și continuă: Plăcerea lui supremă este să distragă atenția.

Sebastian preluă replica și răspunse pe măsură:

– Este unul dintre atributele mele cele mai valoroase.

– Să nu luați seama la nimic din ce spune, zise Olivia, întorcându-se spre cele două tinere. Conversația lor a continuat pe diferite teme, iar Sebastian se simțea întrucâtva abandonat. De nenumărate ori a remarcat că Olivia a făcut comentarii de genul *Nu dați atenție la tot ce spune.*

Acum era prima dată când remarca îl deranja.

– Vă simțiți bine la Londra, miss Winslow? întrebă Olivia.

Sebastian se uita la ea cu interes și surâdea.

– Mda, veni răspunsul ei. Este foarte distractiv.

– Distractiv, repetă Sebastian pentru sine. Un cuvânt interesant, comentă el, iar ea ridică privirea, alarmată. Când o văzu, zâmbi și el.

– Veți rămâne în oraș până la finalul sezonului, lady Olivia? întrebă Louise.

– Cred că da. Depinde de soțul meu, dacă reușește să se concentreze, cu atâtea distracții în jurul lui.

– La ce lucrează sir Harry? întrebă Sebastian, fiindcă Olivia nu apucase să-i spună ce roman traduce. Am încercat să-l bat la cap de dimineață, dar mi-a făcut semn să-l las în pace. La următoarea frază se uită insistent spre miss Winslow și lady Louisa: Aș fi crezut că nu mă place.

Lady Louisa chicoti, iar miss Winslow rămase cât de cât serioasă.

– Soțul meu este translator, le spuse Olivia domnișoarelor, ignorându-l pe Sebastian. Acum traduce un roman în limba rusă.

– Chiar așa? întrebă miss Winslow, iar lui Sebastian i se păru interesată. Ce roman?

– *Miss Truesdale și Gentlemanul Tăcut*. Autoare este Sarah Gorely. Ați citit-o?

Miss Wislow clătină din cap, dar lady Louisa exclamă entuziasmată:

– Nu!

Olivia clipi mirată:

– Adică... da?

– Nu, am vrut să spun că nu l-am citit încă, explică lady Louisa. Le-am citit pe toate celelalte, desigur. Cum e posibil să-l fi ratat pe acesta?

– Sunteți fan al autoarei, să înțeleg? întrebă Sebastian. Era foarte încântat când afla acest lucru.

Oh, da, zise ea. Credeam că le-am citit pe toate. Vă spun sincer că sunt foarte încântată să știu că mai urmează unul.

Eu mărturisesc sincer că mi-a fost greu să-l citesc, zise Olivia.

Chiar așa? spuse Sebastian.

Olivia surâse cu indulgență.

Sebastian este la rândul'lui un mare admirator, le spuse ea tinerelor.

Al autoarei Sarah Gorely? întrebă Louisa. Are cele mai interesante subiecte.

Dacă nu te deranjează neverosimilul ocazional, completă Olivia.

Dar exact asta le face atât de amuzante, zise Louisa.

Dar ce probleme ai cu *Miss Truesdale*? o întrebă Sebastian pe Olivia. Știa că nu trebuie să insiste, însă nu se putea obține. Încă de când ea i-a spus că a folosit incorect cuvântul *oblăduire*, el a tot încercat să o facă să-i agreeze romanele.

Deși ea nu știa că el este autorul.

În plus, *oblăduire* este un cuvânt ridicol. Intenționa să-l scoată definitiv din vocabularul lui. Olivia ridică din umeri nonșalatnt și zise:

– Este foarte lent, spuse ea. Parcă dă prea multă atenție descrierilor.

Sebastian dădea din cap și se gândea.

– Nici eu nu cred că este cel mai bun roman al doamnei Gorely. Oricum nu era deloc satisfăcut de versiunea finală, dar nici nu credea că merită criticile Oliviei.

I-a fost greu să-l citească. Pe bune.

Olivia nu știa ce înseamnă un roman bun, nici dacă i-ar fi dat cineva cu unul în cap.

Capitolul opt

Din prima secundă Annabel constată că Louisa nu glumea în legătură cu frumusețea impresionantă a doamnei Olivia Valentine. S-a întors și i-a zâmbit, clipind de câteva ori, orbită de strălucirea ei. Superba tânără doamnă era blondă, avea pielea delicată și albă ca laptele, iar trăsăturile fine ale feței completau deplin albastrul intens al ochilor.

Annabel nu putea să o urască, din principiu.

Apoi, de parcă întâlnirea nu era și așa destul de dezastruoasă (prin simplul fapt că l-a întâlnit pe dl Grey), el vine și-i sărută mâna.

Dezastru.

Annabel de-abia mai putea să articuleze ceva cât de cât inteligibil. Ridică privirea câteva momente, dar și asta a fost o greșeală uriașă. Dl Grey, care era oricum chipeș la lumina lunii, era atât de fermecător la lumina zilei, încât ți se tăia răsuflarea. Doamne, nu ar trebui să i se permită să se plimbe cu lady Olivia. Unul lângă celălalt puteau orbi la propriu toți trecătorii din Londra, cu frumusețea lor.

Era clar că nimeni nu putea să concureze cu ei, așa că restul omenirii putea să meargă să plângă în propriul pat.

Annabel se străduia să urmărească șirul conversației, dar propria panică îi distrăgea atenția. Cum îi distrăgea atenția și mâna lui dreaptă, coborâtă lejer de-a lungul pulpei. Vederea periferică îi oferea imaginea liniei buzelor, deși încerca să privească într-o altă direcție. Ca să nu mai vorbim și de efectul

vocii lui pătrunzătoare, când a spus ceva despre... în fine... despre ceva.

Cărți. Discutau despre cărți.

Annabel prefera să tacă. Nu citise cărțile respective și oricum, intenționa să intervină cât mai puțin în conversație. Dl Grey aruncase discret câteva priviri spre ea, așa încât nu dorea să-i dea un motiv să o privească direct.

Totuși nimic nu ține o veșnicie, iar el se întoarse cu fața spre ea și o privi cu ochii aceia pătrunzători când o întrebă:

– Dar dumneavoastră, miss Winslow? Ați citit vreunul din romanele doamnei Gorely?

– Mă tem că nu.

– Oh, ar trebui, Annabel, insistă Louisa. Îți vor plăcea la nebunie. Mergem azi la librărie. Aș putea să ți-o împrumut pe a mea, dar am lăsat-o la Fenniwick.

– Aveți setul complet, lady Louisa? întrebă dl. Grey.

– Oh, da. În afară de *Miss Truesdale și Gentlemanul Tăcut*, desigur. Dar voi remedia imediat situația. Îi spuse Annabelei: Ce aveam de gând să facem în seara aceasta? Sper că putem să trecem peste. Nu-mi doresc decât o cană cu ceai și cartea mea nouă.

– Mă tem că avem bilete la operă, spuse Annabel. Familia Louisei deținea una dintre lojele cele mai bune din teatru, iar Annabel de-abia aștepta să meargă la spectacol.

– Adevarat, zise Louisa, lipsită de entuziasm.

– Ați prefera să rămâneți acasă, să citiți? întrebă dl. Grey.

– Oh, desigur. Dumneavoastră nu?

Annabel se uita la verișoara ei cu un amestec de surprindere și reproș. De obicei Louisa era foarte timidă, iar acum iat-o, animată de discuția despre cărți cu unul dintre cei mai notorii burlaci de la Londra.

– Ah, depinde de operă, spuse dl Grey. Și de carte.

– *Flautul Fermecat*, îl informă Louisa. Și *Miss Truesdale.*

– *Flautul Fermecat*? exclamă lady Olivia. Am ratat opera anul trecut. Va trebui să-mi pun în gând să merg și eu.

– Eu aș prefera *Miss Truesdale* în locul *Nunții lui Figaro*, spuse dl. Grey. Dar nu în locul *Flautului Fermecat*. Mereu găsești ceva lăudabil în frământările din inima cuiva.

– Și chiar încurajator, comentă Annabel, ca pentru sine.

– Ce ați spus, miss Winslow? o întrebă el.

Annabel înghiți. El îi zâmbea cuceritor și ea sesiză tonul ironic, iar asta o îngrozea. Știa că va pierde în orice bătălie cu acest bărbat. De asta era sigură.

– Eu nu am văzut *Flautul Fermecat*, mărturisi ea.

– Niciodată? se miră lady Olivia. Cum se poate asta?

– La Gloucestershire nu se pun în scenă multe spectacole de operă, din păcate.

– Dar trebuie să mergi să o vezi, o îndemnă Olivia. Cu orice preț.

– Aveam de gând să fac asta diseară, zise Annabel. Familia Louisei m-a invitat.

– Dar nu vei putea merge, dacă ea rămâne acasă să citească, lady Olivia conchise parcă într-adins. Îi zise Louisei: Va trebui să amâni lectura cărții până mâine. Nu se poate ca miss Winslow să rateze opera.

– Ce-ar fi să veniți cu noi? întrebă Louisa.

Annabel ar fi strâns-o de gât pentru asta.

– Spuneați că ați ratat ocazia de anul trecut, continuă Louisa. Avem o lojă spațioasă. Nu este niciodată plină.

– Ce amabil din partea dumitale, zise lady Olivia îndatoritoare. Mi-ar face o deosebită plăcere să vin.

– Desigur, sunteți invitat și dumneavoastră, domnule Grey, zise Louisa.

Annabel simțea că în câteva minute chiar o va ucide. În cel mai dureros mod posibil.

– Aș fi încântat, acceptă el. Dar trebuie să-mi permiteți să

vă ofer un volum din *Miss Truesdale și Gentlemanul Tăcut*, în schimbul acestei ocazii onorante.

Mulțumesc, zise Louisa, însă Annabel ar fi jurat că tonul ei era mai degrabă dezamăgit. Ar fi...

O voi trimite acasă la dumneavoastră în după amiaza aceasta, continuă el calm, ca să puteți să începeți lectura de îndată.

- Domnule Grey, sunteți mai presus de orice așteptări, șopti Louisa, apoi roși. Roși!

Annabel era consternată. Dar și geloasă, însă prefera să nu se gândească la asta acum.

- Va fi loc și pentru soțul meu? întrebă lady Olivia. S-a cam transformat într-un pustnic în ultima vreme, dar cred că-l vom putea convinge să iasă din casă, pentru operă. Știu că aria Reginei Nopții este una dintre preferatele lui.

- Acele acorduri absolut încântătoare? zise dl Grey. Cine le-ar putea rezista?

- Desigur, îi spuse Louisa Oliviei. Aș fi onorată să-l cunosc. Cred că activitatea sa este fascinantă.

- Și eu sunt incredibil de gelos, într-un fel, rosti dl. Grey.

- Pe Harry? se miră lady Olivia și se întoarse spre el, surprinsă.

- Nu-mi pot imagina o mai mare binecuvântare, decât să stai întins toată ziua și să citești romane.

- Mai ales romane de calitate, adăugă Louisa.

Lady Olivia izbucni în râs, dar spuse:

- El face ceva mai mult decât doar să citească. Trebuie să le și traducă.

- Pff, făcu dl Grey, făcând cu mâna un gest care bagateliza respectiva activitate. Este ceva foarte simplu.

- Să traduci în limba rusă? întrebă Annabel cu îndoială.

Atunci el se întoarse și o privi condescendent.

- Am făcut uz de o hiperbolă.

Vorbise blând și atât de încet, încât Annabel nu știa dacă Louisa sau lady Olivia îl auziseră. Ele discutau despre ceva, retrase puțin spre dreapta, iar Annabel și dl Grey erau cumva izolați. Nu singuri, nicidecum, doar că așa părea.

– Aveți și un nume de botez, miss Winslow? o întrebă el curtenitor.

– Annabel, răspunse ea simplu, dar nu se simțea în largul ei.

– Annabel, repetă el. Aș spune că vi se potrivește, doar că, desigur, nu am cum să știu asta, nu?

Ea refuză să-i răspundă, însă simțea tensiunea până-n vârful degetelor de la picioare. El zâmbea ca un lup flămând.

– De vreme ce nu ne-am văzut până acum.

Ea preferă să tacă. Nu avea încredere să spună ceva.

Asta îl amuza și mai mult. Înclină capul ușor spre ea, cum face un gentleman englez desăvârșit.

– Aș fi încântat să vă reîntâlnesc diseară, mai târziu.

– Da?

– Ce dulce întrebare! Absolut fermecătoare.

– Fermecătoare, repetă ea sec. Zău așa.

– Oare de ce nu sunt pe placul dumitale? o întrebă el, din ce în ce mai aproape de ea.

Annabel privea disperată spre verișoara ei.

– Să nu crezi că ne aude, spuse el.

– Nu ai de unde să știi.

Sebastian se uită spre Louisa și lady Olivia și le văzu pe amândouă stând în genunchi, lângă Frederick.

– Sunt prea ocupate cu câinele. Cu toate că... spuse el încruntat. Nici nu știu cum va reuși Olivia să se ridice, în starea ei.

– Se va descurca, spuse Annabel. Văzându-l că se uită la ea cu ochi întrebători, continuă explicația. Nu este sarcina prea înaintată.

– În mod obișnuit aș presupune că o asemenea remarcă ar veni de la o persoană cu experiență, dar știu foarte bine că nu ai nicidecum așa experiență, doar dacă...

– Sunt cea mai mare dintr-o familie cu opt copii, replică scurt Annabel. Am văzut-o pe mama însărcinată în toată perioada copilăriei mele.

– Chiar că nu am luat în calcul această explicație, recunoscu el. Îmi displace total când se întâmplă asta.

Annabel și-ar fi dorit să nu-l placă, sincer. Doar că el nu făcea niciun efort în acest sens, în special arborând acel zâmbet irezistibil.

– De ce ai acceptat invitația la operă a Louisei? întrebă ea.

La început el o privi mirat, deși ea știa prea bine că mintea lui procesa totul cu o viteză fantastică.

– E vorba de loja familie Fenniwick, motivă el, de parcă nu exista o altă explicație. Nu cred că voi mai apuca un loc atât de bun vreodată.

Era adevărat. Mătușa Louisei se tot lăudase cu poziția lojei.

– Iar mai mult de atât, păreai atât de nefericită, încât mi-a fost greu să rezist.

Acum Annabel îi aruncă o privire urâtă.

– Sinceritate în absolut orice, declară el. Este noul meu crez.

– Nou?

– Cel puțin a început cu această după amiază.

– Și până diseară?

– Cu siguranță, până când voi ajunge la operă, spuse și surâse din nou, ca un vrăjitor. Văzând-o că nu-i împărtășește starea de spirit, adăugă: Hai, miss Winslow, cred că ai simțul umorului.

Annabel fierbea de furie. Conversația aceasta nu i se părea deloc amuzantă, cu toate că exact asta era amuzant.

– Nu trebuie să-ți faci griji, spuse el în șoaptă. Atunci ea ridică privirea și citi pe chipul lui o altă față, aceea extrem de serioasă. Nu voi scoate un cuvințel, o liniști el.

– Mulțumesc, reuși ea să articuleze. Era sigură că spune adevărul. El se apleacă și-i mai sărută mâna o dată.

– Cred din toată inima că astăzi, marți, este o zi minunată să fiu prezentat unei domnișoare încântătoare.

– Este miercuri, îl corectă ea.

– Da? Nu am memoria datelor. Este singurul meu defect.

Acum Annabel chiar ar fi râs, dar nu voia să atragă atenția. Louisa și lady Olivia continuau să discute și era cu atât mai bine că nu sunt atente.

– Zâmbești, remarcă el.

– Ba nu, nu zâmbesc.

– Dar ai vrea. Colțurile gurii te trădează.

– Ba nu!

– Acum chiar că da! zise el.

Avea dreptate. Reușise să o facă să râdă – cel puțin să zâmbească, luptându-se să nu râdă – în mai puțin de un minut.

Oare să fie de mirare că ea l-a rugat să o sărute?

– Annabel!

Vocea Louisei o scoase din încurcătură la fix. Se întoarse și o văzu că are să-i spună ceva.

– Mătușa mea ne face semn să mergem la ea, zise Louisa. Cu siguranță lady Cosgrove nu era încântată de ce vede, așa că se îndrepta spre grupul lor, cu un aer sever.

– Presupun că nu este de acord să te vadă că vorbești cu mine, zise dl. Grey. Cu toate că prezența doamnei Olivia ar fi suficientă, cât să mă facă acceptabil.

– Nu sunt atât de respectabilă, comentă lady Olivia.

Annabel părea șocată de remarcă.

– Este absolut respectabilă, îi șopti Louisa. Este pur și simplu... lasă.

Din nou, toată lumea știa totul despre toată lumea. Mai puțin Annabel.

Annabel suspină, atentă să nu fie remarcată de nimeni, fiindcă nu se cuvenea să facă asta în public. Ceva în ea ar fi vrut să regrete.

Lady Cosgrove se alătură grupului, o trase de mână pe Louisa, iar celorlalți li se adresă scurt, înclinând doar capul, din politețe.

– Lady Olivia. Domnule Grey.

Toți au răspuns salutului, lady Olivia cu o reverență, iar dl Grey a înclinat ușor capul, cum se cuvenea.

– I-am invitat pe lady Olivia și pe dl Grey la operă, diseară, spuse Louisa.

– Desigur, zise lady Cosgrove. Lady Olivia, vă rog să transmiteți salutările mele mamei dumneavoastră. Nu am mai văzut-o de mult timp.

– A fost puțin răcită, spuse Olivia. Dar acum s-a refăcut complet. Sunt sigură că ar fi bucuroasă dacă ați vizita-o.

– Poate voi face asta.

Annabel asculta interesată schimbul de replici. Lady Cosgrove nu l-a ignorat pe dl Grey, dar a evitat să-i mai adreseze vreun cuvânt. Era straniu. Nu și-a închipuit că bărbatul poate fi persona non grata. Totuși, era moștenitorul contelui Newbury, chiar dacă asta era doar o presupunere.

Va trebui să o întrebe pe Louisa despre asta. Numai după ce o va fi ucis, pentru că l-a invitat la operă.

S-au mai schimbat câteva amabilități, însă era evident că lady Cosgrove dorea să se retragă din compania lor. Mai ales Frederick, care își tot făcea de lucru prin tufișuri, plictisit.

– Pe diseară, miss Winslow, spuse dl Grey și-i mai sărută mâna o dată.

Annabel s-a străduit să-și controleze reacția, când atingerea lui i-a trimis un fior prin tot trupul.

– Pe diseară, spuse ea.

În timp ce îl privea cum se depărtează, nu-și mai amintea exact, când a mai așteptat cu atâta nerăbdare să revadă pe cineva.

Capitolul nouă

Sebastian a fost mai degrabă surprins la rândul său de dorința să ajungă la operă mai repede. Nu putea spune că nu era fan; desigur, era, chiar dacă văzuse Flautul Fermecat de atâtea ori, încât să poată recita pe de rost versurile din ambele arii ale Reginei Nopții.

Încă un articol pe care să-l adauge la lista lui de talente inutile.

Nu știa sigur de ce companiile de teatru din Marea Britanie insistau cu reprezentațiile aceleiași opere de mai multe ori la rând. Presupunea că era în beneficiul englezilor care erau prea încăpățânați să învețe o limbă străină. Seb era de părere că ar fi fost mult mai ușor să urmeze o comedie, decât tot o tragedie. Măcar atunci știai când să râzi.

Oricât de mult își dorea să vadă opera din minunata loja a familiei Fenniwick, cel mai mult dorea să o vadă pe *ea*.

Miss Winslow.

Miss Annabel Winslow.

Annabel.

Îi plăcea acest nume. Avea o rezonanță bucolică, o aromă curată, asemănătoare cu cea a ierbii. Nu știa dacă multor femei li s-ar fi părut un compliment această comparație, dar avea o bănuială că domnișoarei Winslow i-ar fi fost pe plac.

Știa atât de puțin despre ea, in afara faptului că era prietenă cu fiica unui duce. Era o mișcare înțeleaptă din partea unei

tinere, care dorea să avanseze în societate, însă miss Winslow și Lady Louisa chiar păreau că se simt bine ca prietene.

Un alt aspect în favoarea domnișoarei Winslow. Sebastian nu îi respecta pe cei care își aleg prietenii doar ca să avanseze într-o poziție favorabilă.

Mai știa și că are un pretendent nedorit. Nimic neobișnuit în asta; majoritatea tinerelor cu înfățișare acceptabilă sau cu avere, aveau unul sau doi pretendenți nedoriți. Interesant a fost că ea practic fugise de la petrecere, ca să-l evite pe bărbat. Asta însemna că omul este cu adevărat odios.

Sau că pretendentul i-a făcut avansuri nepotrivite.

Sau că a reacționat exagerat.

Sebastian evalua toate opțiunile, în timp ce se îndrepta spre operă. Dacă el ar fi scris povestea (oricum nu respingea posibilitatea ca într-o zi să o facă; semăna puțin cu ceea ce se întâmpla în romanele doamnei Gorely) cum ar fi conceput-o?

Pretendentul era absolut îngrozitor. Foarte bogat, poate deținea un titlu – cineva care putea să exercite presiuni asupra bietei ei familii scăpătate. Oricum, el nu avea nici cea mai vagă idee dacă familia domnișoarei Winslow era scăpătată, doar că asta dădea un farmec special poveștii.

El ar fi atacat-o într-un cotlon întunecat, undeva mai departe de inima petrecerii. Nu, ar fi nepotrivit. Ar fi prea curând o asemenea dramă și probabil ar fi înfuriat peste măsură cititorii. Nimeni nu dorea să vadă o femeie care respinge un avans nedorit; lumea vrea doar să citească despre persoanele care bârfesc pe această temă, după ce faptul s-a consumat.

Sau cel puțin asta i-au spus lui editorii.

Foarte bine, dacă nu a fost atacată, atunci poate că a fost șantajată. Sebastian simțea cum se înviorează. Șantajul a fost întotdeauna un element potrivit într-o poveste. Îl folosea aproape de fiecare dată.

– Șefule!

Sebastian se trezi și ridică privirea. Nici nu și-a dat seama că ajunsese la operă. Luase o birjă, pentru că nu avea trăsura lui și nu a dorit ca Olivia și Harry să-l ia cu ei, în drumul lor spre operă. S-a gândit că tinerilor căsătoriți le-ar prinde bine puțin timp împreună, singuri.

Harry îi va mulțumi pentru asta mai târziu, Seb era sigur.

Sebastian coborâ din birjă, plăti vizitiului și intră în clădirea operei, deși era cam devreme. Văzu câteva persoane în foaier, îmbrăcate în ținute elegante, strălucitoare.

Se strecură printre cei veniți, schimbă câteva cuvinte cu cunoscuții și le zâmbi tinerelor care se așeteptau cel mai puțin. Seara promitea să fie încântătoare, dar în momentul când se îndrepta spre scări...

Unchiul lui.

Sebastian încremeni o secundă, făcând eforturi să nu-și trădeze dezamăgirea. Nici nu știa de ce e surprins; era de înțeles prezența la operă a contelui de Newbury, mai ales dacă își căuta o soție.

În mod normal și-ar fi schimbat traseul, ca să-l evite; nu era un laș, doar că nu avea nici un rost să dea nas în nas cu neplăcerea.

Din păcate, acum nu avea cum să-l evite. Newbury îl văzuse pe Sebastian, iar Sebastian știa că fusese observat. Încă patru domni au fost martori la schimbul de priviri, așa încât ei ar fi putu crede că Sebastian dă dovadă de lașitate. Nu putea afirma că nu-i pasă de părerile celorlalți, iar acum decise că nu va da ocazia locuitorilor Londrei să șoptească pe la colțuri că se temea de unchiul lui.

Nefiind posibilă evitarea, făcu uz de tactici opuse și avu grijă să dea nas în nas cu Newbury.

– Unchiule, zise el și făcu o pauză.

Unchiul său făcu o grimasă dezagreabilă, însă tot părea surprins de abordarea directă, pentru care nu mai avea timp să pregătească o replică usturătoare. Aplecă scurt capul și scoase un mormăit, pentru că nu era capabil să rostească numele nepotului.

– Încântat să te văd, ca de obicei, spuse Sebastian cu zâmbetul pe buze. Nu știam că-ți place muzica. Apoi, înainte ca Newbury să spună ceva, dădu din cap în semn de salut și se retrase.

Per ansamblu, o întâlnire reușită. Ar fi fost cu atât mai bună, dacă bătrânul ar fi realizat că Sebastian va sta în loja familiei Fenniwick. Newbury era un snob incurabil și cu siguranță se va înfuria când va afla că Sebastian ocupă un loc mai bun.

Deși intenția lui nu fusese să accepte invitația Louisei, sincer, de ce ar fi refuzat un „dar" neașteptat?

Când Sebastian ajunse la lojă, văzu că Lady Louisa și miss Winslow erau deja acolo, însoțite de lady Cosgrove și de lady Wimbledon care, dacă memoria nu-l înșela, erau surorile ducelui de Fenniwick. Acesta nu era prezent.

Observă că lady Louisa era flancată de ambele mătuși. Miss Winslow fusese abandonată pe rândul din față, singură. Fără îndoială că lady C și lady W făceau totul ca să-și protejeze propria rudă de influența lui perfidă. Zâmbi. Cu atât mai bine, va fi nevoit să o influențeze pe miss Winslow, care, după cum remarcă, arăta superb într-o rochie de culoarea mărului necopt.

– Domnule Grey! strigă Louisa.

El aplecă ușor capul.

– Lady Louisa, lady Cosgrove, lady Wimbledon, spuse, apoi se întoarse la fel da radios și spuse: miss Winslow.

– Domnule Grey, rosti ea și se îmbujoră discret, deși era greu de observat, la lumina slabă a lumânărilor. El remarcă și se bucură.

Sebastie trecu rapid în revistă locurile disponibile și se felicită pentru că venise mai devreme și singur. Opțiunile lui erau în față, cu miss Winslow, ori locul din margine pe rândul din mijloc, alături de lady Wimbledon, sau în spate, alături de cine mai avea să sosească.

– Nu pot să o las pe miss Winslow să stea singură, anunță el și imediat ocupă locul de lîngă ea.

– Domnule Grey, zise ea din nou. Credeam că vin și verii dumitale.

– Vin, dar nu era la îndemâna lor să mă ia în drum spre operă. Se răsuci ușor pe scaun, ca să o includă în conversație și pe lady Louisa. Pentru că nu eram chiar în drumul lor.

– Ce amabil ați fost că nu ați insistat, remarcă Louisa.

– Nu are legătură cu amabilitatea, minți el. Au insistat să trimită trăsura după mine înainte să plece, dar ar fi trebuit să mă pregătesc cu o oră mai devreme.

Lady Louisa chicoti, apoi își aminti brusc ceva și spuse:

– Oh!Trebuie să vă mulțumesc pentru carte.

– A fost plăcerea mea, șopti el.

– Care carte? a întrebat una din mătușile ei.

– V-aș fi trimis una și dumneavoastră, i se adresă domnișoarei Winslow, în timp ce lady Louisa îi vorbea mătușii. Dar nu știam adresa dumneavoastră.

Miss Winslow înghiți în sec și spuse, ușor stânjenită:

– Este în regulă. Sigur o voi citi pe cea primită de lady Louisa, după ce o va termina ea.

– Oh, nu, zise lady Louisa. Nici nu mă gândesc să o împrumut pe aceasta. Este semnată de autoare.

– Semnată de autoare? exclamă lady Cosgrove.Dar cum ai reușit să faci rost de un exemplar semnat de autoare?

Seb ridică din umeri și zise:

Am găsit un volum anul trecut. M-am gândit că lady Louisa va fi încântată să-l primească.

Oh, sigur că da, spuse Louisa imediat. Este un cadou minunat.

Va trebui să-mi permiți să-l văd și eu mai întâi, îi spuse lady Wimbledon, Louisei. Dna Gorely este una din autoarele mele preferate. Câtă imaginație!

Seb știa că mai are și alte volume semnate de autoare acasă. Cadoul era potrivit pentru mijloacele lui modeste. Se gândi că era un moment bun să înceapă povestea acum.

– Am găsit un set complet de volume semnate de autoare toamna trecută, spuse el, încântat de inventivitatea lui. Cine știe când va mai trebui să facă alte daruri de acest gen.

– Nu vreau să descompletați setul, zise lady Louisa, cu speranța că pe el nu-l deranjează.

– Nu este nici un deranj, spuse el. Măcar atât să pot face, pentru locul special pe care îl ocup în lojă. Profită de ocazie să o antreneze în conversație și pe miss Winslow. Sunteți foarte norocoasă să vă aflați în loja aceasta la prima vizionare.

– De-abia aștept, zise ea.

– Mai ales dacă nu vă deranjează că stau și eu alături de dumneavoastră? adăugă el doar pentru urechile ei.

– Așa este, zise ea, iar el văzu că încearcă să nu surâdă.

– Am auzit că sunteți fermecătoare, spuse el.

– Da? Câteodată este adevărat. Nu și dacă întrebați persoanele din familia mea.

De data aceasta a zâmbit, iar Sebastian era încântat.

– În mod firesc, va trebui să-i bat la cap.

– E greu să fii copilul cel mare.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că nu ne place să fim bătuți la cap.

– Nu mai spuneți.

– Sunteți de asemenea cel mai mare ?

– Sunt unicul, pot spune. O mare dezamăgire pentru părinții mei.

– Ah, asta explică multe.

– Vă rog să-mi spuneți și mie mai clar, o provocă el.

Atunci ea se întoarse mai mult cu fața spre el, dispusă să converseze.

– Păi, presupun că, fiind copil unic la părinți, ați crescut fără compania altora, așa că nu ați avut ocazia să învățați cum să vă purtați cu cei de aceeași vârstă.

– Dar am mers la școală, spuse el spășit.

– Chiar și așa.

El așteptă câteva secunde, apoi ceru clarificări:

– Chiar și așa? Văzând-o puțin încurcată, plusă: În mod sigur ați mai avea multe de argumentat.

– Nu, spuse ea după ce se gândi întâi. Ar trebui să fie mai multe?

– Se pare că nu, de vreme ce ați fost sora cea mai mare și ați avut capacitatea să vă altoiți frații când v-au supărat.

Ea făcu ochii mari, apoi începu să râdă. Râsul ei era molipsitor, nu avea nimic prefăcut sau simandicos, venea din suflet și părea foarte relaxat. Lui i-a plăcut foarte mult

– Nu am bătut pe cine nu a meritat, spuse ea, după ce a redevenit serioasă.

– Dar, miss Winslow, de-abia ne-am cunoscut. Cum aș putea să am încredere în spusele dumneavoastră legat de acest subiect?

– Nu puteți, zise ea zâmbitoare.

Sebastian simțea prima săgeată în inimă. Nu-și putea dezlipi ochii de pe gura ei frumoasă, cu buze pline, de culoarea

trandafirului, pe care le-ar fi sărutat acolo, pe loc, din nou. Oare ar fi diferit, față de primul moment când a sărutat-o?

A studiat-o atent și a tras concluzia că da, precis ar fi diferit.

Mai bine.

Când căuta să descifreze mai bine acest sentiment, au apărut verii lui, îmbujorați, Harry și Olivia, iar aceștia au salutat persoanele prezente în lojă, după care s-au așezat și ei pe rândul din spate.

Sebastian era fericit. Nu se afla singur cu miss Winslow; mai erau șase persoane în loja aceea, ca să nu mai vorbim de sutele de oameni din public. Dar ei doi erau singuri pe primul rând și deocamdată lui îi era suficient.

O privea cu coada ochiului. Era foarte nerăbdătoare. Sebastian își aminti când a fost și el la fel de încântat de ceva. A stat la Londra, după revenirea din război, iar asta – petreceri, opera, relațiile – toate au devenit rutină. Îi plăceau, desigur, dar nu putea spune că exista ceva asemănător bucuriei cu care ea *anticipa* vizionarea spectacolului de operă.

Se întoarse cu fața spre el, îl privi și-i zâmbi.

Deocamdată.

Capitolul zece

Annabel tresări uşor, când luminile de la Royal Opera House au început să se stingă treptat. Așteptase cu nerăbdare seara aceasta, încă de când a sosit în oraș și era nerăbdătoare să le împărtăşească surorilor ei impresii şi detalii într-o scrisoare lungă. Când s-a ridicat cortina, pe scenă se văzu un decor straniu, minimalist, iar ea realiză că avea mare nevoie de această operă, de-a dreptul emoționantă.

Fiindcă, dacă nu ar fi fost uimitoare și dacă nu ar fi fost ce și-a visat, însemna că opera nu va reuși să-i distragă atenția de la gentlemanul așezat lângă ea, care, cu fiecare mișcare făcută, părea că-i transmite prin aerul din jurul ei fiori plăcuți.

Nici nu trebuia să o atingă, că ea simțea furnicături pe piele. Asta era o veste foarte proastă.

– Cunoști povestea? simți ea o răsuflare caldă la ureche.

Annabel dădu din cap afirmativ, deși cunoștea vag libretul. Primise un program în care Louisa i-a spus că poate citi rezumatul operei, însă Annabel nu a avut timp să facă asta, înainte să sosească dl. Grey.

– Știu câte ceva, șopti ea. Puțin.

– Acela este Tamino, zise el indicându-l pe tânărul care intrase pe scenă. Eroul nostru.

Annabel dădea din cap, apoi s-a speriat, când un șarpe uriaș a pătruns pe scenă, unduind și sâsâind.

– Cum au reușit să facă asta? întrebă ea impulsiv.

Dar, înainte ca dl Grey să-și dea cu părerea, Tamino a leșinat de spaimă.

Nici mie nu mi se pare genul de erou, zise el. Ea îl privi și îl văzu că ridică din umeri. Un erou nu trebuie să leșine de la prima pagină.

Prima pagină?

Prima scenă, se corectă el.

Annabel era de acord. Era interesată de bărbatul care apăru pe scenă, înveșmântat într-o mantie cu pene, însoțit de trei doamne care au ucis șarpele.

– Ele nu sunt lașe, își zise ea pentru sine.

Îl auzi pe dl Grey cum zâmbește. *Îl auzi* cum zâmbește. Cum era posibil nu știa nici ea, dar aruncă o privire spre el și constată că așa era. El urmărea corul și se uita din când în când spre ceilalți spectatori. Avea zâmbetul pe buze.

Annabel încremeni. Aici, în spațiul semi-luminat al sălii, își amintea cum l-a văzut prima dată, pe câmpia cufundată în beznă. Să fi fost cu doar o seară înainte? Ciudat, dar au trecut doar douăzeci și patru de ore de la întâlnirea accidentală. Simțea altceva pe dinăuntru, parcă se schimbase mult, nepermis de mult pentru o singură zi. Ochii îi coborâră pe buzele bărbatului. Zâmbetul dispăruse, acum părea concentrat la acțiunea de pe scenă. Apoi...

El se întoarse. Ea încercă să-și mute privirea, dar nu o făcu. El zâmbi.

Annabel își duse mâna spre stomac, unde simțea tot felul de fluturi și emoții tulburătoare. Nu trebuia să flirteze cu acest bărbat. Era un joc periculos, care nu putea să ducă nicăieri, știa prea bine. Doar că nu se putea abține. Era ceva fascinant și contagios la el. Era pentru ea un fel de flautist fermecat personal, iar când era lângă el, simțea că...

Se simțea altfel. Specială. Părea că poate să existe pentru alt motiv, decât acela de a-și găsi un soț, a naște un copil și acestea în ordinea menționată, cu persoana adecvată, cea aleasă de bunicii ei și...

Acum se concentră pe acțiunea de pe scenă. Nu voia să se gândească acum la altceva. Trebuia să fie o seară reușită. O seară *minunată*.

– Acum el se va îndrăgosti, șopti dl Grey foarte aproape de urechea ei.

Nu-l mai privi. Nu mai avea încredere în ea însăși.

– Tamino? îl întrebă.

– Doamnele îi vor arăta un portret cu Pamina, fiica Reginei Nopții. El se va îndrăgosti de ea instantaneu.

Annabel se aplecă puțin spre scenă, de parcă se putea vedea portretul de la acea distanță. Știa că povestea era doar fantezie, dar portretul părea executat de un pictor remarcabil.

– Mereu mi-am pus întrebări despre portretist, zise dl Grey. Cred că este un talent înnăscut.

Annabel întoarse brusc capul și clipi.

– Ce este? întrebă el.

– Nimic, zise ea fascinată. Doar că... Mă gândeam exact la același lucru.

Zâmbi și el, dar de data aceasta diferit. Aproape de parcă... Nu, era imposibil să fie asta. Nu putea să-i zâmbească, de parcă și-ar fi găsit un suflet pereche. Întrucât ei doi nu puteau să fie suflete pereche. Annabel trebuia să nu permită asta. Ar fi insuportabil.

Hotărâtă să savureze opera mai mult decât se bucura de narațiunea ocazională a domnului Grey, Annabel se concentră asupra scenei și se lăsă purtată pe aripile poveștii. Era un subiect ridicol, însă muzica era fermecătoare și nici nu mai conta.

Destul de frecvent dl Grey își continua cometariile, care – Annabel trebuia să recunoască asta – o ajutau să înțeleagă foarte bine. Cuvintele lui erau parte din poveste și parte observații personale, iar ea se simțea extrem de bine. Distingea clar foșnetul stofei costumului lui, când se apropia de ea, îi simțea

pe piele căldura buzelor, când îi șoptea la ureche. Apoi veneau cuvintele, mereu îndrăznețe, adeseori amuzante, menite să-i gâdile simțurile și să-i facă inima să tresalte.

Era cel mai fascinant mod de a lua contact cu opera.

- Asta e scena finală, îi șoptea el.

- Din operă? întrebă ea surprinsă. Eroul nici măcar nu o cunoscuse pe eroină.

- Din primul act, o informă el.

– Oh, desigur. Când se uită spre scenă, îi văzu pe Tamino și pe Pamina, în sfârșit dând ochii unul cu celălalt, îmbrățișându-se.... apoi au fost despărțiți. Ei bine, zise Annabel, după ce s-a lăsat cortina, îmi închipui că nu poate fi mare lucru în actul al doilea, dacă nu vor fi despărțiți la finalul scenei.

– Pari destul de bănuitoare în poveștile de dragoste, zise dl Grey.

– Trebuie să recunoști că mi se pare exagerat ca el să se îndrăgostească de portretul ei, iar ea să se îndrăgostească de... De ce s-a îndrăgostit ea? întrebă ea bănuitoare.

– Pentru că Papageno i-a spus că el va veni să o salveze, îi spuse Louisa.

– Oh, desigur. Ea s-a îndrăgostit pentru că un bărbat înveșmântat în pene i-a spus că va fi salvată de un alt bărbat pe care nu-l cunoaște.

– Nu crezi în dragoste la prima vedere, miss Winslow? întrebă dl. Grey.

– Nu am spus asta.

– Atunci asta crezi?

– Nu spun că aș crede sau că nu aș crede, replică Annabel, intimidată de licăririle din ochii lui. Eu însămi nu am avut parte de așa ceva, dar asta nu înseamnă că nu există. Și nu a fost dragoste la prima vedere. Cum să fie dragoste le prima vedere, dacă ea nici măcar nu l-a văzut?

– Este greu să te lupţi cu o asemenea logică, şopti el.

– Sper că da.

El râse, privi spre rândul din spate și spuse:

– Harry și Olivia parcă au dispărut.

Annabel se uită spre locurile unde au stat cei doi.

– Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

– Oh, te asigur că nu s-a întâmplat nimic *rău*, zise dl Grey misterios.

Annabel roşi, dar nu a înţeles exact mesajul lui; îşi imagina că avea o conotaţie ascunsă.

Dl Grey a remarcat îmbujorarea ei, apoi a surâs și s-a apropiat de ea cu aceeași privire insinuantă, aproape periculos de intimă, de parcă el o cunoştea, sau ar dori să o cunoască, sau...

– Annabel, o strigă lady Louisa, vrei să vii cu mine la camera de relaxare?

– Desigur. Annabel nu avea nevoie de „relaxare", însă la Londra a învăţat că niciodată nu trebuie să refuzi invitaţia de a însoţi o doamnă spre camera de relaxare. Nu știa sigur de ce, dar o dată a refuzat și i s-a spus că nu se face așa ceva.

– Aştept până veţi reveni, zise dl Grey, după ce se ridică în picioare.

Annabel o urmă pe Louisa, iar imediat ce au ieșit din lojă, Louisa a apucat-o de braţ şi i-a şoptit grav:

– Despre ce tot vorbeaţi?

– Cu dl Grey?

– Sigur că da, cu dl Grey. Pur şi simplu aveaţi capul lipit unul de celălalt, cât a ţinut spectacolul.

– Dar nu este adevărat.

– Te asigur că este. Şi eraţi aşezaţi în faţă. Toată lumea a putut să vă vadă.

Annabel devenise agitată.

– Cum adică toată lumea?

Louisa privi de jur împrejur. Oamenii ieșeau din sală în valuri.

– Nu știu dacă lordul Newbury o fi prin sală, dar dacă nu este, va afla curând despre asta.

Annabel înghiți în sec. Nu dorea să pericliteze posibila ei alianță cu contele, dar în același timp... O dorea cu disperare.

– Nu pentru lordul Newbury îmi fac eu griji, continuă Louisa și o trase mai aproape pe Annabel. Știi cât mă rog să scapi din această partidă.

– Atunci...

– Bunica Vickers, replică Louisa. Și lordul Vickers. Ar fi distruși dacă și-ar închipui că în mod intenționat ai sabotat avansurile lui.

– Dar eu...

– Este imposiobil să se gândească la altceva, zise Louisa foarte încet, când văzu pe cineva apropiindu-se de ele. *Sebastian Grey*, Annabel.

– Știu! exclamă Annabel, bucuroasă că a venit vorba de el. Tu vorbești de asta. Ai flirtat cu el toată seara.

Louisa păru consternată câteva secunde, apoi își reveni.

– Doamne, zise ea. Ești geloasă.

– Ba nu sunt.

– Ești. O privea cu insistență. Dar e minunat. Și e un dezastru, adăugă, drept concluzie. Este un dezastru minunat.

– Louisa. Annabel se simțea deja epuizată. Nici nu mai era sigură dacă această domnișoară exuberantă din fața ei era verișoara cea sfioasă.

– Taci. Ascultă-mă. O trase pe Annabel într-un holișor mascat de o draperie și aici îi vorbi în taină. Trebuie să pleci acasă.

– Ce? De ce?

– Trebuie să pleci acasă imediat. Va ieși oricum scandal după asta.

– Dar nu am făcut altceva, decât să vorbesc cu el!

Louisa își puse mâinile pe umerii Annabelei și-i zise încet:

– Este suficient. Ai încredere în mine. Annabel o privi și încuviință. Dacă Louisa spunea să plece, trebuia să plece. Ea cunoștea această lume mai bine decât Annabel. Înțelegea cum trebuie să navigheze prin apele mlăștinoase ale societății de elită din Londra.

– Cu puțin noroc, va face altcineva o scenă în actul al doilea și o să uite toți de tine. Voi spune tuturor că ți s-a făcut rău și apoi... Louisa o privi alarmată.

– Ce?

– Va trebui să mă asigur că dl Grey va rămâne până la finalul spectacolului. Dacă pleacă și el mai devreme, toți vor presupune că ați plecat împreună.

Annabel simțea cum i se scurge sângele din obraji. Louisa o scutură ușor de umeri.

– Pot să fac asta. Nu te neliniști.

– Ești sigură? Annabel nu era. Louisa nu prea era cunoscută pentru curajul său.

– Da, sunt, zise Louisa, parcă spre a-și da curaj. Cu el e mai ușor să vorbești decât cu alți bărbați.

– Am observat și eu.

– Da, mă gândeam că ai observat. Foarte bine, tu pleci acasă, iar eu voi pleca... Annabel aşteptă verdictul. Voi merge acasă cu tine, decise Louisa ferm. Este cea mai bună idee. Annabel o urmărea siderată. Dacă plec și eu cu tine, nimeni nu va bănui nimic, chiar dacă dl Grey pleacă și el. Acesta este avantajul unei reputații impecabile.

Înainte ca Annabel să poată întreba despre reputația ei, Louisa explică:

– Tu ești cantitate necunoscută. dar eu... Pe mine nu mă bănuiește nimeni de nimic.

– Și spui că ar trebui? veni întrebarea precaută a Annabelei.

– Nu. Eu nu fac niciodată nimic greșit.

Pe când ieșeau din spatele draperiei din holișor, Annabel o auzise pe Louisa completând, mai mult pentru sine:

– Din păcate.

Trei ore mai târziu Sebastian intră în club, enervat de finalul serii. A fost informat că miss Winslow s-a îmbolnăvit subit pe timpul pauzei și a plecat cu lady Louisa, care a insistat să o însoțească.

Sebastian nu credea un cuvințel. Miss Winslow era întruchiparea sănătății, iar singurul mod de a se fi îmbolnăvit era, dacă ar fi fost atacată pe scări de un lepros.

Doamnele Cosgrove și Wimbledon au plecat și ele, acum eliberate din rolurile de însoțitoare, iar cei trei oaspeți au rămas singuri în lojă. Olivia s-a mutat pe rândul din față și a pus un program pe scaunul alăturat, pentru Harry, care ieșise în hol.

Sebastian a rămas la al doilea act, mai mult la insistențele Oliviei. Voia să plece acasă și să scrie (leprosul de pe scări i-a dat tot felul de idei), dar ea l-a tras pe locul alăturat și i-a șuierat printre dinți:

– Dacă pleci, toată lumea își va închipui că ai plecat cu miss Winslow, iar eu nu-ți voi permite să-i distrugi reputația bietei tinere de la primul ei sezon.

– A plecat cu lady Louisa, protestă el. Chiar toată lumea mă consideră un netrebnic, care s-ar angaja într-un *menage a trois* cu povestea asta?

– Povestea asta?

– Știi la ce mă refer, zise el mârâind.

– Toată lumea va crede că a fost o stratagemă, îi explică Olivia. Reputația domnișoarei Louisa poate fi ireproșabilă, însă a ta nu este, iar felul în care te-ai purtat cu miss Winslow pe durata primului act...

– Dar *vorbeam* cu ea.

– Despre ce vorbeați? întrebă Harry, care revenise în lojă și trecu să se așeze pe locul lui.

– Despre nimic, au răspuns amândoi în cor.

– Unde au dispărut toți? întrebă Harry și se așeză.

– Miss Winslow s-a îmbolnăvit, i-a spus Olivia și lady Louisa a plecat cu ea acasă. Mătușile s-au retras și ele.

Harry păru indiferent, întrucât pe el îl interesa mai mult opera, decât bârfele. Sebastian se uita la Olivia, care-și exersa privirea furioasă pe el.

– Tot ești supărată pe mine?

– Ar fi trebuit să-ți dai seaam ce faci, zise în șoaptă Olivia.

Sebastian îl văzu pe Harry, cufundat în lectura libretului, absolut impasibil la conversația lor. Ceea ce însemna, după cât îl cunoștea pe Harry, că a auzit fiecare cuvințel. Oricum, Sebastian decise să nu mai pună preț pe asta.

– De când ai devenit apărătoarea domnișoarei Winslow? o întrebă el.

– Nu sunt, zise ea revoltată. Dar este evident că este nouă în lumea noastră și are nevoie de suport. O aplaud pe lady Louisa pentru că a luat-o acasă.

– De unde știi că lady Louisa a luat-o acasă?

– Oh, Sebastian, oftă Olivia. Cum poți să mai pui această întrebare?

Și asta a fost tot. Până ce a ajuns la club.

Aici s-a dezlănțuit infernul.

Capitolul unsprezece

Ticălosule!

Sebastian era un bărbat cu spirit de observație, binecuvântat cu reflexe rapide și cu un sănătos simț al autoconservării, dar mintea lui se concentra de obicei asupra unui singur subiect – curba buzelor domnișoarei Winslow – și în prezent nu acordase prea multă atenție detaliilor înconjurătoare, din momentul când a intrat în club.

Așa se explică faptul că nu l-a văzut pe unchiul lui. Nu văzuse nici pumnul acestuia.

– Ce naiba? Forța loviturii l-a trimis pe Sebastian într-un perete, iar șocul i-a provocat o durere atroce în umăr, deși aceasta era ceva mai redusă decât ce a resimțit în ochiul în care primise lovitura și care probabil că deja începuse să se învinețească.

– Din clipa când te-ai născut, clocotea de mânie unchiul, am știut că ești lipsit de morală și de disciplină, însă *asta*....

Asta? care *asta*?

– Asta – continuă unchiul lui, deși vocea îi tremura de furie – este prea mult chiar și pentru tine.

Din clipa când m-am născut, se gândea Seb aproape exasperat. *Din clipa când m-am născut*. Unchiul avea dreptate. Din cele mai vechi amintiri ale lui, unchiul fusese un bărbat dur și furios, căruia îi plăcea să insulte și căuta mereu moduri în care să-l facă pe un băiat să se simtă neînsemnat. Newbury nu l-a plăcut niciodată pe tatăl lui Sebastian, care era mai mic

decât el cu doar unsprezece luni. Adolphus Grey a fost mai înalt, mai atletic și mai arătos decât fratele lui mai mare. Probabil că și mai deștept, deși Sebastian trebuia să recunoască, tatăl lui nu a fost foarte atras de cărți.

Cât despre mama lui Seb, lordul Newbury a considerat-o mereu sub nivelul familiei.

Sebastian era catalogat drept progenitura diavolului. Dar învățase să trăiască și cu asta. De multe ori se ridicase la acest rang. Pur și simplu, nu-i păsa deloc. Unchiul lui era o pacoste, ceva care semăna cu o insectă enervantă, adică gigantică. Strategia lui era mereu aceeași: evită și, dacă îți este imposibil, strivește.

Doar că acum nu spunea asta. Ce rost ar fi avut? Se ridică în picioare cu greutate, dându-și seama că începuseră să se adune spectatorii.

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre miss Vickers, șuieră Newbury.

– Cine? întrebă absent Seb. Poate ar fi mai bine să acorde importanță bolboroselilor bătrânului, dar, la naiba, îl ustura ochiul. Era posibil ca vânătaia să nu treacă nici peste o săptămână. Cine știe cu câtă sete l-a lovit hodorogul?

– Nu se numește Vickers, spuse cineva.

Sebastian își luă mâna de la ochi și clipi cu grijă. Pe toți dracii. Încă vederea îi era încețoșată. Cu toate că unchiul nu avea mușchi, se pare că nu-l părăsiseră total puterile, pe care și le concentrase în acel pumn.

Câțiva gentlemani s-au apropiat, sperând că va începe o luptă, dar nu a fost deloc așa. Sebastian nu ar fi fost capabil să-și lovească unchiul, oricât de mult ar fi meritat-o acesta. Dacă l-ar lovi pe Newbury, senzația s-ar dovedi prea irezistibilă și atunci Seb ar trebui să-l bată-măr. Lucru care nu se cuvenea.

În plus, nu avea obiceiul să-și piardă cumpătul. Niciodată. Toți știau asta, iar dacă nu știau, vor afla.

– Te rog, spune-mi, cine este miss Vickers? întrebă Sebastian, rezemându-se într-o postură insolentă.

– Nu este o Vickers, spuse cineva. Mama ei a fost Vickers. Tatăl ei a fost altcineva.

– Winslow, răspunse contele. Numele ei este Winslow.

Seb simțea cum încep să-l furnice degetele. Mâna dreaptă se strânse într-un pumn.

– Ce este cu miss Winslow?

– Susții că nu o cunoști?

Seb ridică din umeri, căutând să rămână concentrat.

– Nu susțin nimic.

Unchiul lui îl privea tăios.

– Dragul meu nepot, în curând va fi mătușa ta.

Sebastian simțea cum rămâne fără aer și mulțumea cerului pentru zidul de care se sprijinea.

Annabel Winslow era nepoata lordului Vickers. Ea era acea creatură voluptuoasă și îmbietoare, după care gâfâia Newbury, aceea atât de fertilă, încât făcea și păsările să cânte.

Acum totul căpătase sens. S-a tot întrebat cum o domnișoară de provincie se împrietenise atât de bine cu fiica unui duce. Ea și lady Louisa erau verișoare de gradul întâi. Desigur că erau prietene foarte bune.

Își aduse aminte de conversația cu vărul lui, de fragmentul cu șoldurile fertile și păsările cântând. Silueta domnișoarei Winslow era cu totul spectaculoasă, absolut așa cum i-a descris-o Edward. Când Sebastian își aminti felul în care ochii lui Edward străluceau în momentul când i-a vorbit despre sânii ei...

Seb simțea acru în gură. Poate va trebui să-l lovească pe Edward. Unchiul lui depășise pragul decenței din cauza vârstei, dar Edward jucase cinstit.

Cu adevărat, miss Annabel Winslow era o fructă coaptă. Și unchiul lui intenționa să se însoare cu ea.

– Vei sta la distanță de ea, se auzi vocea unchiului.

Sebastian nu spuse nimic. Nu avea încă o replică și era mai bine așa.

– Cu toate că, numai Dumnezeu știe dacă o mai vreau, dată fiind lipsa ei de judecată.

Sebastian simțea cum respirația i se accelerează.

– Poate ești tu tânăr și frumos, continuă Newbury, dar eu am titlul. Și al naibii să fiu dacă vei ajunge să pui tu mâna pe el.

– Nici nu-l vreau, zise Seb indiferent.

– Ba sigur îl vrei, se răsti Newbury.

– Nu-l vreau, repetă Sebastian la fel de sec. Începuse să se simtă el însuși. Uimitor cum o fărâmă de insolență și atitudine pot restabili un bărbat. Îmi doresc să reușești mai repede să-ți vezi progenitura moștenitoare. Toată treaba asta mi se pare un mare inconvenient.

Newbury se înroșise la față și clocotea, spre surprinderea lui Sebastian.

– Inconvenient? Îndrăznești să numești titlul de conte de Newbury un inconvenient?

Sebastian ridică din umeri nonșalant, apoi începu să-și examineze unghiile. După câteva momente, ridică privirea și răspunse:

– Da. Și tu ești un inconvenient.

Probabil că exagerase. Foarte bine, se simțea excelent că a făcut-o, iar Newbury începu să bolborosească insulte și câte altele, până ce goli conținutul paharului pe fața lui Sebastian. Nu mai era multă băutură în el, însă tot îl usturau ochii. Rămas pe loc, cu lichidul șiroindu-i pe față, simți brusc o furie nestăvilită, ceva cum nici în război nu a cunoscut. Era trăgător de elită, instruit să fie calm, ca să poată surprinde inamicul de la distanță.

Acționă, dar fără să atace fizic.

Inima îi bătea în piept să-l spargă, sângele i-a năpădit urechile, dar chiar și așa tot a auzit tresărirea celor prezenți, care așteptau să reacționeze.

Și a reacționat, dar nu cu pumnul. Nu ar face asta niciodată.

Din respect pentru vârsta și fragilitatea dumitale, zise el pe un ton glacial, nu te voi lovi. Făcu un pas în lateral, apoi se întoarse cu fața spre el, din ce în ce mai sigur pe autocontrolul lui. Mai ales că știu cât îți dorești un fiu. dacă te-aş doborâ la podea și, sincer, toți ştim că asta ar trebui să fac acum... Sebastian oftă lung, îndurerat. Mă rog, nu sunt sigur că virilitatea dumitale ar supraviețui unei lovituri.

A urmat o tăcere apăsătoare, după care Newbury a reînceput să-l înjure și să-i adreseze cuvinte urâte, dar Sebastian nu auzea nimic. Se întoarse și plecă.

Era mai ușor astfel.

A doua zi dimineața tot orașul vuia. Primii vulturi au sosit la Vickers House pe la ora zece. Annabel era trează deja; așa cum o făcea și în provincie, acasă. Era surprinsă de vizita celor două contese anunțate de valet.

– Miss Winslow, spuse pe un ton oficial lady Westfield.

Annabel se ridică și făcu o reverență, apoi repetă gestul spre lady Challis.

– Unde este bunica dumitale? întrebă lady Westfield. Intrase în sufragerie cu un aer princiar, dar cu o grimasă acră, care nu aducea ceva bun.

– Doarme încă, răspunse ea, după ce își aminti că bătrânele erau prietene bune. Sau doar prietene. Sau nici măcar, însă vorbeau des.

Fapt care conta totuși.

– Atunci am impresia că nu știe, zise lady Challis.

Annabel se întoarse spre cea menționată, care era cu vreo douăzeci și cinci de ani mai tânără decât insoțitoarea ei, dar la fel de înțepată.

– Ce să nu știe, doamnă?

– Nu face pe naiva cu mine, fetițo.

– Nu fac. Annabel se uita când la una, când la cealaltă, fără să înțeleagă. Despre ce vorbeau? A avut o simplă *conversație* cu dl Grey și era imposibil să fie blamată pentru asta. Pe urmă a plecat la pauză, așa cum a insistat Louisa că trebuie să facă.

– Ești o fată îndrăzneață, zise lady Challis, dacă te folosești de nepot împotriva unchiului.

– Eu... nu înțeleg la ce vă referiți, se bâlbâia Annabel. Însă înțelegea.

– Încetează chiar în clipa asta, se răsti lady Westfield. Ești din neamul Vickers, chiar dacă bărbatul acela îngrozitor s-a însurat cu mama ta și ești mult prea inteligentă, ca să scapi cu acest teatru ieftin.

Annabel înghiți cu noduri.

– Lordul Newbury este furios, zise lady Westfield. Furios și nu pot spune că-l condamn.

– Nu i-am promis nimic, se apără Annabel, destul de sigură pe ea. Și nu am știut...

– Ai măcar idee ce onoare înseamnă pentru tine simplul fapt că ți-a acordat atenție?

Annabel deschidea gura, dar nu putea vorbi. Se simțea ca o proastă. Ca un catâr. Dacă era acasă, ar fi reușit să se apere, să dea replică după replică. Dar în viața ei nu a ținut piept unei perechi de contese înfuriate, venite în vizită, care o priveau cu ochi de hienă.

Alta în locul ei s-ar fi așezat imediat, doar că nu era permis să stea jos în compania doamnelor contese, aflate în picioare.

– În mod cert, el și-a luat măsuri de protecție a reputației, zise lady Challis.

– Lordul Newbury? întrebă Annabel.

– Desigr, despre el vorbesc. Celuilalt nu i-a păsat niciodată de reputația lui și nici nu-i va păsa.

Annabel își dădea seama că lucrurile nu stăteau chiar așa. Era cunoscut că dl Grey se prezenta ca un cuceritor, dar avea și el calități. Era onorabil și părerea ei era că ține foarte mult la acest aspect.

Sau doar își făcuse planuri romantice în mintea ei visătoare? Totuși, cât de bine îl cunoștea ea?

Absolut deloc. Se cunoșteau de două zile. Două zile! Trebuia să-și revizuiască simțul realității. Acum!

– Ce a făcut lordul Newbury? întrebă Annabel cu timiditate.

– Și-a apărat onoarea cât de bine a putut. zise lady Westfield. Unde este bunica ta? repetă ea întrebarea, privind nervoasă prin cameră, de parcă ar fi putut-o descoperi ascunsă într-un fotoliu. Cineva ar trebui să-o trezească. Această problemă nu este deloc una neînsemnată.

De o lună, de când locuia la Londra, Annabel o văzuse doar de două ori pe bunica ei trezindu-se înainte de prânz. În ambele ocazii ziua nu s-a terminat bine.

– Încercăm să o trezim numai pentru situații de urgență, zise ea.

– Dar tu ce naiba crezi că este asta, copilă nerecunoscătoare? aproape că strigă lady Westfield.

Annabel tresări și în gură i-au venit imediat cuvintele: *Da, desigur, doamnă. Imediat o voi trezi.* Doar că, privind-o atent pe bătrână, a văzut în ochii ei ceva atât de urât, expresia curată a răutății, încât parcă a lovit-o fulgerul și a pătruns-o până în măduva spinării.

– Nu o voi trezi pe bunica mea, spuse cu tărie. Și sper că nu ați făcut-o dumneavoastră deja cu țipetele astea.

Lady Westfield bătu în retragere.

– Să te gândești de două ori la modul în care îmi vorbești, miss Winslow.

– Nu considerați lipsă de respect din partea mea, doamnă. Ba din contră, vă asigur. Bunica nu este în apele ei înainte de ora douăsprezece și sunt sigură, ca prietenă a ei, că nu doriți să-i produceți neplăceri.

Contesa făcu ochii mici, se uită spre amica ei, care la rândul ei nu știa cum să interpreteze cuvintele Annabelei.

– Să-i spui că am fost aici, zise în final lady Westfield, decisă să-și adapteze tonul la situația încurcată.

– Așa voi face, îi promise Annabel și făcu o reverență, politicoasă. Când învățase ea să facă aceste gesturi subtile? A căpătat mai multe cunoștințe cât a stat la Londra, deși poate nu și-a dat seama.

Cele două doamne au ieșit, iar Annabel s-a prăbușit pe canapea, tocmai când valetul anunța o altă vizită: Lady Twombley și dl Grimston.

Annabel simțea un cuțit în stomac. Cei doi i-au fost prezentați în grabă și știa de la Louisa că sunt bârfitori, insinuanți și cruzi. Sări în picioare și nu reuși să-l oprească pe valet să-i invite pe cei doi. Oricum nu mai conta; primise deja două persoane și se vedea că valetul presupunea că ea „este acasă" pentru toată lumea. I-a văzut pe fereastră pe cei doi, încă de când au înaintat pe aleea de la intrare.

– Miss Winslow, spuse lady Twombley, înveșmântată într-o rochie frumos croită, din muselină roz. Era o femeie tânără, extrem de atrăgătoare, cu părul blond, de culoarea mierii și ochi verzi, dar, spre deosebire de lady Olivia Valentine, a cărei paloare a trăsăturilor radia bunătate și umor, lady Twombley avea aerul unei femei șirete. Cu toate conotațiile negative.

Annabel făcu reverența obișnuită.

– Lady Twombley. Câtă amabilitate să ne vizitați.

– L-ați cunoscut pe dragul nostru prieten, dl Grimston, nu-i așa? spuse ea, făcând semn cu mâna spre bărbat.

– Da, zise Annabel. A fost la balul...

– Balul de la familia Mottram, explică dl Grimston.

– Desigur, zise Annabel surprinsă că el își amintește. Ea uitase complet.

– Basil are o memorie remarcabilă, când e vorba de domnișoare, zise femeia. Probabil de aceea este un mare expert în modă.

– Moda feminină? întrebă Annabel.

– Orice fel de modă, răspunse dl Grimston, privind prin cameră cu un aer disprețuitor.

Annabel înțelese reacția lui dezaprobatoare, fiindcă și ei i se părea prea opresivă ideea decorării în mov a încăperii.

– Vedem că te simți bine acum, zise lady Twombley și se așeză pe canapea, fără a fi invitată.

Annabel făcu și ea la fel.

– Da, desigur, de ce nu ar fi așa?

– Oh, Doamne, zise șocată lady Twombley și duse mâna la inimă. Nu ai auzit. Oh, Basil, nu a auzit.

– *Ce* să aud? întrebă Annabel, deși nu prea dorea să afle, mai ales că o vedea pe femeie că jubilează.

– Dacă mi s-ar fi întâmplat mie, zise doamna, aș fi căzut bolnavă la pat.

Annabel se uită la bărbat, ca să vadă dacă măcar el intenționează să o informeze, doar că el avea un aer plictisit.

– Așa o insultă, șopti lady Twombley. Ce insultă!

Pentru *mine*? ar fi vrut să întrebe Annabel, dar nu îndrăzni. Intră în panică, deoarece nu venea nici o informație clară, așa că Annabel nu mai ezită:

– Ce s-a întâmplat?

În sfârșit, satisfăcută de gradul de neliniște al Annabelei, lady Twombley spuse:

– Lordul Newbury l-a atacat pe dl Grey.

Annabel simțea cum i se scurge tot sângele din obraji.

– Ce? Nu. Este imposibil. Domnul Grey era tânăr și în formă fizică bună. Iar lordul Newbury... nu era.

– I-a tras un pumn în față, spuse dl Grimston, ca și când nu ar fi fost ceva ieșit din comun.

– Doamne ferește, exclamă Annabel, acoperindu-și gura cu palma. Se simte bine?

– Se poate presupune, răspunse dl Grimston.

Annabel se uita de la lady Twombley, la dl Grimston și înapoi. Afurisiți să fie ei, o obligau să *mai* întrebe o dată.

– Pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă ea, destul de iritată.

– A urmat un schimb de cuvinte, zise bărbatul și căscă. Apoi lordul Newbury i-a aruncat băutura din pahar în față domnului Grey.

– Aș fi dorit să văd asta, șopti lady Twombley. Annabel o privi cu groază, dar ea ridică din umeri. Ce nu putem preveni, comentă ea, am putea să vedem.

– Domnul Grey l-a lovit și el? îl întrebă Annabel pe bărbat, dar constată, îngrozită că într-un fel se bucura. Oricât îi displăcea să audă despre cineva că suferă... Gândul că lordul Newbury ar fi aterizat pe podea... după ceea ce i-a făcut ei... Trebuia să-și mascheze cumva nerăbdarea de pe chip.

– Nu l-a lovit, zise dl Grimston. Unii au fost surprinși de ezitarea lui, însă eu nu am fost.

– Este un bărbat fără scrupule, comentă lady Twombley, cu o strălucire malefică în privire. Dar nu este genul de om care se pripește, dacă mă înțelegi.

– Nu, spuse sincer Annabel, care-și pierduse răbdarea cu aceste comentarii vagi. Nu înțeleg.

– L-a lovit sub centură, zise dl Grimston. Nu a fost o lovitură directă. Nici el nu ar fi îndrăznit, recunosc. Dar cred că a pus problema bărbăției lordului.

Annabel tresări. Lady Twombley începu să râdă.

– După cum văd eu lucrurile, continuă dl Grimston, este posibil să se întâmple unul din două lucruri.

Era prima dată când Annabel se abținu să ceară detalii. După strălucirea rapace din privirea lui, dl Grimston nu intenționa să păstreze pentru sine gândurile urâte.

– Este foarte posibil, continuă el – evident încântat de tăcerea tensionată în care se cufundase încăperea – ca lordul Newbury să te ia de soție imediat. Va trebui să-şi apere onoarea, iar calea cea mai rapidă să facă asta ar fi să te însămânțeze bine și definitiv.

Annabel tresări, dezgustată, mai ales când dl Grimston o evaluă din priviri, de câteva ori.

– Îmi pari genul care face rapid copii, zise el.

– Într-adevăr, adăugă lady Twombley, cu un gest delicat al mâinii.

– Mă scuzați? zise Annabel revoltată.

– Sau, adăugă bărbatul, dl Grey te va seduce.

– Ce?

De data aceasta lady Twombley deveni brusc interesată.

– Chiar crezi asta, Basil? îl întrebă ea.

El se întoarse complet spre ea, ajungând să-i arate spatele Annabelei.

– Oh, să fii sigură. Cum crezi că ar putea găsi o cale mai bună pentru a se răzbuna pe unchiul lui?

– Va trebui să vă rog pe amândoi să plecați, spuse Annabel.

– Oh, eu mă gândeam la al treilea, rosti veselă doamna, de parcă nici nu a auzit-o pe Annabel când i-a poftit să plece.

– Zău? zise foarte atent dl Grimston.

– Contele ar putea alege pe altcineva, desigur. Miss Winslow nu este singura fată nemăritată din Londra. Nimeni nu l-ar desconsidera, dacă ar căuta în altă parte, mai ales după ce s-a întâmplat aseară la operă.

– Nu s-a întâmplat nimic la operă, zise răspicat Annabel.

Lady Twombley o privi compătimitor.

– Nu contează dacă s-a întâmplat ceva sau nu. Sigur îți dai seama de asta?

– Continuă, Cressida, zise dl Grimston.

– Desigur, se oferi ea, de parcă îi făcea un cadou. Dacă lordul Newbury își alege pe altcineva, dl Grey nu va mai avea motive să o curteze pe miss Winslow.

– Și ce se întâmplă apoi? întrebă Annabel, deși știa că nu ar fi trebuit.

Amândoi vrăjmașii au privit-o cu ochi reci.

– Păi, vei fi o paria, explică lady Twombley, de parcă nimic nu putea fi mai evident.

Annabel amuțise. Nu atât din cauza cuvintelor, cât din cauza modului de expunere. Oamenii aceștia au intrat în casa ei – a bunicilor ei, pe care ea îi reprezenta deocamdată – și au insultat-o în cel mai rău mod posibil. Probabil aveau dreptate în privința previziunilor, iar asta făcea situația și mai dificilă.

– Ne pare rău că suntem purtătorii acestor vești neplăcute, scânci lady Twombley.

– Ar fi bine să plecați, zise Annabel și se ridică. Ar fi dorit să le ceară asta în alt fel, dar acum era prea conștientă de reputația ei, care atârna de un fir subțire, iar aceste persoane – oribile, îngrozitoare – aveau puterea să scoată forfecele din buzunar și să taie.

– Desigur, zise femeia și se ridică. Sunt sigură că toate astea te vor da peste cap.

Chiar pari îmbujorată, zise dl Grimston. Sau o fi din cauza nuanței bordo a rochiei. Ai face bine să cauți o nuanță mai deschisă pentru rochie.

O să am grijă să țin cont de aceste sfaturi, zise Annabel.

Oh, ai face bine, miss Winslow, interveni lady Twombley și se duse la ușă. Basil are ochiul format pentru tot ce este la modă. Sincer.

Și uite așa, au plecat.

Aproape.

Când au ajuns la ușă, pregatiți să iasă, Annabel a auzit vocea bunicii ei. La ora zece! Doamne, se uită Annabel la ceas. De ce s-o fi trezit lady Vickers atât de devreme?

În următoarele zece minute Annabel așteptă ca bunica ei să primească ultimele bârfe, în versiunea Grimston și Twombley. Ce bucurie, să auzi totul încă o dată. Peste câteva secunde se auzi ușa de la intrare închizându-se, apoi în sufragerie intră lady Vickers, ca o furtună.

– Am nevoie să beau ceva, anunță ea. Și tu ai.

Annabel nu comentă.

– Ce pereche enervantă și oribilă fac aceștia doi, exclamă bunica ei și bău dintr-o înghițitură conținutul paharului. Mai turnă unul, bău puțin, apoi îi dădu și Annabelei paharul pe jumătate plin.

– Dar au dreptate în întregime. Fata mea, te-ai băgat într-o mare încurcătură.

Annabel duse paharul la buze. Să bei la ora zece și jumătate. Oare ce ar spune mama ei? Bunica ei clătina din cap.

– Fată nesăbuită ce ești. La ce te-ai gândit?

Annabel spera să fie o întrebare retorică.

– În fine, cred că nici nu te-ai gândit. Lady Vickers bău conținutul paharului și se așeză în fotoliul ei preferat. Ai

noroc că bunicul tău este prieten bun cu contele. Încă putem să salvăm partida.

Annabel dădu din cap afirmativ, cu recunoștință, sperând...

Sperând....

Doar sperând. Nimic în mod special. Poate ceva bun pentru ea.

– Slavă Domnului că Judkins a avut inteligența să-mi spună cine te-a vizitat, continuă bunica ei. Annabel, îți spun eu, nu contează prea mult ce fel de soț îți iei, dar un valet competent valorează greutatea lui în aur.

Annabel nu știa ce poate comenta. Bunica ei mai sorbi puțin coniac.

– Judkins a spus că Rebecca și Winifred au fost aici, mai devreme?

Annabel știa că se referă la doamnele Westfield și Challis.

– Vom fi asaltați. Pur și simplu asaltați. Sper că ești pregătită, îi spuse ea nepoatei, pe care o privea printre gene.

– Nu putem spune că nu suntem acasă? încercă timid Annabel.

– Nu, nu putem spune că nu suntem acasă, zise lady Vickers. Tu te-ai băgat în încurcătura asta, tu te vei comporta ca o lady, adică vei ține capul sus, vei primi toți oaspeții și vei reține fiecare cuvințel pe care-l spun toți, ca să putem diseca totul mai târziu și să analizăm.

Anabel se așeză, iar Judkins intră și anunță următorii musafiri.

– Ai face bine să ternini coniacul din pahar, o sfătui bunica ei. Vei avea nevoie.

Capitolul doisprezece

Trei zile mai târziu

– Dacă nu faci ceva să repari ce ai stricat, nu am de gând să mai vorbesc niciodată cu tine.

Sebastian ridică ochii de pe ouăle din farfurie și o văzu pe frumoasa soție a vărului său, acum furioasă-foc. Olivia nu se enerva des, dar când o făcea, merita să o admiri. Deși, date fiind circumstanțele actuale, ar fi preferat să-și îndrepte admirația spre altă persoană.

Seb se uită la Harry, care citea liniștit ziarul și savura micul dejun. Harry ridică din umeri, indicând clar că nu consideră problema ca fiind a lui.

Sebastian bău puțin ceai, apoi o privi din nou pe Olivia.

– Mă scuzi, spuse el jovial. Vorbeai cu mine?

– Harry! exclamă ea indignată. Soțul ei clătină din cap, dar nu ridică privirea. Olivia se uita la el amenințător, iar Seb se bucura că nu este în locul lui Harry, mai ales când va da ochii în particular diseară, cu soția lui.

– Sebastian! îl admonestă ea. Măcar mă asculți?

– Îți savurez fiecare cuvânt, dragă verișoară, spuse el liniștit. Știi bine asta.

Ea trase brusc scaunul de lângă el și se așeză.

– Nu dorești micul dejun? o întrebă el amabil.

– Mai târziu. Mai întâi vreau să...

– Aș fi încântat dacă mi-ai permite să-ți pregătesc o farfurie cu de toate, se oferi el. În starea ta, știi că trebuie să începi ziua cu o masă consistentă.

– Starea mea nu este acum problema în discuție, zise ea și arătă spre el. Așează-te.

– Dar sunt așezat, zise el, arborând o mină nedumerită.

– Voiai să te ridici.

Sebastian i se adresă lui Harry:

– Nu știu cu o suporți?

Harry își dezlipi ochii de pe ziar pentru prima dată în dimineața aceea și surâse cu viclenie.

– Am și eu anumite beneficii, răspunse el aproape șoptit.

– Harry! țipă la el Olivia.

Sebastian era încântat că o vede cum roșește.

– Foarte bine, zise el. Ce am mai făcut de data aceasta?

– Este vorba de miss Winslow.

Miss Winslow. Seb se gândi la ea fără să se încrunte. Ce ironie, pentru că în ultimele două zile, a încercat degeaba să nu se gândească la ea, așa că s-a tot încruntat.

– Ce-i cu miss Winslow?

– Nu mi-ai spus că este curtată de unchiul tău.

– Nu am știut că unchiul meu îi face curte. A reușit oare să facă afirmația fără să pară tensionat? Va trebui să-și controleze mai bine emoțiile și atitudinea.

– Cred că ești foarte supărat pe ea, spuse Olivia, după câteva minute de tăcere.

– Din contră, zise nonșalalt Sebastian.

– Nu ești supărat pe ea? întrebă contrariată Olivia.

Seb ridică din umeri.

– E nevoie de prea multă risipă de energie, ca să fii supărat. Îi zâmbi frumoase verișoare. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

Nu zău? Adică, sigur că ai. Dar nu ești de acord că...

Sebastian își spuse că trebuie să facă într-un fel ca să nu mai fie tot timpul persiflat. Oare Olivia chiar credea că stăt toată ziua și mănâncă bomboane?

Sebastian? Mă asculți?

Desigur, minți el zâmbitor.

Olivia răsuflă exasperată de atitudinea lui, dar continuă.

Bine, nu ești supărat pe ea, deși, în opinia mea, ai tot dreptul să fii. Chiar și așa...

– Dacă tu ai fi fost urmărită de unchiul meu, o întrerupse el, nu ți-ai fi dorit câteva ultime momente de bună-dispoziție? Nu spun asta ca să mă laud – cu toate că știu cât de plăcută este compaia mea – dar o spun ca să nu mai fie loc de discuții. Sunt o companie mult mai plăcută decât Newbury.

– Aici are dreptate, spuse Harry.

– Credeam că nu ne asculți? îl dojeni Olivia.

– Nu ascult, zise el. Stau aici în timp ce urechile mele sunt asaltate.

– Tu cum îl suporți? întrebă prompt Sebastian.

Olivia răspunse mai mult printre dinți:

– Am și eu anumite beneficii.

Cu toate acestea, Sebastian era sigur că în seara aceasta Harry nu va beneficia de nimic din partea soției.

– Așa că uite, eu o iert, îi zise Sebastian Oliviei. Ar fi trebui să spună ceva, dar înțeleg de ce nu a făcut-o și bănuiesc că niciunul din noi nu ar fi făcut altfel.

Olivia tăcu și gândi, apoi zise:

– Vai, ce generos poți să fii.

– Nu face bine organismului să păstrăm ranchiună, replică Seb. Uită-te la Newbury. Nu ar fi nici pe departe atât de gras și roșu la față, dacă nu m-ar urâ atât de mult. După aceste cuvinte, se ocupă de mâncarea din farfurie, gândindu-se ce părere are Olivia de acest salt al logicii.

Ea mai așteptă puțin, apoi continuă:

– Sunt mai liniștită să aud că nu ai pentru ea sentimente negative. Cum am spus, cred că are mare nevoie de ajutorul tău. După mica voastră scenă de la bar....

– Ce? se revoltă Sebastian, aproape pe punctul de a bate cu plama în masă. Stai puțin, nu a fost scena *mea*. Dacă vrei să acuzi pe cineva, caută-l pe unchiul meu.

– Bine, îmi pare rău, spuse Olivia, stânjenită, iar el o crezu. A fost vina lui, dar în final rezultatul a fost același. Miss Winslow este într-o situație groaznică, iar tu ești singura persoană care o poate salva.

Sebastian mai mâncă puțin din farfurie apoi se șterse la gură. Existau cel puțin zece lucruri din afirmația Oliviei, cu care nu putea să fie de acord, dacă ar fi fost genul de bărbat care obișnuiește să contrazică femeile într-o dispută. Primul era:

Unu: Situația domnișoarei Winslow nu era deloc groaznică, pentru că **Doi:** se pare că era foarte aproape de momentul când va deveni contesă de Newbury, care **Trei**: venea cu tot felul de beneficii: avere, prestigiu, cu toate că, din nefericire venea la pachet și cu contele de Newbury, pe care el însuși nu-l putea considera un premiu.

Ca să nu mai spunem nimic de **Patru**: Sebastian era cel cu un ochi vânăt și **Cinci**: tot el era cel căruia i s-a aruncat în față băutura din pahar, din cauză că **Șase**: ea nu a crezut de cuviință să-i spună că unchiul lui îi face curte, în ciuda faptului că **Șapte**: ea știa foarte bine despre legătura dintre ei, deoarece **Opt**: aproape că leșinase șocată, când în seara aceea pe câmpie el i-a comunicat numele lui.

Poate ar fi fost mai bine să se concentreze pe partea a doua a afirmației

Oliviei, cea în care el ar fi singura persoană care ar putea să o salveze pe miss Winslow. Deoarece **Nouă**: el nu vedea niciun

motiv ca să fie vorba de așa ceva și **Zece**: el nici nu prea înțelegea de ce i-ar păsa.

Ei bine? întrebă Olivia. Ai ceva în gând legat de asta?

Da, câte ceva, spuse el, relativ indiferent. Se concentră asupra mâncării. După câteva minute o văzu pe Olivia cum strânge marginea mesei atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Iar pe fața ei se citea...

Ai grijă cu asta, o avertiză el. Riști să ai probleme cu laptele.

– Harry! se trezi ea țipând. Harry lăsă ziarul jos.

– Cu toate că apreciez faptul că-mi soliciți opinia, sunt absolut sigur că nu pot oferi nimic în această conversație. Mă îndoiesc și că aș mai recunoaște-o pe miss Winslow, dacă m-aș întâlni cu ea pe stradă.

– Ai petrecut o seară alături de ea în loja de la operă, spuse Olivia disperată.

Harry se gândi puțin.

– Cred că i-aș recunoaște ceafa, pentru că atât mi-a oferit vederii.

Sebastian izbucni în râs, apoi deveni serios. Olivia nu era deloc amuzată.

– Of, foarte bine, spuse el și ridică spre ea mâinile, implorând-o. Spune-mi în ce fel este vina mea și cum pot repara situația.

Olivia îl mai privi furioasă câteva secunde, apoi spuse, mai calmă:

– Mă bucur că ai întrebat.

Harry se înecă, probabil cu ceva mâncare de pe masă. Sau de râs. Sebastian spera că s-a înecat cu propria limbă.

– Ai idee ce vorbesc oamenii despre miss Winslow? îl întrebă Olivia.

Cum Sebastian a stat închis în camera lui două zile, încercând fictiv să o scoată pe miss Spencer din patul fictiv al

scoțianului ei, chiar nu avea habar despre ce vorbește lumea pe seama domnișoarei Winslow.

– Ei bine? spuse Olivia.

– Nu știu, recunoscu el.

– Toți spun că – iar aici Olivia se aplecă spre el, cu o expresie care lui Sebastian îi sugera să se retragă puțin în spate – este doar o chestiune de timp, până când o vei seduce.

– Nu ar fi prima doamnă despre care s-ar spune asta, sublinie Sebastian.

– Dar este diferit pentru ea, scrâșni din dinți Olivia și tu știi foarte bine asta. Miss Winslow nu este una dintre văduvele tale vesele.

– Dar eu iubesc o văduvă veselă, șopti el, știind perfect că o va irita.

– Oamenii spun, continuă ea, că o vei ruina doar ca să-i faci în ciudă unchiului tău.

– Eu știu sigur că nu acesta este planul meu, zise el și aștept ca restul societății să-și dea seama de asta, odată ce își vor da seama că nici măcar nu am vizitat-o.

Iar el nu avea această intenție. Da, o plăcea pe miss Winslow și da, petrecuse destule ore treaz, imaginându-și în câte feluri i-ar plăcea să o lege de pat, însă nu avea absolut nicio intenție să-și materializeze această fantezie. Poate o ierta chiar, dar nu avea planuri pentru contacte viitoare cu ea. Din punctul lui de vedere, dacă Newbury o voia, Newbury putea să o aibă.

De aceea îi și spuse Oliviei exact asta, doar că puțin mai delicat. Și tot așa a atras asupra lui o privire ucigătoare, după care primi informația că:

– Newbury *nu* o mai dorește. Aceasta este problema.

– A cui problemă? întrebă Seb suspicios. Dacă aș fi în locul domnișoarei Winslow, aș vedea asta mai mult ca pe o soluție.

– Nu ești miss Winslow și, mai mult de atât, nu ești o doamnă.

– Slavă Domnului, zise el, lipsit de empatie. Alături de el Harry bătu cu degetele în masă de trei ori. Olivia se uită amenințător la amândoi.

– Dacă erai femeie, ai fi înțeles ce dezastru s-a produs. Lordul Newbury nu a mai vizitat-o de la altercația voastră.

– Zău? se miră Sebastian.

– Zău. Dar știi cine a vizitat-o?

– Nu știu, răspunse el cu naivitate, deși știa sigur că această informație îi va parveni imediat.

– Toată lumea. Toți!

– Înseamnă că a fost aglomerație în sufragerie, șopti el.

– Sebastian! Știi cumva pe cine include „toată lumea"?

Primul lui gând a fost să-i dea o replică sarcastică, apoi decise, din motive de auto-conservare, că ar fi mai bine pentru el să-și țină gura.

– Cressida Twombley, șuieră Olivia. Și Basil Grimston. Au fost la ea de trei ori.

– De trei... Tu de unde știi?

– Eu știu tot, zise Olivia cu mândrie.

Sigur că o credea. Dacă Olivia ar fi fost în oraș înainte ca ea să o cunoască în parc pe miss Winslow, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Ea ar fi știut că Annabel Winslow este verișoara domnișoarei Louisa. Ar fi știut când este ziua ei de naștere și ce culoare preferă. Ar fi știut cu siguranță că miss Winslow era nepoata soților Vickers, așadar prada unchiului său.

Iar Sebastian s-ar fi ferit din calea ei. Sărutul acela de pe câmpie ar fi fost doar o amintire (de altfel plăcută), îndepărtată. El nu ar fi acceptat invitația la operă, nu s-ar fi așezat alături de ea și nu ar fi știut că ochii ei – de o nuanță clară, cenușie – capătă o nuanță verzuie când se îmbracă în culoarea aceasta. Nu ar fi știut că sensibilitățile ei coincid cu ale lui, nici că își

mușca buza interioară atunci când se concentra la ceva. Sau că era foarte pricepută să stea nemișcată.

Ori că mirosea a violete.

Dacă ar fi știut cine este ea, toate aceste informații nu i-ar fi dansat în minte, ocupând un spațiu important. Era ca în sonetul lui Shakespeare: "Of! ce sărăcie îmi aduce muza mea."

– Miss Winslow a ajuns bătaia de joc a tuturor, spuse Olivia și nu mi se pare drept. Ea nu a făcut nimic.

– Nici eu, sublinie Sebastian.

– Dar tu ai puterea să repari lucrurile. Ea nu o are.

– Of! Ce sărăcie îmi aduce poziția mea, mormăi el.

– Ce? zise Olivia nerăbdătoare.

El făcu semn prin aer, parcă alungând comentariul anterior. Nu merita să încerce o explicație. În schimb, el îi spuse direct:

– Ce ai vrea să fac?

– Să-i faci o vizită.

Sebastian se întoarse spre Harry, care dădea impresia că-și citește ziarul.

– Nu a zis ea mai devreme că am de gând să o seduc?

– Ba da, a zis, confirmă Harry.

– Doamne, se minună Olivia, spre surprinderea celor doi bărbați. Voi doi sunteți atât de obtuzi.

Amândoi se uitau la ea, iar tăcerea lor îi confirma constatarea.

– În clipa asta am impresia că *amândoi* ați abandonat-o. După câte se pare, contele nu o mai vrea și, după toate aparențele, nici tu. Dumnezeu știe ce mai șușotesc toate doamnele din societate.

Sebastian nu putea decât să-și imagineze. Majoritatea ar spune că miss Winslow a exagerat, iar societății nu-i plăcea nimic mai mult decât să se uite cum o tânără ambițioasă este înjosită.

– În clipa asta oamenii o vizitează din curiozitate, spuse Olivia. Și din cruzime, adăugă ea, privind printre gene. Dar să nu faci nici o greșeală, Sebastian. Când totul se va termina, nimeni nu o va avea. Decât dacă *acum* vei face tu ceea ce trebuie.

– Te rog, spune-mi că a face ceea ce trebuie nu presupune să o cer de soție, zise el. Pentru că, sincer, oricât de încântătoare ar fi fost miss Winslow, el nici nu se gândea că s-a purtat într-un fel care să-i garanteze că l-ar accepta.

– Sigur că nu, spuse Olivia. Trebuie doar să-i faci o vizită. Să demonstrezi societății că încă o consideri încântătoare. Iar tu trebuie să fii așa cum se cuvine. Dacă faci cel mai mic gest, care să sugereze seducție, ea va fi ruinată.

Sebastian ar fi făcut un comentariu în stilul propriu, însă era indignat și renunță.

– De ce oare oamenii – oameni, aș adăuga, care mă cunosc de ani de zile, unii de zeci de ani – mă cred genul de persoană care ar seduce o tânără nevinovată, drept răzbunare? Așteptă ca Olivia să răspundă, dar ea tăcea. Ca și Harry, care nu mai pretindea că-și citește ziarul.

– Aceasta nu a fost o întrebare gratuită, zise înfuriat Sebastian. M-am purtat eu vreodată în vreun fel care să sugereze așa ceva? Spuneți-mi, ce am făcut, de ați ajuns să mă considerați toți un ticălos prădător? Pentru că, mărturisesc, eu nu-mi dau seama. Știi că în viața mea nici măcar *o dată* nu m-am culcat cu o virgină? această întrebare îi era adresată Oliviei, în special pentru că acum avea chef să șocheze și să ofenseze. Chiar și când eu însumi *eram* virgin.

– Sebastian, cred că ajunge, îi zise calm Harry.

– Nu cred. Mă întreb, ce cred oamenii că am de gând să-i fac domnișoarei Winslow, după ce aș seduce-o? Să o abandonez? Să o ucid și să-i arunc cadavrul în Tamisa?

Preț de câteva secunde verii lui nu puteau decât să-l fixeze cu privirea. Era prima dată când Sebastian ridicase tonul. Nici Harry, care-l cunoştea din copilărie, făcuse şcoala cu el, ba chiar și armata, nu l-a auzit vreodată ridicând vocea.

– Sebastian, zise Olivia cu blândețe. Întinse mâna să-l atingă, dar el se feri de atingerea ei.

– Asta credeți voi despre mine? întrebă el.

– Nu! spuse ea, cu ochi îngroziți. Sigur că nu. Dar te *cunosc*. Și... Unde pleci?

El se ridicase în picioare și se îndrepta spre ușă.

– Să-i fac o vizită domnișoarei Winslow, replică el tăios.

– Nu te duce la ea în starea în care ești acum, spuse ea și se ridică de pe scaun.

Sebastian se opri în loc și o privi.

– Eu... păi... se uită spre Harry, care se ridicase și el. Drept răspuns, el făcu semn cu capul spre ușă, iar ea îl înțelese imediat. Poate ar fi bine să vin și eu cu tine, spuse Olivia. Îl luă de braț pe Sebastian și explică: Va face să pară totul cu atât mai potrivit, nu crezi?

Sebastian dădu afirmativ din cap, dar adevărul era că nici nu știa ce să mai creadă. Sau, poate, pur și simplu nu-i mai păsa.

Capitolul treisprezece

– Coniac? întrebă lady Vickers și ridică un pahar.

Annabel clătină din cap. După cea de-a doua zi de primit musafiri alături de bunica ei (care nu putea să reziste înainte de prânz fără licoarea respectivă) învățase că era mai bine să bea limonadă și ceai până după cină.

– Mă tem că mă va durea stomacul, spuse ea.

– De la asta? se miră lady Vickers, apoi privi paharul pe jumătate plin. Ciudat. Pe mine mă face să mă simt foarte liniștită.

Annabel dădea din cap; doar așa îi putea răspunde. În ultimele zile a stat cu bunica ei mai mult decât luna trecută. Când lady Vickers i-a spus să se comporte ca o doamnă în acest scandal, ea s-a referit și la propria persoană, iar asta însemna de fapt că este de partea nepoatei.

Cu această ocazie Annabel înțelese că era cea mai puternică dovadă de iubire pe care i-o oferise vreodată bunica ei.

– Ei bine, trebuie să spun ceva, declară lady Vickers. Datorită acestui scandal, m-am văzut cu prietenii mei mai mult decât am făcut-o în ani de zile.

Prieteni? Annabel zâmbi mirată.

– Totuși cred că numărul lor a început deja să scadă, continuă lady Vickers. În prima zi au fost treizeci și trei de vizitatori, în a doua au fost treizeci și nouă, iar ieri doar douăzeci și șase.

Annabel rămase mască.

– Dar i-ai numărat?

– Sigur că i-am numărat. Dar *tu* ce ai făcut?

– Hmm... am stat aici și am încercat să mă port ca o doamnă?

Bunica ei începu să râdă.

– Probabil te gândeai că nu știu să număr atât de bine.

Annabel încercă să spună ceva, dar se bâlbâia și începuse să regrete că a refuzat paharul cu coniac.

– *Pfft*, făcu lady Vickers semn cu mâna, ca să-i alunge mâhnirea. Am mai multe talente ascunse.

Annabel dădu din cap, gândindu-se că nici nu era prea interesată să scoată la suprafață celelalte talente ale bunicii. Practic, era sigură de asta.

– O doamnă trebuie să aibă propria rezervă de secrete și puncte forte, continuă bunica ei. „*Crede-mă când îți spun.*" Sorbi o înghițitură, expiră relaxată, apoi mai bău puțin. Odată ce te vei căsători, vei înțelege la ce mă refer.

Nouăzeci și opt de vizitatori, socoti Annabel, făcând în minte adunarea. Nouăzeci și opt de persoane au venit la Vickers House, dornici să vadă cel mai recent scandal. Sau să ducă vorba despre el. Sau să-i spună cât de mult s-a dus vorba.

A fost îngrozitor.

Nouăzeci și opt de persoane. Se simțea copleșită.

– Stai dreaptă! o admonestă bunica ei.

Annabel se conformă. Poate nu au fost chiar nouăzeci și opt. Unii au venit de mai multe ori. Lady Twombley venise *în fiecare zi*.

Iar unde a fost dl. Grey în tot acest răstimp, părea că nu știe nimeni. Nu mai fusese văzut din ziua când a avut loc altercația aceea, la club. Annabel era convinsă că era adevărat, pentru că așa i s-a spus de aproape nouăzeci și opt de ori.

Dar Annabel nu era prea supărată pe dl Grey. Nu era el de vină pentru toate astea. Ea ar fi trebuit să-i spună că este curtată de unchiul lui. *Ea* era cea care ar fi putut preveni scandalul.

Aceasta era partea cea mai proastă. În ultimele trei zile se simțise atât de culpabilă și furioasă și mică, dar nu putea să dea vina pe altcineva, decât pe ea însăși. Dacă ea i-ar fi spus adevărul, poate nu în momentul când i-a aflat numele, dar măcar atunci când s-au întâlnit în Hyde Park...

– Musafiri, doamnă, anunță majordomul.

– Primii doi pe ziua de azi, comentă sec lady Vickers. Sau ironic? Cine este, Judkins?

– Lady Olivia Valentine și dl Grey.

– Era și timpul, fir-ar să fie, mormăi lady Vickers. Apoi, în timp ce Jundkins îi conducea spre salon, ea adăugă: Era și timpul, să știți. Ce v-a trebuit atât?

Annabel simțea că moare de rușine.

– Am fost bolnav, spuse calm dl Grey și zâmbi, apoi făcu un gest spre ochi.

Ochiul lui. Arăta îngrozitor. Încercuit de o vânătaie roșu-stacojiu, puțin umflat și cu o zonă prelungă de sânge închegat sub piele, spre colțul exterior. Annabel tresări speriată; pur și simplu i-a scăpat.

– Sunt o apariție înfricoșătoare, zise el, apoi îi luă mâna și se aplecă, să i-o sărute.

– Domnule Grey, spuse ea. Îmi pare nespus de rău pentru ochiul dumneavoastră.

– Mie a început să-mi placă, spuse el, îndreptându-se de spate. Îmi dă un aer de parcă aș face mereu cu ochiul.

Annabel ar fi zâmbit, dar se abținu.

– Trist mod de a face cu ochiul, comentă ea.

– Și eu, care credeam că am devenit fermecător, murmură el.

– Așezați-vă, spuse lady Vickers și le făcu semn spre canapea. Annabel porni spre locul indicat, dar bunica ei o opri. Nu tu. El. Tu mergi acolo. Se apropie de ușă și strigă după majordom

următorul ordin: „Jundkins, nu suntem acasă *pentru nimeni*", după care închise ușa.

Odată ce lady Vickers a încheiat protocolul desemnării locurilor alese de ea, dădu drumul la conversație numaidecât.

– Ce aveți de gând să faceți? nu-l întrebă direct pe dl Grey, ci mai degrabă pe verișoara lui, care reușise până în acest moment să tacă.

Totuși, lady Olivia nu părea tulburată. Nici ea nu era de părere că vreunul din personajele principale ale dramei putea să se descurce singur în acest imens scandal.

– De aceea am venit la dumneavoastră, spuse ea prompt. Verișorul meu este copleșit de potențialul prejudiciu adus reputației nepoatei dumneavoastră și dorește să-și prezinte scuzele pentru partea pe care a avut-o în scandal.

– Așa și trebuie, zise cu severitate lady Vickers.

Annabel aruncă rapid o privire spre dl Grey. Spre liniștea ei, acesta părea oarecum amuzat. Poate chiar un pic cam plictisit.

– Desigur, zise cu delicatețe lady Olivia, implicarea lui a fost complet întâmplătoare. După cum știm toți, lordul Newbury i-a aplicat pumnul primul.

– Singurul pumn, o întrerupse dl Grey.

– Da, zise lady Vickers, apoi făcu un gest larg cu brațul, ca o confirmare a părerii tânărului. Dar cine l-ar putea condamna? Probabil că șocul l-a tulburat. Îl cunosc pe Newbury de-o viață. Este un bărbat extrem de sensibil.

Pe Annabel aproape o pufni râsul când auzi ultima propoziție. Se uită din nou la dl Grey, să vadă dacă are aceeași reacție. În acel moment el făcu ochii mari, parcă alarmat.

Stai puțin... *alarmat*?

Dl Grey avea aerul că nu se simte în largul lui.

– Da, zise lady Vickers și oftă afectat. Numai că acum această partidă se află sub semnul riscului. Voiam un conte pentru Annabel.

– Iiip!

Annabel și Olivia au întors simultan capul spre dl Grey, care tocmai scosese un fel de chițăit, după cum l-au interpretat amândouă. El zâmbi stânjenit și părea că nu se simte deloc în largul lui. Deși nu l-a văzut de prea multe ori, Annabel își dădea seama că este genul de gentleman care face față cu brio în majoritatea situațiilor, dar acum se tot foia pe canapea.

Annabel privi puțin mai jos. Văzu mâna bunicii ei pe pulpa bărbatului.

– Ceai! strigă ea și se ridică. Trebuie să bem ceai. Nu credeți?

– Eu da, zise dl Grey parcă ușurat, profitând de situație, ca să se îndepărteze de lady Vickers atât cât îi permitea canapeaua. Era vorba doar de câțiva centimetri, dar chiar și așa, distanța dintre ei îl asigura că femeia nu-l mai poate apuca de picior, fără să fie văzută.

– Ador ceaiul, se bâlbâi Annabel și merse să sune pentru a le fi adus ceaiul. Nu credeți? Mama spunea întotdeauna că nimic nu poate fi rezolvat fără un ceainic cu ceai.

– Dar este valabil și invers? întrebă dl Grey. Că totul poate fi rezolvat cu ceai?

– Vom afla asta în curând, nu-i așa? spuse Annabel privind-o îngrozită pe bunica ei, care tocmai se retrăgea pe canapea, cât mai aproape de el. Of! zise ea cu năduf, deși chiar voia să atragă atenția. S-a înțepenit, adăugă ea. Domnule Grey, vreți să mă ajutați puțin? Întinse spre el șnurul pentru tras clopoțelul, atentă să-l facă să pară că nu mai acționează asupra clopoțelului.

El practic sări în picioare, însuflețit.

– Bucuros să vă ajut, spuse el. Doar mă cunoașteți, li se adresă celorlalte doamne. *Trăiesc* doar pentru a salva domnișoare la ananghie.

– Tocmai de aceea și suntem aici, completă calm lady Olivia.

– Atenție, îl avertiză Annabel, când el preluă șnurul clopoțelului din mâna ei. Să nu trageți prea tare.

– Sigur că nu, o asigură el, apoi ea îi citi pe buze un *Mulțumesc*.

Au rămas așa câteva secunde, apoi, după ce au fost siguri că bunica ei și lady Olivia erau atente la conversația lor, Annabel îi spuse:

– Îmi pare rău pentru ochiul dumitale.

– Oh, asta, zise el și făcu un gest prin aer.

– Îmi pare rău și pentru că nu ți-am spus nimic. Nu am procedat cum trebuie.

El reuși doar să ridice din umeri, deloc deranjat de acel fapt.

– Dacă aș fi fost o femeie curtată de unchiul meu, nu sunt sigur că mi-aș fi dorit să fac public acest lucru.

Annabel avea senzația că trebuia să râdă, însă nu simțea decât disperare teribilă. Schiță un zâmbet – fără prea mult succes – și zise...

Nimic. Practic nu reuși mai mult decât să zâmbească.

– Te vei mărita cu el? o întrebă dl Grey.

Ea se uita spre pământ.

– Nu m-a cerut.

– O va face.

Annabel încercă să nu răspundă. Dorea să se găsească altceva de spus, orice, doar să schimbe subiectul, fără să fie evident de dureros. Se uită la ceas, dar....

– El își dorește un moștenitor, zise dl Grey.

– Știu, șopti ea.

– Are nevoie de unul cât se poate de repede.

– Știu.

– Cele mai multe tinere ar fi flatate de atenția lui.

– Știu, zise ea oftând. Ridică privirea și-i zâmbi. Era un zâmbet din acela penibil, care sunt pe sfert frânturi de râs nervos. Sunt, adăugă apoi. Flatată, vreau să spun, completă, parcă având un nod în gât.

– Desigur că ești, șopti el.

Annabel făcea eforturi să nu bată din picior. Încă un obicei al ei, pe care-l deplângea bunica ei. Însă era atât de *dificil* să stai liniștită atunci când nu te simți tu însăți.

– Este un subiect controversat, rosti ea. Nu ne-a vizitat. Presupun că și-a mutat atenția spre altă persoană.

– Rezultat pentru care sper că ești recunoscătoare, zise calm dl Grey.

Ea nu mai continuă. Nu putea. Fiindcă *era* recunoscătoare. Ba mai mult, se simțea eliberată. Se simțea atât de vinovată pentru acest sentiment. Căsătoria cu contele ar fi salvat întreaga familie. Nu se cuvenea să fie recunoscătoare. Ar fi trebuit să fie măcinată de supărare pentru că partida a fost anulată.

– Domnule Greey! se auzi glasul cristalin al bunicii ei, aflată în capătul opus al camerei.

– Lady Vickers, veni el imediat spre ea. Totuși, a evitat să se așeze.

– Suntem de părere că ar trebui să-i faci curte nepoatei mele, anunță ea.

Annabel simțea furnicături pe tot corpul și și-ar fi dorit să se ghemuiască sub fotoliu, însă o cuprinse panica și se grăbi spre bunica ei, exclamând:

– Oh, bunico, doar nu vorbești serios. Apoi ise adresă domnului Grey: Nu vorbește serios.

– Vorbesc foarte serios, zise bătrâna scurt. Este singura cale.

– Oh, nu, domnule Grey, se lamenta Annabel, înjosită parcă de ideea că bărbatului i s-a ordonat să o curteze. Vă rog, să nu credeți că...

– Sunt chiar atât de neînsemnat? zise el sec.

– Nu! Nu. Adică știți bine că nu este așa.

– Mă rog, eu sperasem că... șopti el întristat.

Annabel se uita la cele două femei, solicitându-le ajutorul, însă ele nu i-l acordau.

– Nimic din cele întâmplate nu a fost din vina dumneavoastră, spuse Annabel cu maturitate.

– Chiar și așa, desigur, nu pot să stau degeaba, când o domnișoară are necazuri. Ce fel de gentleman aș mai fi?

Annabel privea spre lady Olivia. Aceasta zâmbea într-un fel care o alarmă.

– Nu este nimic serios, desigur, explică lady Vickers. Totul doar de dragul aparențelor. Până la finalul lunii vă puteți despărți. Amiabil, bineînțeles. Zâmbi ca o vulpoaică. Ne-ar părea rău să credem că dl Grey s-ar simți că nu este binevenit aici, la Vickers House.

Annabel aruncă rapid o privire spre domnul în discuție. Părea oarecum amețit.

– Vă rog să luați loc, domnule Grey, îl invită lady Vickers, bătând cu palma locul de lângă ea. Mă faceți să mă simt ca o gazdă neprimitoare.

– Nu! răbufni Annabel, fără ca măcar să bănuiască ramificațiile acestui cuvând.

– Nu? zise bunica ei, ca un ecou.

– Ar trebui să ieșim la plimbare, spuse Annabel.

– Ar trebui? zise dl Grey. Oh, sigur că da.

– Categoric trebuie să ieșiți, zise lady Olivia.

– Vremea este minunată, comentă Annabel.

– Iar toată lumea ne va vedea și va crede că vă fac curte, încheie dl Grey. O luă de braț pe Annabel și declară: Așadar, noi plecăm!

Au ieșit grăbiți, fără să-și spună vreun cuvânt, iar când au ajuns pe treptele de la intrare, dl Grey i-a zis, privind-o cu recunoștință:

– Mulțumesc din nou.

– A fost plăcerea mea, spuse Annabel, în timp ce ajunse pe trotuar. Zâmbi. Eu *trăiesc* doar ca să salvez un gentleman aflat la necaz.

Capitolul paisprezece

Înainte ca Sebastian să poată da o replică adecvată, ușa casei familiei Vickers se deschise și Olivia apăru în prag. El o privi, ridicând mirat o sprânceană.

– Sunt însoțitoarea voastră, explică ea scurt. Înainte ca el să-i ofere un răspuns lapidar, ea se grăbi să adauge: Camerista domnișoarei Winslow are după-amiaza liberă, iar alternativa era lady Vickers.

– Suntem încântați că ești cu noi, zise el hotărât.

– Ce s-a *întâmplat* în casă? întrebă Olivia, când ajunse lângă ei.

Sebastian se uita la miss Winslow, care admira liniștită un copac.

– Nu cred că pot să discut despre asta, îi zise Oliviei. Este mult prea dureros.

I se păru că o aude pe miss Winslow pufnind. Îi aprecia simțul umorului.

– Foarte bine, spuse Olivia și le făcu semn să meargă în fața ei. Luați-o voi înainte. Eu merg mai în spate, fiindcă sunt însoțitoare.

– Este un cuvânt potrivit? Trebuia să o întrebe. După discuția despre cuvântul *oblăduire,* ea trebuia să-și recunoască eventualele greșeli de vocabular.

– Dacă nu este, ar trebui să fie, comentă ea.

Sebastian avea mai multe variante de replici potrivite contextului, dar, din păcate, ele presupuneau să dezvăluie secrete despre identitatea lui. Cum se știa din fire un om care

nu poate răbda să nu comenteze orice, mai ales fiindcă îi plăcea să o înțepe pe Olivia, se adresă domnișoarei Winslow:

– Este prima dată pentru ea.

– Prima ei ce? întrebă nedumerită Annabel și se întoarse spre Olivia, care, evident era la rândul ei confuză.

– Prima dată când este însoțitoare, clarifică el și o luă de braț. Va încerca să te impresioneze.

– Să știi că te-am auzit!

– Sigur că ai auzit, spuse el convins. Se apropie puțin de miss Winslow și-i șopti la ureche: Va trebui să depunem mari eforturi, ca să scăpăm de ea.

– Sebastian!

– Rămâi în spate, Olivia, strigă el. Rămâi în spate.

– Nu mi se pare corect, interveni miss Winslow. Cu aceste cuvinte, buzele ei căpătară o formă adorabilă, ușor arcuită, iar Seb se trezi închipuindu-și cât de seducătoare ar putea deveni buzele ei, în alte circumstanțe.

– Hmmm? mormăi el.

– Doar nu este o mătușă fată bătrână, zise ea și apoi: lady Olivia, te rog, vino alături de noi.

– Sunt mai mult ca sigură că Sebastian nu dorește asta, comentă Olivia, însă Seb observă că a grăbit pasul, ca să-i ajungă din urmă. Nu-ți face griji, Seb, îi spuse ea. Lady Vickers mi-a dat ziarul ei. Voi găsi o bancă suficient de confortabilă, pe care să mă așez, iar voi doi vă puteți pierde pe aleile din parc.

Le arătă jurnalul, mai mult ca Sebastiasn să i-l ia din mână. El se conformă imediat, pentru că niciodată nu discuta în contradictoriu cu femeile, decât dacă era absolut necesar.

Au ajuns în parc, discutând despre nimicuri, iar Olivia se ținu de cuvânt și se opri la prima bancă neocupată, după care preferă să-i ignore. Sau, cel puțin, să facă o treabă bună prefăcându-se că-i ignoră.

– Ce-ar fi să ne întoarcem? propuse el. Putem să ne imaginăm că este o sufragerie imensă, în care ne facem traseul singuri.

– Ar fi frumos, zise ea, iar când se uită spre Olivia, o văzu că este cufundată în lectura ziarului.

– Oh, ne urmărește, nu-ți face griji.

– Chiar crezi asta? Mi se pare preocupată de lectură.

– Cu siguranță draga mea verișoară poate să citească ziarul și în același timp să ne spioneze. Presupun că poate să picteze un tablou în acuarelă și să dirijeze o orchestră simultan. Sebastian se înclină ușor în fața domnișoarei Winslow. Am aflat că femeile pot face nu mai puțin de șase lucruri dintr-odată, fără să-și tragă răsuflarea.

– Dar bărbații?

– Oh, noi suntem mult prea îndărătnici. Este o minune că putem să mergem și să vorbim în același timp.

Ea începu să râdă, apoi făcu semn spre picioarele lui.

– Mi se pare că reușești admirabil să le faci pe amândouă.

Aici el se prefăcu uluit.

– Ei, ia te uită. Înseamnă că am progresat.

Annabel începu să râdă din nou, iar el o privea zâmbitor, așa cum se cuvenea, când o doamnă râde din inimă. Pentru o clipă uită unde se aflau. Copacii, iarba, lumea întreagă parcă dispăruseră, iar tot ce vedea el era chipul ei, surâsul, buzele ei, cărnoase și trandafirii, cu colțurile arcuite delicios.

Trupul parcă îi vibra, energizat de o senzație amețitoare. Nu era patimă, nici măcar dorință – cunoștea foarte bine senzațiile. Acum era cu totul altceva. Freamăt, probabil. Poate anticipație, cu toate că nici asta nu se potrivea. Pur și simplu se plimbau prin parc. Cu toate acestea, pe el îl copleșea sentimentul că i se va întâmpla ceva grozav.

Era o senzația nemaipomenită.

– Am impresia că aș prefera să fiu salvat, declară el, îndreptându-se spre Stanhope Gate. Vremea era încântătoare, miss

Winslow era frumoasă, iar Olivia era la o distanță considerabilă, ca să nu-i audă.

Ce și-ar mai putea dori un bărbat într-o după-amiază?

Poate doar după-amiaza respectivă. Privi spre cer. Era cu siguranță dimineață.

– Îmi pare nespus de rău pentru bunica mea, zise miss Winslow. Din toată inima.

– Sst, sst, nu știi că nu trebuie să pomenești despre lucruri de genul acesta?

– Chiar așa? oftă ea. Nu pot nici măcar să-mi cer scuze?

– Sigur că nu. O urmări cu zâmbetul pe buze. Trebuie să ascunzi totul sub covor și să speri că eu nici nu am observat.

Acum se uita și ea la el, iar o sprânceană se ridică ușor:

– Că mâna ei era pe... pe...

El făcu un semn evaziv cu mâna, deși îl încânta că o vede îmbujorându-se.

– Nu-mi mai amintesc nimic.

Câteva secunde fața ei rămase inexpresivă, apoi clătină din cap.

– Societatea londoneză mă uimește.

– Nu există niciun sens în ea, cu siguranță, recunoscu el.

– Pur și simplu să ne uităm la situația *mea*.

– Știu și e păcat. Însă așa merg lucrurile. Dacă eu nu te vreau și nici unchiul meu nu te vrea – făcu o pauză, ca să o studieze, ori să-i evalueze dezamăgirea – nimeni altcineva nu te va vrea.

– Nu, asta înțeleg, zise ea. Mi se pare îngrozitor de nedrept...

– De acord, punctă el.

– ....dar tot înțeleg. Deși bănuiesc să existe tot felul de nuanțe, pe care eu nu le cunosc deloc.

– Oh, absolut. De exemplu, spectacolul pe care noi îl oferim acum în parc – există multe detalii, care trebuie puse la punct cu exactitate.

– Habar n-am despre ce vorbești.

El se apropie mai mult de ea.

– Contează foarte mult cum te privesc.

– Poftim?

Surâdea și o sorbea din priviri.

– Uite cam așa, șopti el.

O văzu cum i se întredeschid buzele și parcă nu mai respiră. Îi plăcea mult când o făcea să simtă asta. Aproape la fel de mult cum îi plăcea să știe că ea chiar nu respiră. Doamne, cum îi mai plăcea să citească femeile.

– Nu, nu, o dojeni el. Tu nu trebuie să mă privești așa.

– Cum? întrebă ea.

El se mai apropie un centimetru și șopti, suflându-i cuvintele practic:

– Se uită oamenii la noi.

Atunci ea făcu ochii mari, iar el își dădu seama exact de momentul când creierul a redevenit alert. O văzu că se uită cu coada ochiului la stânga, apoi la dreapta, apoi complet tulburată, din nou la el. Pur și simplu, era evident că nu știe ce face.

– Nu te pricepi deloc la asta, declară el.

– Sunt într-o mare încurcătură, recunoscu ea.

– Probabil de aceea nu știi ce faci, o mai liniști el. Dă-mi voie să fiu mai explicit: Suntem în parc.

Annabel păru la fel de mirată acum.

– Îmi dau seama de asta.

– Iar aproape o sută de cunoștințe de-ale noastre sunt și ele în parc.

Din nou ea se uită de jur împrejur, iar în apropiere de Rotten Row zări câteva grupuri de doamne, care se prefăceau că nu se uită la ei.

– Nu te uita atât de evident, spuse el și le salută discret pe dna Brompton, apoi pe fiica ei Camilla, iar ele zâmbeau parcă spunând *Știu foarte bine de voi, dar poate ar fi bine să nu vorbim.*

Annabel chiar voia să provoace indignare; pe bune, cine se uită așa la o altă persoană? Apoi se autofelicită, pentru că a interpretat cu succes o expresie cu mai multe fațete. Oricât de nepoliticos ar fi părut.

– Pari enervată, spuse dl Grey.

– Nu. Sau poate că da.

– Sper că înțelegi ce facem noi, verifică el.

– Cred că da.

– Poate nu ai remarcat, dar ai devenit un obiect al speculațiilor, zise el.

– Cred că poți spune asta, comentă ea, încercând să nu râdă.

– Păi, miss Winslow, mi se pare mie, sau sesizez o notă de sarcasm în tonul dumitale?

– Doar o notă.

Deși ar fi vrut să râdă la remarca ei, el se abținu. Devenise clar și pentru ea că lui îi place să se amuze din orice. Era un dar înnăscut și probabil exact de aceea tuturor le făcea plăcere compania lui. Era un om fericit, iar oricine se poate afla în preajma unui om fericit, se putea molipsi la rândul lui. Fericirea poate fi ca o răceală. Sau precum holera.

Molipsitoare. Îi plăcea și ei asta. Să se molipsească de fericire.

Zîmbea. Nu se putea abține. Se uită la el, atrasă de magnetismul lui, iar el parcă o întreba din priviri. Ai fi zis că urmează să o întrebe de ce zâmbește, când... Annabel tresări speriată.

– S-a auzit o împușcătură?

El nu a spus nimic, însă dacă te uitai atent la el, remarcai că s-a albit la față.

– Domnule Grey? zise ea și-i puse mâna pe antebraț. Domnule Grey? Te simți bine?

El nu vorbi nici acum. Annabel făcu ochii mari, apoi începu să-l examineze din priviri, deși știa că nu ar fi putut să fie împușcat, se aștepta să vadă sânge de undeva.

– Domnule Grey? repetă ea, tulburată, căci nu-l mai văzuse așa niciodată. Cu toate că nu-l cunoștea demult, înțelegea că i se întâmplă ceva rău. Rămăsese încremenit, cu privirea țintă, cu ochii foarte departe. Îl strânse de braț acum, iar el tresări, parcă trezit. Întoarse brusc privirea spre ea. O fixă câteva secunde, înțelese că este ea, clipi de câteva ori și spuse:

– Vă cer scuze.

Annabel nici nu știa cum să-i răspundă. Nu trebuia să-și ceară scuze.

– Fir-ar să fie de concurs, mormăi el.

– Care concurs? întrebă ea, trecând peste limbajul lui deplasat.

– Este un concurs stupid, de tras cu arma. Chiar în Hyde Park, explică el. Niște idioți. Cine o fi venit cu o idee atât de proastă?

Annabel ar fi vrut să comenteze, dar preferă să tacă. Se temea că remarca ei ar fi părut naivă.

– Săptămâna trecută a mai fost unul, se plânse el.

– Cred că sunt foarte aproape de noi, undeva în spate, zise Annabel și făcu semn cu mâna. I s-a părut și ei că sunetul venea de aproape, dar pentru o fată de provincie nu era ceva neobișnuit, care să o facă să tremure sau să pălească. Oricine trăiește în mediul rural aude destul de des focuri de armă. Totuși, i s-a părut și ei cam puternic, iar dacă el venea din război...

Războiul. Asta trebuie să fie cauza. Bunicul ei luptase în colonii și până în ziua când a murit, sărea cât colo, ori de câte ori auzea un sunet puternic. Nimeni nu comenta despre asta. Conversațiile se întrerupeau, atât, după care totul continua, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. În familia Winslow era o regulă nescrisă. Iar regula le convenea celor din familie. Oare?

Celorlalți membri de familie le-a convenit, dar bunicului ei? El avea mereu acea privire întunecată. Și nu-i plăcea să călătorească după ce se lăsa întunericul. Nimănui nu-i place, se

gândea Annabel, însă toată lumea face asta, dacă trebuie. Nu și bunicul ei. Când se însera, el era deja în casă. În orice casă. De mai multe ori s-a întâmplat sa-l prindă seara în casa unui străin.

Iar Annabel se întreba – oare l-a întrebat cineva vreodată despre asta?

Îl privi pe dl Grey, acum parcă știind că-l cunoaște mai bine decât cu câteva minute înainte. Poate nu suficient de bine, încât să spună ceva.

El o privi cu interes și dădu să spună ceva, dar...

Alt foc de armă.

– Fir-ar ei să fie.

Annabel păru surprinsă. Spera că nu l-a auzit nimeni vorbind așa. Pe ea nu o deranja, desigur, niciodată nu făcuse caza de asemenea situații, însă...

– Te rog să mă scuzi, mormăi el, apoi porni în direcția de unde se auzeau detunăturile. Mergea cu pași mari, hotărât. Annabel se grăbi în urma lui.

– Unde mergeți?

El nu răspunse și oricum, era o întrebare stupidă, pentru că era evident încotro se îndreaptă; spre locul concursului. Oare se ducea să-i certe? Să-i roage să se oprească? Putea să facă asta? Dacă oamenii trăgeau în parc, trebuia să aibă permisiunea de a face așa ceva. Oare o aveau?

– Domnule Grey! strigă ea, grăbind pasul. El avea picioare lungi, iar ea trebuia aproape să alerge, ca să țină pasul. Când au ajuns în zona de concurs, pe ea o treceau transpirațiile deja și gâfâia intens. A reușit să meargă foarte aproape în urma lui, la câțiva pași distanță. În locul respectiv erau adunați câțiva participanți, vreo șase tineri, puțin trecuți de douăzeci de ani, după evaluarea Annabelei.

– Ce naiba faceți aici? îi întrebă el iritat. Nu ridicase tonul, deși Annabel înțelegea cât era de furios.

– Un concurs, răspunse unul din gentlemani, cu o față zâmbitoare și o cutezanță în priviri, pe care Annabel o admira întotdeauna la un bărbat. Toată săptămâna ne-am antrenat.

– Am remarcat asta, zise dl Grey.

– Am eliberat zona din spate, continuă tânărul, făcând semn spre o țintă. Nu fiți îngrijorat.

– Și când credeți că veți termina? întrebă sec dl Grey.

– Atunci când unul dintre noi va reuși să nimerească în centru.

Annabel se uită spre țintă. Văzuse și ea destule competiții de tras cu arma, dar această țintă i se păru și ei amplasată destul de departe. Și mai bănuia că trei dintre bărbați băuseră cam mult. Puteau să stea acolo toată după amiaza.

– Vreți să încercați? îl îndemnă alt tânăr, care întinse pistolul spre dl Grey.

El surâse zeflemitor și puse mâna pe pistol.

Apoi, chiar sub privirile mirate ale Annabelei, ridică brațul, apăsă pe trăgaci, apoi îi dădu înapoi pistolul posesorului.

– Poftim, spuse el. Acum ați terminat.

– Dar...

– S-a terminat, repetă el și se uită spre Annabel, căreia îi puse întrebarea calm: Să ne continuăm plimbarea?

Annabel rosti un „da" stins, însă se uita când la dl Grey, când spre țintă. Unul dintre tineri fugise să vadă rezultatul tragerii, iar acum striga ceva și părea extaziat.

– A fost direct în centru, strigă el, apoi veni în fugă. Centrul țintei.

Annabel rămase mută de uimire. Dl Grey nici măcar nu a țintit. Sau, cel puțin, a lăsat impresia că nu țintește.

– Cum ați făcut asta? întrebă un tânăr, iar altul a adăugat: Puteți să mai trageți o dată?

– Nu, zise el simplu, iar voi să nu uitați să faceți curățenie în urma voastră.

– Oh, dar nu am terminat încă, zise unul dintre tineri, cu un aer nebunesc. Dl Grey folosise un ton lejer, amical, însă doar un naiv ar fi ignorat licărirea tăioasă din ochii lui. O să mai punem o țintă, continuă el. Mai avem timp până la două și jumătate. Dumneavoastră nici nu contați, pentru că nu faceți parte din jocul nostru.

– Te rog să mă scuzi, îi spuse dl Grey Annabelei. Se duse din nou spre grupul de tineri. Poți să-mi dai încă o dată arma dumitale? îl întrebă el pe unul dintre ei.

După ce a primit arma fără niciun protest, dl Grey a ridicat brațul, apoi a apăsat pe trăgaci, aparent fără pic de efort sau concentrare.

Unul dintre țărușii de lemn care sprijinea ținta se făcu țăndări – ba nu, mai exact, se dezintegră – iar tot ansamblul se prăbuși la pământ.

– Acum ați terminat, spuse el și îi dădu arma tânărului. O zi bună.

Merse la Annabel, o luă de braț și spuse, citindu-i întrebarea din ochi:

– Am fost trăgător de elită. În război.

Ea dădu din cap, acum parcă înțelegând cum au afost învinși francezii. Se uita spre tinerii care alergau spre ținta făcută praf, apoi spre dl Grey, care nu părea deloc tulburat. Conștientă că el dorește să o îndepărteze de locul acela, Annabel reuși să rostească destul de greu:

– A fost... a fost...

– Nimic, zise el. Absolut nimic.

– Eu nu aș numi asta nimic, spuse ea calm. Părea că bărbatul nu are nevoie de laude, însă nu se putea abține să nu spună nimic.

– Este un talent, zise el.

– Mda, unul folositor, fără îndoială. Ar fi vrut să se mai uite o dată spre grupul acela, dar el nici nu se obosi să arunce o privire spre tinerii trăgători.

– Vrei să mâncăm îngheţată? întrebă el.

– Poftim?

– Îngheţată. Mi s-a făcut cam cald. Putem să mergem la Gunter's.

Annabel nu răspunse, deoarece era încă uimită de schimbarea bruscă a subiectului de conversaţie.

– Va trebui să o luăm cu noi şi pe Olivia, desigur, ea este o companie delicioasă. Presupun că i-o fi foame, zise el, uşor încruntat. Nici nu ştiu dacă a luat micul dejun.

– Desigur... zise Annabel, deşi nu ştia la ce se referă el. O privea răbdător, iar ea trebuia să dea un răspuns, negreşit.

– Excelent. Atunci mergem la Gunter's. Zâmbi cuceritor, acum cu o căldură familiară în ochi, iar Annabel ar fi vrut să-l întrebe direct ce a fost cu episodul trasului la ţintă, care pentru el părea că nici nu s-a petrecut. Îţi place îngheţata de portocale? Este extrem de gustoasă, imediat pe locul doi, după cea de lămâie, deşi nu servesc întotdeauna ambele sortimente.

– Îmi place de portocale, spuse ea, găsind oportun să-i ofere un răspuns.

– Şi ea de ciocolată este bună.

– Îmi place şi ciocolata.

Şi aşa s-a derulat conversaţia lor, până la Gunter's. Aici Annabel a uitat cu totul incidentul din parc. Dl Grey a insistat să comande din toate sortimentele, iar Annabel considera nepoliticos să nu guste din toate(mai puţin din cea de trandafiri, pe care nu o agrea; era o *floare*, să ne înţelegem, nu o aromă). Apoi lady Olivia a afirmat că nu mai suportă mirosul îngheţatei cu bergamotă, iar asta a însemnat că dl Grey trebuia să i-o ia de sub nas. Annabel îşi amintea cu greu o ocazie când s-a distrat atât de mult ca acum.

Distracţie. Pură distracţie. Un lucru foarte bun, fără îndoială.

Capitolul cincisprezece

Două zile mai târziu

Până când Annabel a terminat dansul cu lordul Rowton, cu care a dansat după dl Berbrooke, iar înaintea acestuia dansase cu dl Albansdale, după ce dansase cu un alt domn, Berbrooke, care l-a urmat pe dl Cavender, înaintea căruia dansase cu un prinț rus – Doamne! – după dansul cu sir Harry Valentine, și cu dl St. Clair (aici a trebuit să respire, doar socotindu-i!) după toți acestia a urmat dansului cu dl Grey...

Ca să nu mai spunem că, dacă până acum ea nu a înțeles capriciile societății londoneze, acum le înțelegea. Nici măcar nu știa câți tineri care au invitat-o la dans au făcut-o la sugestia domnului Grey și câți au invitat-o doar pentru că așa făceau și ceilalți, însă un lucru era clar: Ea era în centrul atenției săptămâna aceasta.

Plimbarea lor în parc avusese rezultatul scontat, la fel ca ieșirea la Gunter's. Annabel a fost văzută de toată lumea bună în compania lui Sebastian Grey, care s-a comportat (cu cuvintele lui) ca un nebun îndrăgostit. A avut grijă ca persoanele cele mai bârfitoare să-l vadă când îi sărută mâna, ori când râde la glumele ei, iar pentru cei care li s-au alăturat în conversații, să-l vadă cum o soarbe din ochi, fără să pară pătimaș.

Și da, folosise cuvântul „pătimaș." Fapt care ar fi șocat-o, doar că el avea un fel amuzant de a se exprima. Nu putea decât să râdă, iar lui îi făcea plăcere.

Au repetat șarada a doua zi după amiază, apoi în ziua care a urmat, când au mers la picnic cu sir Harry și lady Olivia. Dl Grey a condus-o acasă la bunicii ei cu instrucțiuni stricte, să nu ajungă la balul de la reşedința familiei Hartside, din seara respectivă, mai devreme de nouă și jumătate. Trăsura familiei Vickers a oprit în fața ușii la nouă patruzeci și cinci, iar când ea a făcut primul pas în sala de bal, cinci minute mai târziu, domnul Grey se afla întâmplător chiar în pragul uşii, conversând cu un domn pe care ea nu-l cunoştea. Când a văzut-o, el imediat s-a scuzat și a venit alături de ea.

Că a trecut pe lângă trei femei extraordinar de frumoase, până a ajuns la ea, Annabel bănuia că nu a fost un accident.

Două minute mai târziu dansau. După alte cinci minute ea dansa cu domnul cu care el vorbise mai devreme. Și așa mai departe, după prințul rus, după cei doi Berbrooke, lordul Rowton. Annabel nu decisese încă dacă era de acord să fie cea mai cunoscută tânără din oraş, însă pentru o seară recunoștea că se distra de minune.

Lady Twombley se apropiase și ea, toată numai venin și fiere, însă nici măcar ea nu putea să transforme ultimele bârfe în ceva dezagreabil. Oricum, nu o putea egala pe lady Olivia Valentine, care menționase așa, ca din întâmplare, că dl Grey ar putea să fie îndrăgostit nebunește de trei prietene ale ei.

– Cele trei lipsite de discreție, comentase sir Harry.

Annabel începuse să înțeleagă că lady Olivia era o foarte abilă receptoare a mecanismelor bârfelor.

– Annabel!

Annabel o văzu pe Louisa, care-i făcea cu mâna, apoi îi mulțumi lordului Rowton pentru dans și veni la verișoara ei.

– Suntem gemene, remarcă Louisa, făcând semn spre rochiile lor, care aveau o nuanță aproape identică.

Annabel râdea. Cât de bine puteau să semene două verișoare.

– Știu, zise Louisa. Nici mie nu-mi vine bine nuanța asta groaznică de salvie.

– Ba nu-i adevărat, o asigură Annabel, deși, sincer, cam așa era.

– Să nu mă minți, zise Louisa. Ca verișoara mea, e de datoria ta să-mi spui adevărul, atunci când alții nu o fac.

– Bine atunic, nu e culoarea care te complimentează...

– Nici măcar nu o consider culoare... zise oftând Louisa.

– Nu mai spune asta! exclamă Annabel, cu toate că nici rochia ei în nuanța pastelată de salvie, nu era potrivită cu tenul ei, mai ales la luminile slabe din sala de dans. Parcă îi trăgea toată culoarea din obraji. Mi-a plăcut albastrul deschis pe care l-ai purtat la operă. Îți venea foarte bine.

– Chiar crezi asta? întrebă Louisa, mai veselă. Mă și simțeam atrăgătoare.

– Vezi, uneori cred că așa se câștigă bătăliile pe jumătate, îi zise Annabel.

– Mă rog, tu trebuie să fii cu adevărat atrăgătoare în nuanța asta verzui-pal, comentă Louisa. Ești frumoasa balului în seara aceasta.

– Nu are nicio legătură cu culoarea rochiei, spuse Annabel. După cum știi foarte bine.

– Dl Grey a fost foarte ocupat.

– Într-adevăr.

Au rămas împreună câteva minute, admirând mulțimea, apoi Louisa zise:

– A fost foarte frumos din partea lui că a intervenit.

Annabel dădu in cap, aprobator.

– Voiam să spun că a fost *foarte* frumos din partea lui. Annabel se întoarse cu fața spre ea. Nu era obligat să o facă, zise Louisa, cu un gen de asprime în glas. Cei mai mulți gentlemani nu ar fi făcut-o.

Annabel își studia verișoara cu atenție, cercetând pe chipul ei un posibil înțeles ascuns. Louisa privea în altă parte. Se uita prin mulțime de parcă ar fi căutat pe cineva. Sau poate doar se uita.

– Ce a făcut unchiul lui... reluă Louisa. A fost de neiertat. Nimeni nu l-ar fi condamnat, dacă îl lovea la rândul său.

Annabel mai așteptă comentarii. O explicație. Instrucțiuni. Orice. În cele din urmă răsuflă mâhnită.

– Te rog, zise ea. Nu și tu.

– Ce vrei să spui? zise Louisa, din ce în ce mai atentă.

– Exact asta. Te rog să-mi spui cu subiect și predicat la ce te referi. Am obosit să tot încerc să aflu ce vor să-mi spună toți, atunci când folosesc cuvinte care nu au nicio legătură cu ceea ce le iese din gură.

– Dar eu asta am făcut, protestă Louisa. Trebuie să înțelegi cât de remarcabil a fost comportamentul lui. După câte i-a făcut unchiul lui în public, nimeni nu l-ar fi condamnat dacă ar fi dorit să se spele pe mâini de povestea aceasta, lăsându-te pe tine pradă acestui scandal.

– Nu, înțelegi, *asta*, exclamă Annabel, oarecum ușurată că Louisa i-a explicat în sfârșit la ce se referă, cu toate că subiectul era neplăcut. Despre *asta* vorbeam eu. Foarte clar. *Asta* am vrut eu să aud.

– Ce anume ai vrut să auzi?

Annabel tresări ca arsă!

– Domnule Grey! strigă ea.

– La dispoziția dumitale, zise el și se înclină politicos. Purta o apărătoare neagră pentru ochiul învinețit, accesoriu care multor bărbați le-ar fi dat un aer caraghios. Însă el arăta extrem de atrăgător așa, dar și periculos, iar Annabel își dorea sincer să nu le fi auzit comentând că le-ar făcea plăcere să fie jefuite de un așa pirat.

– Arăți atât de tulburată, îi spuse el. Trebuie să-mi spui și mie despre ce vorbeați.

Annabel nu vedea niciun motiv pentru care să nu poată fi sinceră cu el.

– Doar faptul că mi se pare epuizant să interpretez ce spune toată lumea din Londra.

– Ah, exclamă el. Ai dansat cu prințul Alexei. Nu-l lua în seamă. Are un accent puternic.

Louisa începu să râdă.

Annabel își înfrânse tentația să-i arunce o privire piezișă.

– Nimeni nu spune clar ce gândește, îl informă ea pe dl Grey.

După ce o privi câteva secunde cu interes, el îi răspunse:

– Și te-ai așteptat cumva să fie altfel?

Louisa pufni iar. Cu greu își mască râsul cu câteva ropote de tuse, pentru că nu avea destul curaj încât să râdă sonor în public.

– Mie îmi place să vorbesc în șarade, zise dl Grey.

Annabel păru surprinsă. Sau poate dezamăgită. Îl privi destul de aspru și zise:

– Vă place?

După câteva secunde în care privirea lui o țintui, veni și răspunsul.

– Nu.

Annabel deschise gura să spună ceva, dar renunță. Nici nu mai respira. Ceva neobișnuit parcă i-a tulburat pe amândoi, ceva remarcabil.

– Cred... începu el, dar se opri. Cred că mai bine vă invit la dans.

Ea dădu din cap, năucită.

El întinse mâna, apoi și-o retrase și-i făcu semn să rămână pe loc încă puțin.

– Nu te mișca, îi spuse. Revin imediat.

Erau foarte aproape de orchestra, iar Annabel îl urmări cum se duce să discute cu dirijorul.

– Annabel! încercă să o trezească Louisa.

Annabel tresări. Uitase că verișoara ei era acolo. Uitase că mai erau și alți oameni acolo. Preț de câteva secunde încăperea parcă era pustie. Nu erau decât ea, el și ritmul răsuflării lor precipitate.

– Ai dansat cu el deja, zise Louisa.

– Știu.

– Oamenii vor vorbi.

Annabel se întoarse cu fața spre ea și o privi concentrată.

– Oamenii vorbesc demult.

Louisa deschise gura să înceapă o propoziție, însă nu reuși decât să zâmbească.

– Annabel Winslow, șopti ea. Cred că te îndrăgostești.

Cuvintele au trezit-o pe Annabel din amețeala momentului.

– Ba nu.

– Oh, ba da.

– Nici nu-l cunosc prea bine.

– Se pare că-l cunoști suficient.

Annabel îl văzu cum revine și parcă o cuprinse panica.

– Louisa, ce-ar fi să taci? Totul este numai de ochii lumii. Iar el îmi face mie un *serviciu*.

Louisa se apropie de ea și ridică din umeri cu o nonșalanță inocentă.

– Dacă spui tu.

– Louisa, o certă Annabel, doar că verișoara ei făcuse un pas în lateral, fiindcă dl Grey revenise.

– Este un vals, anunță el, de parcă nu ar fi fost văzut că a solicitat dirijorului acele acorduri.

Întinse mâna spre ea.

Când era pe punctul să-l atingă, ea spuse calm:

– Louisa. Ar trebui să dansezi cu Louisa.

Din privirea lui se vedea că nu înțelege.

– Iar pe urmă, cu mine, adăugă ea. Te rog.

El făcu o plecăciune, se îndreptă spre Louisa, însă ea șopti ceva drept scuză și făcu semn cu capul, spre Annabel.

– Trebuie să dansez cu dumneata, miss Winslow, zise el încurcat.

Atunci ea făcu un pas spre el și se lăsă luată de mână. De jur împrejurul lor lumea începuse să șușotească, iar privirile tuturor îi urmăreau atent, dar când se uită la el, îl văzu cât de senin o privește și se topi de tot. Unchiul lui... bârfele... nimic nu mai conta. Avea de gând să nu se lase afectată.

Au parcurs distanța până în centrul sălii de bal, aici s-a întors cu fața spre el și căuta cu disperare să ignore fiorul care i se insinua în suflet din clipa când i-a simțit cealaltă mână pe spate. Annabel nu a înțeles niciodată de ce valsul fusese considerat cândva, un dans scandalos.

Acum știa de ce.

El o ținea cuviincios, la o distanță de treizeci de centimetri. Nimeni nu le-ar fi putut reproșa ceva din comportament. Cu toate acestea, Annabel simțea aerul din jurul ei clocotind, iar pielea parcă îi era mângâiată de o pulbere magică, strălucitoare. Cu fiecare răsuflare simțea altceva, iar trupul parcă îi transmitea mesaje intime cu fiecare pas de vals.

Se simțea ca o sirenă. O zeiță. Iar când ridica privirea spre ochii lui, aceștia aveau o expresie pătimașă, primitivă. Și el era conștient de trupul ei, de asta își dădea seama ea, iar aceste simțăminte o făceau să se simtă și mai încordată.

Închise ochii câteva secunde, ca să-și amintească de farsa pe care o jucau. Erau doi actori dintr-o piesă jucată ca să o reabiliteze pe ea în ochii societății. Doar prin simplul gest al dansului cu ea, dl Grey o făcea dezirabilă. Iar dacă ea se simțea

dorită – de el – atunci era necesar să-și limpezească mintea. El era un bărbat onorabil, generos, însă era și un actor pe scena societății. Știa exact cum să o privească și cum să-i zâmbească, astfel ca toți cei prezenți să-și imagineze că este îndrăgostit de ea până peste cap.

– De ce m-ai rugat să dansez cu verișoara ta? o întrebă el. Glasul lui parcă era ușor strangulat.

– Nu știu, recunoscu ea. Chiar nu știa. Ori, poate că nu voia să recunoască faptul că era speriată. Ea nu a dansat vals până acum. El dădu din cap, semn că înțelege. Și nu crezi că ar fi bine pentru șarada aceasta, dacă ai dansa și cu verișoara mea? Nu ar trebui să te deranjeze, dacă ai intenționat doar să...

– Doar să ce? întrebă el.

Ea își linse buzele. Și le simțea uscate.

– Să mă seduci.

– Annabel, zise el și a surprins-o când i s-a adresat cu numele de botez. Orice bărbat care se uită la tine, nu se gândește *decât* să te seducă.

El nici nu știa cât de cumplită era durerea pe care această declarație a provocat-o în inima ei, însă tot îl privea cu uimire. Lordul Newbury a dorit-o pentru formele ei, pentru sânii ei generoși și șoldurile unduioase. Numai ea știa că nici acum nu se obișnuise cu privirile lascive ale majorității domnilor cu purtări alese. Dar dl Grey... Se gândea că el era cumva diferit.

– Ceea ce contează, continuă el calm, este dacă se mai gândesc și la altceva, în afară de asta.

– Tu te gândești? șopti ea.

El nu-i răspunse imediat, însă când a făcut-o, a rostit cuvintele din suflet, reflectând bine la ele.

– Cred că da.

Ea amuți, apoi simți că se sufocă, răstimp în care căută pe chipul lui indicii care să-i traducă declarația într-o formă pe

care ar putea-o înțelege mai bine. Nici nu se gândea că probabil, nici el nu înțelegea că poate să fie pur și simplu fermecat, ca și ea, de aceeași atracție ciudată, născută între ei.

Sau poate că nu a vrut să spună nimic. Poate era genul acela de bărbat, care știa cum să fie prieten cu o femeie. Poate că atât a vrut să spună, că pentru el compania ei era o plăcere și că era încântat să râdă cu ea, ba poate chiar merita să și primească un pumn în ochi pentru asta.

Poate că asta era tot.

În cele din urmă dansul se termină. El făcu o plecăciune, ea făcu o reverență și s-au îndreptat spre mesele cu răcoritoare, pentru care Annabel era recunoscătoare în mod special. Îi era sete, dar mai mult de atât, avea nevoie să țină ceva în mâini, ceva care să-i distragă atenția și să o împiedice să se foiască. Încă simțea că îi arde pielea, iar stomacul îi flutură și, dacă nu găsea ceva de care să se țină, nu credea că va putea să stea locului.

El îi oferi un pahar plin, iar Annabel sorbea însetată primele inghițituri cînd auzi pe cineva care-l striga pe nume. Când se intoarse, văzu o doamnă de vreo patruzeci de ani, care se apropia de ei și le făcea cu mâna veselă, rostind:

– Oh, domnule Grey! Domnule Grey!

– Doamnă Carruthers, spuse el și făcu o plecăciune, extrem de politicos. Cât mă bucur să vă văd.

– Tocmai am auzit o veste nemaipomenită, zise femeia.

Annabel se pregătea pentru ceva îngrozitor, care probabil o implica pe ea, însă dna Carruthers se concentră asupra domnului Grey, căruia îi împărtăși noutatea:

– Lady Cosgrove mi-a spus că ești posesorul unor cărți cu autograf ale doamnei Gorely.

Asta a fost tot? Annabel era dezamăgită.

– Sunt, confirmă dl Grey.

– Trebuie să-mi spui cum ai făcut rost de ele. Sunt o fană devotată și nu aş considera biblioteca mea completă, dacă nu aş avea semnătura ei.

– Păi, eram într-un magazin de cărți din Oxford, dacă-mi amintesc.

– Oxford, zise dna Carruthers, vizibil dezamăgită.

– Nu cred că merită deplasarea, în caz că sunteți în căutări, zise el. Nu era decât o serie completă cu autograf, iar vânzătorul mi-a mărturisit că nu au fost decât acelea.

Dna Carruthers duse arătătorul la buze, semn că se gândește.

– E foarte ciudat, spuse ea. Mă întreb dacă autoarea este din Oxford. Poate că e măritată cu un profesor.

– Există un profesor cu numele Gorely? întrebă Annabel.

Dna Carruthers o privi îngândurată, apoi clipi de câteva ori, ca și când de-abia atunci și-a dat seama de prezența ei lângă dl Grey.

– Îmi cer mii de scuze, spuse el și făcu prezentările.

– Există? repetă întrebarea Annabel. Mi se pare modul cel mai eficient de a afla dacă este soția unui profesor.

– Este puțin probabil că numele ei adevărat ar fi Gorely, explică dna Carruthers, cu competență. Nu cred că există vreo doamnă care să semneze un roman cu numele ei.

– Dacă nu este numele ei real, atunci autograful are vreo valoare? se întrebă Annabel.

Logica ei i-a lăsat fără cuvinte.

– Ba mai mult, continuă ea, de unde se știe măcar că aceea este semnătura ei? *Eu* aș fi putut semna cu numele ei pe pagina de titlu.

Dna Carruthers se uita straniu la ea. Annabel nici nu-și dădea seama dacă a fost uimită de întrebările ei, sau doar enervată. După câteva secunde, femeia se întoarse cu totul spre dl Grey și-i zise:

– Dacă mai găsești vreodată un set cu autograf, sau chiar și o singură carte, te rog să faci achiziția pentru mine și eu îți voi achita contravaloarea ei.

– Ar fi plăcerea mea, spuse el.

Dna Carruthers dădu din cap scurt și se depărtă. Annabel o urmări cu privirea, apoi spuse:

– Nu cred că m-a plăcut foarte mult.

– Nu, recunoscu el.

– Credeam că întrebarea mea legată de valoarea semnăturii este una pertinentă, reluă ea ideea, ridicând din umeri.

El surâse.

– Încep să înțeleg obsesia ta pentru oamenii care spun exact ceea ce gândesc.

– Nu este o obsesie, protestă ea.

O mișcare subtilă a sprâncenei lui îi mișcă puțin bandajul de la ochi, iar asta îi dădu un aer provocator.

– Nu este, insistă Annabel. Este bun simț. Dacă te gândești la câte neînțelegeri ar putea fi evitate, dacă oamenii și-ar vorbi pur și simplu unul altuia, în loc să spună fiecare altei persoane, ceea ce altcineva ar putea spune despre altul, care ar putea să spună...

– Faci confuzie între două aspecte, o opri el. Primul este proza complicată, iar celălalt este pură bârfă.

– Ambele sunt la fel de perfide.

Acum se uită la ea cu un aer de superioritate.

– Cred că îi judeci prea aspru pe semenii dumitale, miss Winslow.

Ea păru ofensată.

– Nu cred că este o cerință prea mare.

– Chiar și așa, aș fi preferat ca unchiul meu să *nu fi* spus ce gândește despre lucrurile acelea, miercuri seara.

Annabel începuse să simtă o ușoară greață și o oarecare vinovăție.

– Cred că ar trebui să-i apreciez sinceritatea. La un nivel absolut filozofic, desigur. O privi cu un zâmbet subtil. Cu toate acestea, practic vorbind, eu sunt convins că arăt mai atrăgător cu bandajul pe ochi.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu era lucrul potrivit pe care să-l spună, dar altceva nu-i venea în minte și oricum nu era ceva greșit.

El făcu semn cu mâna, parcă pentru a alunga scuzele ei.

– Toate experiențele noi sunt bune pentru suflet. Acum știu exact cum simți când primești un pumn în față.

– Și e ceva benefic pentru sufletul tău? întrebă ea, deloc convinsă.

El ridică din umeri, se uită printre invitați și comentă:

– Nu se știe niciodată când ai nevoie să știi cum să descrii ceva.

Afirmația lui i se păru ciudată Annabelei, însă preferă să nu spună nimic.

– Mai ales că, dacă nu ar fi existat neînțelegerile, din păcate am duce lipsă de literatura bună.

Privirea ei întrebătoare îl convinse să dezvolte.

– Unde ar fi Romeo și Julieta?

– Ar fi în viață.

– Adevărat, însă gândește-te la orele de distracție pe care noi, ceilalți, le-am fi pierdut.

Annabel zâmbea, fiindcă nu se putea abține.

– Eu una prefer comediile.

– Nu zău? Cred că sunt mai distractive. Doar că așa nu am mai trăi experiența sublimă a dramelor pe care ni le oferă tragediile. Aici el făcu o pauză și o privi în felul acela cu care ea se obișnuise deja – masca politicoasă pe care o purta în societate, cea care-l eticheta drept *bon vivant* plictisit, oricât de oximoronică ar fi sintagma. Într-adevăr, acum el oftă dramatic și spuse: Ce ar fi viața fără momentele sumbre?

– Ceva plăcut, cred. Annabel își aminti de un moment sumbru recent, cu mîinile – sau, mai bine zis labele – lordului Newbury. Ar fi fost foarte fericită dacă acele clipe nu ar fi existat.

– Hmm. Cam atât a reușit el să îngâne. Annabel simți nevoia ciudată să elimine tăcerea, așa că îi spuse pe nerăsuflate: Am fost votată Unica Winslow care Spune Ce Gândește.

– Chiar așa? întrebă el surprins. Cine au fost cei care au votat în favoarea ta?

– Păi și ceilalți membri ai familiei Winslow. El începu să râdă. Suntem opt, explică ea. De fapt, suntem zece, dacă-i socotim și pe părinții mei, adică nouă, după ce a murit tata, dar chiar și așa, sunt destule persoane pentru un vot decent.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, zise el.

Ea dădu din cap și așteptă să simtă acel nod în gât, pe care-l cunoștea prea bine, doar că nu a fost așa.

– A fost un bărbat bun, zise ea.

– Și ce alte titluri ai dobândit? o întrebă el, după câteva secunde.

– Unica Winslow care Adoarme în Biserică.

De data aceasta el chiar râse în hohote.

– Se uită toți la noi, șopti ea panicată.

– Nu le da atenție. Până la urmă, este în avantajul tău.

Corect. Annabel începu și ea să râdă, dar stânjenită. Doar era vorba de rolul pe care trebuia să-l joace, nu-i așa?

– Altceva? o întrebă el. Nu că ar putea fi altceva mai nostim.

– Am ajuns pe locul trei pentru Unica Winslow care Depășește un Curcan.

De această dată el nu râse, însă s-a abținut cu oarecare efort.

– Doar *ești* o fată de provincie, zise el. O văzu că dă din cap afirmativ și continuă: Și e foarte dificil să alergi mai repede decât un curcan?

– Nu pentru mine.

– Continuă, o îndemnă el. Mi se pare fascinant.

– Așa este. Nu ai frați.

O lipsă pentru care nu am fost niciodată atât de îndurerat ca în seara aceasta. Când te gândești câte titluri aș fi putut să câștig.

– Unicul Grey care Pleacă pe o Corabie cu Pirați? sugeră ea, făcând semn spre bandajul lui de la ochi.

– Corsar, dacă nu te deranjează. Sunt mult prea rafinat pentru piraterie.

După câteva secunde de gândire, ea propuse altceva:

– Unicul Grey care se Rătăcește pe Câmpie?

– Ești o femeie crudă. Tot timpul am știut unde mă aflu. Mă gândeam la Unicul Grey care Câștigă Averi la Darts.

– Unicul Grey care Deschide o Bibliotecă de Împrumut? încercă ea.

El începu să râdă iar.

– Unicul Grey Capabil să Măcelărească o Operă.

– Tu și cânți? îl întrebă ea mirată.

– Am încercat odată. A fost un moment pe care nu doresc să-l repet, îi mărturisi el.

– Probabil că e o decizie înțeleaptă, șopti ea. Asta dacă dorești să-ți păstrezi prietenii.

– Sau, măcar, să am grijă ca prietenii mei să-și păstreze auzul.

– Unicul Grey ca Scrie un Roman! i se păru ei o variantă potrivită.

El încremeni.

– De ce ai spus asta?

– Păi... nu știu, replică ea, uimită de reacția lui. Nu părea mânios, însă devenise extrem de serios. Am impresia că știi cum trebuie să îmbini cuvintele. Nu ți-am spus cândva că ești poet?

– Ai spus asta?

– Înainte să știu cine ești, clarifică ea. Pe câmpie.

– Oh, da. Acum nu mai spuse nimic, dar reflecta.

– Și te-ai arătat îngrijorat pentru *Romeo și Julieta*. Adică pentru piesă, nu pentru personaje. În legătură cu ei ai fost absolut indiferent.

– Mai trebuie să fie cineva și indiferent, spuse el.

– Bine ai pus problema.

– Mă străduiesc și eu.

– Oh, sigur, își aminti ea brusc. Sigur mai există și dna Gorely!

– Da?

– Știu că ești un mare admirator al ei. Ar trebui să citesc și eu o carte scrisă de ea, reflectă Annabel.

– Poate o să-ți ofer eu un exemplar cu autograf, dintre ale mele.

– Oh, nu trebuie să faci asta. Trebuie să le păstrezi pentru cei cu adevărat devotați. Nici măcar nu știu dacă o să-mi placă. Lady Olivia nu pare prea încântată.

– Însă verișoara ta da, sublinie el.

– Adevărat, doar că Louisei îi plac romanele acelea îngrozitoare ale doamnei Radcliffe, pe care eu, sincer, nu le suport.

– Dna Gorely este cu mult superioară doamnei Radcliffe, o asigură el.

– Le-ai citit pe amândouă?

– Bineînțeles. Nici nu suportă comparație.

– Hmm. Bine, poate voi încerca și eu. Ca să judec și singură.

– Atunci îți voi oferi un exemplar fără autograf.

– Ai mai multe ediții? Doamne, nici nu și-a imaginat că este un admirator atât de fervent.

– Le-am cumpărat pe toate înainte să găsesc setul cu autograf.

– Da, sigur, nu m-am gândit. Bine, dar care roman este preferatul tău? Voi începe cu acela.

După ce reflectă puțin, îi oferi răspunsul, clătinând din cap ușor:

– Îmi este foarte greu să aleg. La fiecare dintre ele îmi plac lucruri diferite.

– Vorbești ca părinții mei, atunci când noi îi întrebam pe care îi iubesc cel mai mult.

– Presupun că este cam același lucru și cu cărțile, zise el încet.

– Dacă poți spune că ai dat naștere unei cărți, replică ea pe un ton serios, deși părea amuzată de idee.

Doar că el nu era deloc amuzat.

Annabel păru surprinsă.

În cele din urmă începu și el să râdă. Era mai mult un chicotit, după cum l-a evaluat ea, însă i se părea ciudat, de parcă el nu ar fi înțeles gluma și acest lucru o surprindea. Nu-i așa?

– Miss Winslow, mai vorbim fără ocolișuri? o întrebă el surâzător, transformând întrebarea într-un fel de alint.

– Întotdeauna, zise ea veselă.

– Cred că ai putea să... Mai depare de atât nu continuă.

– Ce? se interesă ea, dar se uită în direcția privirii lui, adică pe deasupra capului ei, spre ușă. Figura lui se asprise.

Simțea și ea buzele uscate, așa că și le umezi. Apoi se răsuci. Lordul Newbury intrase în sala de bal.

– Pare furios, comentă ea.

– Nu-ți poate pretinde nimic, o informă dl Grey.

– Nici tu nu poți, șopti ea. Se uită spre ușa camerei de odihnă pentru doamne, cu gândul să meargă acolo, însă dl Grey o prinse de încheietura mâinii și o ținu aproape de el.

– Nu poți să fugi, zise el. Dacă o faci, toată lumea va presupune că ai făcut ceva greșit.

– Sau – continuă ea ideea lui, deși detesta valul de panică care simțea că o inundă treptat – toți cei prezenți s-ar uita la el și s-ar gândi că orice tânără sănătoasă la cap l-ar primi cu brațele deschise.

Doar că ei nu gândeau așa. Iar ea știa bine asta. Lordul Newbury se îndrepta în direcția lor cu pași hotărâți, iar cei prezenți se retrăgeau din calea lui, ca să-i permită trecerea. După aceea reveneau la locurile lor, urmărind-o atenți pe Annabel. Dacă urma o scenă, nimeni nu voia să o rateze.

– Eu voi fi aici, lângă tine, o asigură dl Grey cu discreție maximă.

Annabel încuviință. Era uimitor – și înspăimântător – cât de mult o liniștea prezența lui.

Capitolul șaisprezece

– Unchiule, îl întâmpină Sebastian, vorbindu-i extrem de jovial, pentru că de multă vreme constatase că acesta era tonul cel mai eficient. Cât mă bucur să te revăd. Deși trebuie să spun că totul pare diferit când vezi cu un singur ochi. Chiar și dumneata, adăugă el surâzător.

Newbury îl privi glacial, apoi se întoarse spre Annabel.

– Miss Winslow.

– Domnul meu, spuse ea și făcu o reverență.

– Vom dansa următor dans.

Era un ordin, nu o solicitare. Sebastian se uita încordat la Annabel, așteptând din partea ei un răspuns negativ, dar ea încuviință doar și surâse. Probabil era de înțeles reacția ei. Nu avea niciun fel de putere asupra unui conte, iar Newbury a fost întotdeauna o prezență impunătoare, imperioasă. Mai mult de atât, ea va trebui să răspundă și în fața bunicilor. Aceștia erau în relație de prietenie cu Newbury; ea nu-i putea face de rușine, refuzând un simplu dans.

– Să te asiguri că o aduci înapoi, lângă mine, zise Sebastian și zâmbi larg unchiului său, deși fără pic de sinceritate. Newbury făcu la fel, îi aruncă o privire sfidătoare, iar în clipa aceea Sebastian și-a dat seama că a făcut o greșeală imensă. Nu ar fi trebui să încerce să-i reabiliteze situația Annabelei. Pentru ea ar fi fost mult mai bine să rămână o proscrisă. S-ar fi putut întoarce la traiul ei de provincie, și-ar fi găsit un boier, care vorbește la fel de simplu ca ea și ar fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Ironia era prea greu de suportat. Toată lumea presupunea că Senastian se ținea de capul ei fiindcă unchiul lui o dorea, însă adevărul s-a dovedit a fi exact opusul.

Newbury se spălase pe mâini de ea. Până ce s-a gândit că probabil Sebastian era serios. Iar acum și-o dorea mai mult ca oricând.

Sebastian s-a gândit și el că există o limită până la care îl ura unchiul lui, dar se pare că nu era așa.

– Miss Winslow și cu mine avem o înțelegere, îi comunică Newbury.

– Nu crezi că Miss Winslow este cea care ar trebui să decidă? zise calm Sebastian.

În momentul acesta unchiul lui se înroși de furie, iar Sebastian chiar avea impresia că-l va lovi din nou, însă de data aceasta Newbury a reușit să se controleze și tot ce a făcut a fost să rostească printre dinți:

– Ești un impertinent.

– Pur și simplu încerc să o readuc în sânul societății, șopti Sebastian. Cu reproș în glas. Dacă într-adevăr Newbury a avut o înțelegere cu ea, el nu ar fi trebuit să o lase pradă lupilor. Chiar și așa, privirea lui Newbury se îndreptă spre sânii Annabelei.

Lui Sebastian i se făcu greață.

Newbury își dezlipi ochii de pe trupul ei și în privirea lui se putea citi acum o strălucire hulpavă, care putea fi descrisă ca mândria dreptului de proprietate.

– Nu ești obligată să dansezi cu el, îi zise Sebastian calm. Ducă-se bunicii ei, ducă-se toate așteptările societății. Nici o doamnă nu ar trebui să danseze cu un bărbat care se uită așa la ea în public.

Cu toate acestea, Annabel îi răspunse cu tristețe în ochi:

– Cred că sunt.

Newbury zâmbi triumfător, o luă de mână și o conduse spre locul de dans. Sebastia îi privea și fierbea, dar era și supărat pe

sine, cum era supărat pe toți cei care se holbau la el, așteptând să vadă ce va face.

Pierduse. Nu se știe cum, dar pierduse.

Se simțea și el pierdut.

În după amiaza următoare

Musafiri. Annabel începuse să se simtă hărțuită de ei.

Acum, când atât lordul Newbury, cât și dl Grey păreau să fie interesați de ea, toți membrii societății simțeau nevoia să vadă asta cu proprii lor ochi. Aparent nici nu conta că exact aceiași oameni o mai *văzuseră* în altă zi a săptămânii, când ea a fost obiectul compătimirilor.

Până după amiază, Annabel căuta disperată să scape, așa încât a inventat o poveste stupidă, susținând că are mare nevoie de o bonetă de aceeași culoare cu noua ei rochie de nuanța lavandei, iar bunica ei a cedat în final, spunându-i plictisită: „Hai, du-te! Nu mai vreau să ascult niciun minut prostiile tale."

Bătrâna nu părea îngrijorată de interesul ei subit pentru modă. Nici nu remarcă detaliul că, pentru o persoană atât de preocupată să potrivească exact nuanțele, Annabel a omis să ia și rochia, pentru a i-o arăta modistei.

Așadar Lady Vickers se cufundă în jocul ei solitaire, dar și mai mult se cufundă în sticla cu coniac. Annabel ar fi putut să-și împletească două codițe, ca indienii, dar nici atunci bătrâna nu ar fi scos o vorbă.

Însoțită de Nettie, camerista ei, Annabel porni pe Bond Street, căutând să ajungă la destinație pe un traseu mai puțin aglomerat. Ba ar mai fi hoinărit pe străzile lăturalnice, pustii, dacă ar fi putut. Se gândea că va trebui să se întoarcă acasă cu ceva nou pe cap, așa că își făcea calcule pentru a rezolva problema, sperând că aerul răcoros i-ar putea limpezi gândurile.

Dar nu a fost așa, iar mulțimea de trecători de pe Bond Street au făcut mai mult rău. Parcă toată lumea ieșise la plimbare și Annabel se trezi înghiontită și tulburată de gălăgia străzii, de zumzetul conversațiilor și de nechezatul cailor. Era și cald, așa că senzația de sufocare o copleșise.

Era prinsă într-o capcană. Lordul Newbury spusese clar cu o seară înainte că a rămas valabilă oferta de a se însura cu ea. Era doar o chestiune de timp, până ce urma să-și oficializeze intențiile.

Ea se simțise extrem de ușurată pe vremea când părea că el a decis că nu o mai dorește. La fel cum știa bine că familia ei are nevoie de bani, însă, dacă el nu-i cerea mâna, ea nu va fi nevoită să spună da. Sau nu.

Nu va fi obligată să se lege de un bărbat față de care simțea repulsie. Nici să-l refuze și să trăiască veșnic cu vinovăția propriului ei egoism.

Și, ca să fie și mai rău, dimineață primise o scrisoare de la sora ei, Mary, cea născută după ea, de care era dintotdeauna foarte apropiată. De fapt, dacă Mary nu s-ar fi îmbolnăvit de plămâni în primăvară, ar fi venit și ea la Londra. „Două, la preț de una", a spus lady Vickers, când s-a oferit de la bun început să pregătească debutul celor două surori. „Totul este mai ieftin în cazul acesta."

Scrisoarea de la Mary era veselă, plină cu vești de acasă, din localitatea lor și din grupul de prieteni, plus alte întâmplări de la biserică. Era plină de iubire, iar asta îi trezi Annabelei dorul de casă, pe care cu greu îl mai suporta. Numai că scrisoarea de la Mary mai conținea ceva. Mici destăinuiri despre nevoia de a face economii, despre guvernanta pe care mama ei a trebuit să o concedieze și despre penibilul moment de acum două săptămâni, când baronul local venise în vizită cu soția, fără să-i anunțe, iar la cină, pe masă nu au avut decât un singur fel de carne.

Bani nu mai erau prea mulți. Mary nu a folosit chiar aceste cuvinte, însă asta era clar ca lumina zilei. Annabel suspină mâhnită, gândindu-se la sora ei. Mary stătea probabil acasă, gândindu-se că Annabel cucerea atenția vreunui nobil fermecător, deosebit de bogat. Urma să-l aducă acasă, strălucind de fericire, iar el îi va scălda pe toți în bani, până ce problemele lor vor fi rezolvate.

În loc să fie așa, Annabel s-a ales cu un nobil îngrozitor, extrem de bogat și un rebel probabil sărac, incredibil de frumos. Care o făcea să se simtă...

Nu. Nu se putea gândi la asta. Nu conta cum o face să se simtă dl Grey, pentru că dl Grey nu avea în plan o căsătorie cu ea și, chiar dacă ar fi avut, cu greu ar fi deținut mijloacele cu care să o ajute să-și sprijine familia. Annabel nu era genul de fată care pune bază pe acest gen de bârfe, însă cel puțin doisprezece din cei optsprezece vizitatori pe care i-a suportat în dimineața aceea, au ținut să sublinieze faptul că mariajul lor va fi bazat pe o existență de pe o zi pe alta. Ca să nu mai vorbim de câte s-au mai auzit și după altercația de la White's.

Fiecare avea propria părere despre dl Grey, aparent, doar că singurul lucru cu care erau toți de acord era că el nu posedă o avere substanțială. Ba mai mult, că nu are niciun fel de avere.

În orice caz, el nici nu i-a cerut mâna. Nici nu avea intenția să o facă.

Cu inima îngreunată, Annabel coti pe Brook Street, ascultând-o pe Nettie cum comentează despre bonetele extravagante, decorate cu pene, văzute în vitrina unui magazin de pe Bond Street. Când se afla la o distanță de șase case până la reședința bunicilor, văzu o trăsură elegantă, venind din direcție opusă.

– Stai, zise ea brusc și o strânse de mână pe Nettie, care se opri în loc.

Camerista se uită la ea mirată și tăcu.

Annabel privea îngrozită cum lordul Newbury coborâ din trăsură, apoi urca scările. Nu era nicio îndoială privind motivului vizitei lui.

– Au! Domnișoară...

Annabel se întoarse spre Nettie și își dădu seama că pe biata fată o durea brațul.

– Scuză-mă, zise ea și-i dădu drumul. Nu pot să merg acasă. Nu încă.

– Vreți să schimbați boneta? o întreba Nettie. Mai era una cu boabe de struguri, dar cred că era prea închisă.

– Nu, eu.. .eu... nu pot să merg acasă. Nu acum. O apucă iar de braț pe Nettie, după care o trase înapoi, în direcția de unde au venit și grăbi pasul, până ce s-a asigurat că s-au îndepărtat suficient de Vickers House.

– Ce este? întrebă Nettie gâfâind.

– Te rog, o implora Ananbel. Te rog, nu mă întreba. Se uită de jur împrejur. Era pe o stradă cu case. Nu putea să rămână acolo toată după amiaza. Hmm, o să mergem... Unde puteau să meargă? Nu voia să se intoarcă pe Bond Street. De-abia plecaseră de acolo, iar oricine a văzut-o acolo, i-ar fi remarcat prezența. Să mâncăm ceva dulce! zise ea, destul de tare. Asta era. Ție nu ți-e foame? Sunt lihnită. Tu nu?

Nettie o privea de parcă ar fi înnebunit. Poate chiar așa era. Annabel știa ce are de făcut. A știut acest lucru de mai bine de o săptămână. Doar că nu voia să facă asta în după amiaza de azi. Oare cerea prea mult?

– Vino, îi spuse Annabel cu insistență. Puțin mai departe este un magazin cu dulciuri... Unde?

– Pe Clifford Street? sugeră Nettie.

– Da! Exact, acolo cred că este. Annabel o luă înainte, fără să se uite pe unde merge și încercând să-și rețină lacrimile

fierbinți, care amenințau să-i inunde ochii. Trebuia să-și țină firea cumva. Nu putea să intre nicăieri, nici măcar într-un magazin neînsemnat, în halul acela. Trebuia să găsească un loc unde să-și tragă sufletul puțin, să se liniștească, să...

- Oh, miss Winslow!

Annabel îngheță. Doamne, nu dorea să discute cu nimeni. Te rog, nu acum.

– Miss Winslow!

Annabel trase aer în piept și se întoarse. Era lady Olivia Valentine, care îi zâmbea și dădea ceva cameristei care o însoțea, apoi se apropie de ea.

– Cât mă bucur să te văd, spuse Olivia cu bunătate în glas. Am auzit... vai, miss Winslow, ce s-a întâmplat?

– Nu-i nimic, minți Annabel. Eu doar...

– Nu, sigur s-a întâmplat ceva, insistă Olivia. Haide, vino cu mine. O luă de braț pe Annabel și amândouă au urcat câteva trepte. Aici locuiesc eu, o informă ea. Poți să te odihnești puțin.

Annabel nu a contrazis-o, fiind recunoscătoare că are unde să meargă, mulțumind cerului că există cineva care să-i spună ce să facă.

– Ai nevoie de ceai, zise Olivia, după ce o conduse în sufragerie. Și eu am nevoie de ceai, doar când mă uit la dumneata. Sună să li se aducă un ceai, apoi se așeză alături de ea și-i luă mâna Annabelei într-a ei. Annabel, i se adresă călduros. Pot să-ți spun Annabel?

Annabel dădu din cap afirmativ.

– Pot să te ajut cu ceva?

Annabel clătină din cap și spuse:

– Aș vrea să poți.

Olivia rămase tăcută câteva secunde, apoi o privi cu atenție și o întrebă precaută:

– Este din cauza vărului meu? A făcut Sebastian ceva rău?

– Nu! exclamă Annabel. Nu, nu, nu. Te rog, nu a făcut nimic. A fost mereu bun și generos. Dacă nu era el... Dădea din cap, extrem de tulburată și își duse mâna la frunte. Dacă nu era dl Grey, aș fi rămas o proscrisă.

Olivia începuse să înțeleagă.

– Atunci să presupun că este din cauza lordului Newbury.

Annabel dădu din cap o dată. Se uita în jos, la mâna pe care lady Olivia o ținea strâns, iar pe cealaltă o avea încleștată într-un pumn.

– Am fost foarte nesăbuită și egoistă. Respiră, apoi își drese glasul, însă mai degrabă părea că se îneacă. Era exact ce se aude când cineva se află pe punctul de a plânge. Eu nu pot... nu vreau....

Nu încheie fraza. Nici nu trebuia. Vedea înțelegere și compasiune în ochii Oliviei.

– Înseamnă că te-a cerut, zise în șoaptă Olivia.

– Nu, nu încă. Dar acum este acasă la bunicii mei. I-am văzut trăsura. L-am văzut intrând. Își ridică privirea. Nu ca să vadă ce citește Olivia pe chipul ei, în ochii ei, ci pentru că știa că nu-i putea vorbi fără să o privească direct. Sunt o lașă. L-am văzut și am fugit. M-am gândit că... dacă nu merg acasă, atunci nu poate să mă ceară de soție, iar eu nu sunt nevoită să spun da.

– Dar nu poți să spui nu?

Annabel clătină din cap de câteva ori, evident înfrântă.

– Nu, zise ea, întrebându-se de ce vocea ei răsuna complet epuizată. Familia mea... Avem nevoie de... Înghiți nodul din gât și închise ochii, ca să alunge durerea din suflet. După ce a murit tatăl meu, ne-a fost foarte greu și....

– Dar este în regulă, zise Olivia și o strânse ușor de mână, ca să se oprească. Înțeleg.

Annabel zâmbea cu ochii înlăcrimați și era recunoscătoare acestei femei pentru bunătatea ei, însă nu se putea gândi că, în

realitate, ea *nu putea* să o înțeleagă. Nu Olivia Valentine, care avea un soț iubitor, era bogată și avea părinți de viță nobilă. I-ar fi fost imposibil să cunoască presiunea care apăsa pe umerii Annabelei, dar și faptul că știa că doar ea putea să-și salveze familia, iar acum ce trebuia să facă era să se abandoneze pe sine.

Olivia răsuflă prelung.

– Ei bine, conchise ea, putem să amânăm totul cu o zi, cel puțin. Poți să rămâi aici în după amiaza aceasta. Mi-ar face plăcere să am companie.

– Îți mulțumesc, spuse Annabel.

Olivia o bătu pe mână ușor și se ridică, merse la fereastră și privi afară.

– Nu se vede casa bunicilor mei de aici, îi spuse Annabel. Olivia se întoarse cu fața spre ea și zise zâmbitoare:

– Știu. Mă gândeam doar. Cele mai bune gânduri ale mele vin când stau la fereastră. Probabil că voi ieși la plimbare peste vreo două ore. Ca să văd dacă trăsura contelui mai este în fața reședinței Vickers.

– Mai bine nu face asta, zise Annabel. În starea ta...

– Desigur că trebuie să fac mișcare, încheie Olivia veselă. De fapt, puțin aer îmi va face bine. În primele trei luni m-am simțit groaznic, iar după spusele mamei mele, la fel de rău mă voi simți în ultimele trei luni, așa că trebuie să mă bucur de perioada de la mijloc.

– Este perioada cea mai agreabilă a sarcinii, confirmă Annabel.

Olivia o privi cu seriozitate, dar și cu mirare.

– Sunt sora cea mai mare din opt copii. Mama a fost însărcinată aproape toată perioada copilăriei mele.

– Opt? Dumnezeule. Noi suntem doar trei frați.

– De aceea lordul Newbury vrea să se însoare cu mine, zise Annabel sec. Mama are șase frați, iar tata vine dintr-o familie

cu zece copii. Ca să nu mai spun că se bârfește că eu aș fi atât de fertilă, încât păsările încep să cânte, când mă apropii de ele.

– Ai auzit-o și pe asta, zâmbi Olivia.

– Chiar și mie mi s-a părut amuzantă, zise Annabel.

– E bine că-ți păstrezi simțul umorului în privința asta.

– Trebuie să-l păstrez, se pronunță Annabel, ridicând din umeri. Dacă nu-l păstrezi, atunci... Oftă și nu mai termină fraza. Era prea deprimantă.

Deveni melancolică și începu să studieze un picior al mesei din fața ei. Privirea i se încețoșă la un moment dat, iar ea se gândi că ar putea să orbească. Poate dacă ar fi oarbă, atunci lordul Newbury nu ar mai dori-o. Oare nu orbești, dacă te tot uiți în cruciș câteva zile la rând?

Poate. Ar merita să încerce. Își lăsă capul într-o parte.

– Annabel? Miss Winslow? Te simți bine?

– Bine, zise Annabel ca un automat, dar cu privirea tot la piciorul mesei.

– Oh, te uiți la ceai! exclamă Olivia, bucuroasă că a curmat tăcerea. Gata. Se așeză și puse cana pe farfurioară, apoi o întrebă: Cum bei ceaiul?

– Cu lapte, te rog, zise ea, apoi clipi de câteva ori. Fără zahăr.

Olivia turnă ceai pentru amândouă și începu să-i vorbească despre diverse lucruri, nimic important. Annabel era bucuroasă – ba nu, recunoscătoare – să stea doar și să asculte. Află de cumnata Oliviei, care nu agrea prea mult să vină în oraș, apoi despre fratele ei geamăn, care era în anumite zile, un fel de copil al diavolului. Iar în zilele când se purta frumos, Olivia mulțumea cerului.

Annabel bău încet lichidul fierbinte, iar Olivia îi povesti despre munca soțului ei.

– Înainte traducea documente *oribile*. Extrem de plictisitoare. Ai putea să crezi că documentele de la Ministerul de

Război sunt pline de intrigă, dar, crede-mă, nu e cazul. Annabel bea câte o sorbitură și dădea din cap. Se tot plânge mereu de romanele doamnei Gorely, continuă Olivia. Spune că scrisul este îngrozitor. Dar cred că în secret îi place să le traducă. De fapt, lui Sebastian trebuie să-i mulțumească pentru această activitate.

– Cum așa?

– Sincer, nu știu cum aș putea să descriu. Sebastian a făcut o lectură pentru prințul Alexei, pe care cred că l-ai cunoscut aseară.

– A făcut o lectură? întrebă Annabel nedumerită.

– A fost extraordinar, zise Olivia încântată. Nici mie nu-mi vine să cred. Menajerele erau în lacrimi.

– Vai de mine.

– În orice caz, prințul Alexei s-a îndrăgostit de poveste. *Miss Butterworth și Baronul Nebun*. L-a rugat pe Harry să o traducă, pentru ca să o poată citi și concetățenii lui.

– Trebuie să fi fost o poveste deosebită.

– Oh, da, este. Moarte provocată de porumbei.

Annabel era să se înece în timp ce sorbea ceaiul.

– Glumești.

– Nu. Îți jur, mama domnișoarei Butterworth este ciugulită de porumbei până moare. Iar biata femeie este singura membră a familiei sale – desigur, cu excepția domnișoarei Butterworth – care a supraviețuit epidemiei.

– Ciuma bubonică? întrebă Annabel, care făcuse ochii mari.

– Ah, nu, varicelă. Aș fi vrut eu să fi fost ciuma bubonică.

– Aș vrea să citesc și eu una dintre aceste cărți, zise Annabel.

– Pot să-ți dau eu una. Olivia puse cana cu ceai pe măsuță, se ridică și traversă camera. Avem mai multe exemplare aici. Câteodată Harry marchează paginile, așa că a trebuit să cumpărăm mai multe. Deschise un dulăpior și se aplecă,

să caute înăuntru. Of, Doamne, am uitat că am devenit cam greoaie.

– Ai nevoie de ajutor? se oferi Annabel imediat.

– Nu, nu. Olivia se îndreptă de spate și oftă ușor. Uite-o. *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios*. Cred că este efortul de debut al doamnei Gorely.

– Îți mulțumesc. Annabel luă cartea și se uită la ea, atinse ușor coperta, apoi deschise la prima pagină și citi:

Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subțire, întrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă. Își privi credinciosul câine collie, care stătea întins pe covor, lângă patul ei și înțelese că a venit vremea să ia o decizie imediat. Viețile fraților și surorilor ei depindeau de asta.

Închise cartea cu zgomot.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Olivia.

– Nu, doar că... nimic. Annabel mai bău puțin ceai. Nu era sigură că în acest moment chiar vrea să citească despre o fată care ia decizii imediate. Mai ales că era vorba de una care avea frați și surori, care depindeau de ea. Cred că o voi citi mai târziu, spuse ea.

– Dacă vrei să o citești acum, aș fi bucuroasă să te las singură, zise Olivia. Sau, aș putea să-mi continui și eu lectura ziarului de azi.

– Nu, nu. O voi începe diseară. Zîmbi sfioasă. Va fi un mod plăcut de a petrece timpul.

Când Olivia se pregătea să mai spună ceva, se auzi că intră cineva pe ușa principală.

– Harry? strigă Olivia.

– Sunt eu, mă tem.

Annabel încremeni. Era dl Grey.

– Sebastian, nu te așteptam, spuse Olivia și se grăbi spre ușa sufrageriei.

El intră și o sărută pe obraz.

– De când mă aștepți sau nu mă aștepți?

Annabel se făcuse mică pe canapea, lăsându-se pe spate, cât putea de mult, doar, doar se va face nevăzută. Culoarea rochiei era aproape la fel cu nuanța de albastru a canapelei. Spera să se confunde cu ea. Poate că el nu mai vedea prea bine, de când purta pansamentul la ochi, poate...

– Annabel? Miss Winslow?

Ea zâmbi cu timiditate.

– Ce faci aici? Spuse el și veni repede la ea, cu un aer îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

Annabel clătină din cap, dar nu putea să vorbească. A crezut că totul e sub control. A *râs* cu Olivia, pentru Dumnezeu. Dar o singură privire spre dl Grey și tot ce a încercat atât de greu să rețină în sufletul ei acum ieșea la suprafață, înecându-i ochii și strângând-o de gât.

– Annabel? o întrebă el și îngenunchie în fața ei.

Ea izbucni în lacrimi.

Capitolul șaptesprezece

Sebastian o mai văzuse pe Annabel o singură dată, cu o seară înainte, după ce ea a dansat cu unchiul lui. A citit disperare în ochii ei și i s-a părut că e mai reținută, dar nu remarcase altceva, care să fi prezis *așa ceva*. Plângea cu sughițuri, de parcă lumea era pe cale să se prăbușească pe umerii ei.

Seb se simțea de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac.

– Doamne, sfinte, zise el, privind-o disperat pe Olivia. I s-a întâmplat ceva?

Olivia țuguie buzele, dar nu spuse nimic. Făcu semn cu capul spre Annabel. Seb avea impresia că tocmai fusese certat.

- Nu-i nimic, spuse Annabel printre suspine.

– Nu cred să nu fie nimic, zise el. Se uită iar la Olivia, cu o expresie urgentă – dar și agasată.

– Nu cred să fie nimic, îi confirmă Olivia.

– Ce naiba a făcut Newbury? se mânie Seb.

– Nimic, spuse Annabel. Nu a făcut nimic... pentru că... pentru că....

Sebastian înghiț în sec. Simțea o senzație stranie în stomac și asta anunța ceva rău. Unchiul lui nu avea o reputație de om josnic sau crud, însă niciodată vreo femeie nu l-a considerat cumsecade. Newbury era genul de om care provoca durere prin indolența lui, sau, mai bine zis, prin egoismul lui. Lua tot ce dorea, întrucât credea că merită lucrul respectiv. Dacă nevoile lui erau în conflict cu ale altcuiva, sincer, nu-i păsa deloc.

– Annabel, zise el, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Dar ea continua să plângă, trăgându-și nasul de câteva ori și răsuflând greoi... Seb i-a dat batista lui.

Mulțumesc, zise ea și o folosi de două ori.

– Olivia, zise el răspicat şi se întoarse către ea, vrei să-mi spui ce naiba se petrece aici?

Olivia veni spre el, cu brațele încrucișate la piept și trecu imediat la subiect.

– Miss Winslow crede că unchiul tău este pe punctul să o ceară în căsătorie.

El răsuflă prelung. Nu părea surprins. Annabel era tot ce-şi dorea unchiul lui de la o mireasă, mai ales acum, când credea că și Sebastian o dorește.

– Stai puțin, zise el pe un ton liniştitor. Îi luă o mână și o strânse ușor. Toate se vor rezolva. Și eu aş plânge, dacă m-ar fi cerut în căsătorie.

Ea păru că începe să râdă, dar începu să plângă și mai tare.

– Nu poți să spui nu? întrebă el. Nu poate să spună nu? i se adresă Oliviei.

– Tu ce crezi? replică ea, privindu-l mustrător.

– Dacă aş fi știut ce să cred, nu te-aş mai fi întrebat, zise el și se ridică în picioare.

– Sebastian, ea este sora cea mai mare dintre cei opt copii. Opt!

– Pentru numele lui Dumnezeu, explodă el, eşti drăguță să-mi spui și mie la ce te referi?

Annabel ridică privirea, dar nu spuse nimic.

– Acum îți înțeleg precis sentimentele, i-a spus el.

– Nu mai avem bani deloc, zise Annabel cu glas stins. Surorile mele au rămas fără guvernantă. Frații mei vor fi trimiși acasă de la școală.

– Dar bunicii tăi? Cu siguranță lordul Vickers are destui bani, cât să plătească facturile pentru şcoală.

– Bunicul nu i-a mai vorbit mamei de douăzeci de ani. Nu a iertat-o niciodată pentru că s-a măritat cu tata. Annabel făcu o pauză, trase aer în piept și se șterse iar la nas. Pe mine m-a luat doar pentru că a insistat bunica. Iar ea a insistat fiindcă... ei bine, nu știu de ce. Cred că s-a gândit că va fi amuzant.

Se uită spre Olivia. Aceasta rămăsese cu brațele încrucișate la piept, într-o postură de cloșcă în atac.

– Scuză-mă, îi zise el Annabelei, apoi o luă de mână pe Olivia și o scoase din cameră. Ce vrei să fac eu? șuieră el printre dinți.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Nu mai juca aceste jocuri. Te uiți la mine dezaprobator de când am venit.

– Este supărată!

– Văd și eu asta, replică el.

Atunci Olivia îl împinse cu degetul arătător în piept.

– Bine, atunci fă ceva!

– Nu este vina mea! Chiar nu era. Newbury a dorit-o pe Annabel cu mult timp înainte ca Sebastian să pătrundă în ițele relației. Ea ar fi fost exact în aceeași situație, dacă Seb nu ar fi cunoscut-o vreodată.

– Sebastian, trebuie să se mărite.

– Doamne, Dumnezeule, iar tu sugerezi că eu ar trebui să-i cer mâna? întrebă el, știind foarte bine că ea asta sugerează. De-abia dacă o cunosc de o săptămână.

Ea îl fixa cu privirea ca pe cel mai de rând mitocan. Doamne, dar el chiar se simțea așa. Annabel stătea în colțul celălalt al camerei, scâncind în batista lui. Doar un bărbat cu inima de piatră nu ar fi vrut să o ajute.

Dar căsătoria? Ce fel de bărbat s-ar căsători cu o femeie pe care o cunoaște de – de cât timp? – de opt zile? Poate că societatea îl considera prostuț și ușuratic, dar asta numai fiindcă așa îi plăcea lui. El cultiva această imagine, fiindcă... findcă... ei

bine, nici nu știa de ce. Poate pentru că și pe el îl amuza.

Dar se gândea că Olivia îl cunoaște mult mai bine.

– Îmi place miss Winslow, șopti el. Sincer. Și îmi pare rău că se află în această situație oribilă. Dumnezeu știe, iar eu știu cel mai bine ce existență mizeră are cineva care trăiește cu Newbury. Doar că nu e treaba mea, nici problema mea.

Olivia îl sfredelea cu privirea, dar părea și dezamăgită de el.

– Tu te-ai măritat din dragoste,îi aminti el.

O vedea cum se foiește și știa sigur că și-a atins ținta. Oricum, nu era sigur de ce tot el se simțea atât de vinovat. Cu toate acestea, nu se putea ori acum.

– Ai fi de acord ca eu să nu fac același lucru? întrebă el.

Doar că...

Se uită la Annabel. Ea privea pierdută pe fereastră. Părul i se desfăcuse din agrafa cu care fusese prins, iar o șuviță groasă îi șerpuia pe spate, ajungându-i puțin mai jos de umeri.

Ar fi puțin mai lung, dacă era ud, se gândi el absent.

Dar el nu-l va vedea niciodată ud.

Înghiți în sec.

– Ai dreptate, zise Olivia brusc.

– Ce? o privea el nedumerit când a întrebat.

– Ai dreptate, repetă ea. A fost nedrept din partea mea să mă aștept să sari și să o salvezi. Nici măcar nu e prima fată din Lodra care este nevoită să se mărite cu bărbatul pe care nu-l iubește.

– Nu. O privea bănuitor. Oare Olivia punea la cale ceva? Poate. Sau poate nu. La naiba. Nu-i plăcea când nu putea să citească gândurile unei femei.

– Doar nu le poți salva pe toate.

El clătină din cap, dar nu foarte convingător.

– Foarte bine, zise Olivia. Putem să o salvăm doar după amiaza aceasta măcar. I-am spus că poate să rămână până

diseară. Cu siguranță Newbury își va pierde răbdarea până atunci și va pleca acasă.

– El este acasă la ea acum?

– Ea se întorcea acasă de la... nici nu știu de unde, spuse ea și dădu scurt din cap. Cred că de la cumpărături. L-a văzut când cobora din trăsură.

– Și ea este sigură că el s-a dus să o ceară de soție?

– Nu cred că și-ar fi dorit să meargă acolo, ca să afle asta, răspunse arțăgoasă Olivia.

El dădu din cap gânditor. Îi era greu să se pună în situația Annabelei, dar presupunea că ar fi făcut același lucru.

Olivia se uită la ceasul de pe șemineu.

– Am o întâlnire.

El nu credea că așa este, dar nu avea de ales.

– Bine, voi rămâne cu ea.

– Cred că va trebui să trimitem un bilet bunicilor ei, zise Olivia. S-ar putea să fie îngrijorați că lipsește atât de mult. Deși, cunoscând-o pe bunica ei, nu cred că ar fi așa.

– Spune-le că tu ai invitat-o să-ți facă o vizită, sugeră el. Nu se pot opune acestei relații. Olivia era una dintre cele mai cunoscute tinere doamne din Londra; oricine ar fi fost încântat ca fiica – sau nepoata lor – să fie luată de Olivia sub aripa ei.

Olivia se duse la Annabel. Sebastian își turnă ceva de băut, apoi dădu pe gât conținutul paharului și-și mai turnă o dată. Îi turnă și Annabelei un pahar. Când aduse cele două pahare, Olivia deja își luase la revedere și se îndrepta spre ușă.

Îi oferi un pahar Annabelei.

– A plecat la o întâlnire, îi spuse ea.

– Bea asta, îi zise el. Poate nu vrei, sau poate că da.

Ea luă paharul, sorbi o înghițitură, apoi îl puse pe masă.

– Bunica mea bea prea mult, rosti ea constatarea cu glas monoton.

El nu sunea nimic, ci se așeză pe fotoliul de lângă canapea și tăcea. Nu se pricepea să consoleze femei triste.

– Nu se îmbată niciodată. Doar devine caraghioasă.

– Și iubăreață? întrebă el, zâmbind. Comentariul nu era deloc potrivit, însă l-a făcut doar ca să alunge tristețea din ochii ei. Dacă putea să o facă să zâmbească, merita orice.

Iar ea a zâmbit! Puțin. Totuși, era o victorie.

– Oh, asta, spuse ea și își acoperi gura cu palma. Dădu din cap. Îmi pare rău, spuse ea din inimă. Sincer, nu știu dacă vreodată în viață m-am simțit mai stânjenită. Nu am mai văzut-o niciodată făcând așa ceva.

– Probabil de vină au fost aspectul meu fermecător și chipul meu de înger. O văzu cum se uită la el. Doar nu vei spune ceva despre modestia și discreția mea? adăugă el.

Ea făcu semn cu capul că nu, iar în ochi îi reapăru acea scânteie.

– Niciodată nu am fost o mincinoasă bună.

El râse, apoi ea sorbi din băutură și puse paharul pe masă, dar rămase cu mâna pe el. Degetele se mișcau nervos pe pahar, parcă trasând linii pe gura lui. Annabel nu prea avea stare, se gândea el. Se întreba oare de ce îi place asta. El nu era așa. I-a plăcut întotdeauna să se abțină și să stea locului, dacă trebuie. Uneori în război trebuia să stea nemișcat ore în șir, așezat în ascunzătoarea lui de sniper, în așteptarea momentului perfect în care să apese pe trăgaci.

– Aș vrea să știi... începu ea.

El așteptă. Orice avea de gând să-i spună, nu-i era ușor.

– Aș vrea să știi, reluă ea, parcă adunându-și toate fărâmele de curaj, că treaba aceasta nu are nicio legătură cu tine. Și că nu mă aștept...

El dădu din cap atunci, ca să o salveze din capcana unui discurs dificil.

– Taci, taci. Nu trebuie să spui nimic.

– Dar lady Olivia...

– Poate fi câteodată prea băgăcioasă, zise el. Hai să ne prefacem deocamdată că... se întrerupse. Aceea este o carte a doamnei Gorely?

Annabel se uită la cartea din poală; parcă uitase complet de ea.

– Oh, da. Lady Olivia mi-a dat-o cu împrumut.

– Pe care ți-a dat-o? întrebă el și întise mâna după carte.

– *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios*, zise ea, după ce se uită la titlu. I-o dădu. Presupun că ai citit-o.

– Desigur. El deschise cartea la prima pagină. *Lumina piezișă a zorilor,* își zise el. Își amintea foarte clar când a scris aceste rânduri. Nu, nu este adevărat. Își amintea când le-a *gândit*. Și-a imaginat cum va fi începutul, înainte de a scrie ceva. A repetat de atâtea ori în minte, până ce frazele i-au ieșit așa cum a dorit.

Acela fusese momentul lui. Punctul lui de separare. Se întreba dacă viețile tuturor au câte un moment de separare. Un moment care se află clar între *înainte* și *după*. Acela a fost al lui. Noaptea aceea, în camera lui. Nu a fost cu nimic diferită de seara dinainte. Nu putea să doarmă. Nu era nimic neobișnuit în asta.

Cu excepția unui motiv – un motiv inexplicabil, miraculos, când a început să se gândească la cărți.

Apoi a luat un stilou.

Acum trebuia să fie în momentul lui *după*. O privi pe Annabel. Apoi se uită în altă parte. Nu voia să se gândească la ea *după*.

– Să-ți citesc? o întrebă el, destul de tare. Trebuia să facă și el ceva, ca să-și schimbe direcția gândurilor. Mai ales că putea să o înveselească și pe ea.

– Bine, acceptă ea, ezitând. Lady Olivia spune că ești un cititor minunat.

Sub nicio formă Olivia nu ar fi putut să spună una ca asta.

– Așa a spus ea?

– Mă rog, nu exact așa. dar a zis că le-ai făcut să plângă pe cameriste.

– În sensul bun al cuvântului, o asigură el.

Ea începuse să râdă, iar el se simțea încântat.

– Hai să vedem, zise el. *„Capitolul unu."* Își drese glasul și continuă. *Lumina piezișă a zorilor pătrundea prin cadrul ferestrei, iar miss Anne Sainsbury stătea ghemuită sub pătura ei subțire, întrebându-se, cum făcea adeseori, unde va găsi bani pentru următoarea ei masă.*

– Pot să-mi imaginez asta exact, zise Annabel.

El ridică privirea și păru plăcut surprins.

– Chiar așa?

– Da, eu mă trezeam dimineața, zise ea. Înainte să vin la Londra. Lumina e cu totul diferită dimineața. Este mai estompată, cred. Și aurie. Întotdeauna m-am gândit... Se întrerupse și înclină capul într-o parte. Se încruntă, iar chipul ei era adorabil. Sebastian se gândea că, dacă s-ar forța suficient, practic ar putea-o vedea cum gândește. Înțelegi ce vreau să spun, zise ea.

– Da?

– Da. Păru că își mai amintește ceva. Așa ai spus. Când te-am cunoscut la petrecerea de la familia Trowbridge.

– Pe câmpie, oftă el. Acum i se părea o amintire încântătoare, de neprețuit.

– Da. Ai spus ceva despre lumina dimineții. Spuneai că... lasă. Aici ea se opri și roși.

– Trebuie să spun, acum chiar aș dori să știu ce am spus.

– Oh... zise ea clătinând din cap. Nu.

– *Anna-bel*, rosti el, încântat de nota melodioasă a numelui ei, rostit în silabe.

– Ai spus că ți-ar plăcea să te scalzi în ea, îi aminti ea, iar cuvintele i-au ieșit de pe buze în grabă, rostogolindu-se.

– Așa am spus? Ciudat. Nu-și mai amintea să fi spus asta. Uneori se pierdea în propriile-i gânduri. Totuși, părea să fie chiar ce a spus atunci.

Ea dădu din cap afirmativ.

– Hmmm. Bine. Cred că așa este. Îndreptă capul în direcția ei, așa cu făcea adeseori, atunci când voia să spună ceva remarcabil. Totuși, mi-aş dori puțină intimitate, adăugă el.

– Desigur.

– Sau poate, nu prea multă intimitate.

– Oprește-te, zise ea, deloc ofensată.

El o privea, când ea nu știa că este privită. Era zâmbitoare. Suficient pentru el cât să-i vadă curajul, tăria. Abilitatea să se mențină dreaptă, în mijlocul adversității.

Aici el se opri. Ce naiba era în capul lui? Ea nu făcuse decât să reziste comentariului riscant. Asta nu se putea numi adversitate. Trebuia să fie atent, altminteri putea să o transforme în ceva ce nu era. El chiar asta făcea aproape în fiecare noapte, retras în camera lui, cu stiloul și hârtia. Crea personaje. Dacă permitea imaginației să scoată ce era mai bun din el, putea să o transforme într-o femeie perfectă.

Ceea ce nu era corect pentru niciunul din ei.

Își drese glasul și făcu semn spre carte.

– Să continui?

– Te rog.

– Se uita la credinciosul ei câine collie....

– Eu am un câine, se grăbi ea să spună.

El ridică ochii și păru surprins. Nu că ea are un câine. Părea genul de tânără care are. Doar că nu se aștepta să fie iar întrerupt, atât de curând.

– Da?

– Un ogar.

– Și aleargă la curse?

– Numele lui este Șoarece.

– Ești o femeie crudă, Annabel Winslow.

– Este un nume care i se potrivește, din păcate.

– Nu cred că a câștigat concursul Câinele Familiei Wislow care a Depășit un Curcan în Alergare.

– Nu, zise ea și râse.

– Dar ai spus că a ieșit pe locul trei, îi aminti el. Vrei să mai citesc? zise el și ridică volumul.

– Mi-e dor de câinele meu, zise ea și oftă.

– Păi, bunicii tăi nu au câine?

– Nu. Este doar caraghiosul acela de câine al Louisei.

El își aminti de cârnăciorul aela pitic, cu picioare, pe care-l văzuse în parc.

– Mi s-a părut destul de robust.

– Cine își numește propriul câine Frederick? spuse ea și râse.

– Poftim? întrebă el, remarcând ușurința cu care ea trece de la un subiect la altul.

– Louisa și-a botezat câinele Frederick. Nu ți se pare ridicol?

– Nu chiar, recunoscu el.

– *Fratele* meu se numește Frederick.

El nu-și imagina de ce-i spune lui toate aceste lucruri, însă ele îi distrăgeau atenția de la necazurile ei, așa că o lăsă să continuie. Frederick este iute de picior?

– Da, este. Ca și Singurul din Familia Winslow care Nu va deveni Vicar, spuse ea și făcu semn spre sine. L-aș fi învins și la asta, dacă fetele nu ar fi fost descalificate pe motive religioase.

– Desigur, șopti el. Foarte posibil să adormi în biserică și altele. Chiar ai făcut asta? îi veni lui în minte să o întrebe. Adică ai adormit în biserică?

– În... fiecare... săptămână, zise ea și oftă. El râse.

– Ce pereche reușită am fi format.

– Ți s-a întâmplat și ție?

– Ahm nu. Eu nu adorm niciodată. Am fost expulzat pentru comportament inadecvat.

– Ce ai făcut? întrebă ea, din ce în ce mai curioasă.

– Nu-ți voi spune niciodată, zise el și se apropie de ea, zâmbind cu obrăznicie.

– Dar nu e drept, spuse ea, retrăgându-se puțin.

– Acum pur și simplu nu mai merg, mărturisi el nepăsător.

– Deloc?

– Nu. Cu toate că, sincer să-ți spun, probabil *aș adormi*. Așa i s-ar fi întâmplat. Slujbele erau de obicei ținute la ore potrivite pentru cei care nu dorm bine noaptea.

Zâmbi și ea, apoi se ridică în picioare. Îl văzu că intenționează să se ridice și el, dar îl opri.

– Te rog, nu te ridica din cauza mea.

Sebastian o urmări cum merge la fereastră, își lipește fruntea de geam și privește afară.

– Crezi că mai este acolo? îl întrebă ea.

– Probabil. Este foarte tenace, zise el și nu s-a prefăcut că nu știe la cine se referea întrebarea. Dacă bunicii tăi îi spun că te așteaptă să revii curând, atunci te va aștepta.

– Lady Olivia mi-a zis că va trece pe la Vickers House, după ce revine de la întâlnirea aceea, ca să vadă dacă trăsura mai este acolo. Nu-i așa că nu are niciun fel de întâlnire? îl întrebă ea direct.

Sebastian și-ar fi dorit să mintă, dar nu a făcut-o.

– Cred că nu.

Annabel dădu din cap de câteva ori, apoi fața i se schimonosi, astfel încât el se ruga să nu mai urmeze și alte lacrimi, întrucât lacrimile nu erau punctul lui forte. Mai ales că era vorba de lacrimile *ei*. Până să găsească o frază liniștitoare, își dădu seama că...

– Tu râzi?

Ea dădu din cap afirmativ. În timp ce râdea.

– Verișoara ta, zise ea dintr-odată. Cred că are de gând să te compromită.

Era cel mai nostim lucru pe care-l auzise în viața lui. Și adevărat.

– Oh, Annabel, zise el în timp ce pășea spre ea cu grația unui prădător. Am fost compromis cu foarte mult timp în urmă.

– Îmi pare rău, continuă ea să râdă. Nu voiam să sugerez că...

Sebastian așteptă, însă acel lucru pe care l-ar fi sugerat ea se pierdu în hohote de râs.

– Oh! exclamă ea și se rezemă cu spatele de perete, ținându-se cu o mână de burtă.

– Nu a fost chiar amuzant, zise el. Surâdea și el. Era imposibil să rămână serios, când o vedea cum râde. Avea un râs molipsitor.

– Nu, nu asta, explică ea. Mă gândeam la altceva.

El așteptă. Nimic. În cele din urmă, zise:

– Binevoiești să-mi spui ce anume?

După alte hohote de râs cu sforăituri, își acoperi fața cu palmele.

– Dai impresia că plângi, zise el.

– Nu plâng, veni răspunsul ei.

– Știu. M-am gândit să-ți spun, în cazul când va intra cineva și ar putea crede că eu te-am făcut să plângi.

– Scuze, rosti ea, printre degetele desfăcute.

– Ce e atât de amuzant? Pur și simplu, trebuia să știe și el.

– Oh, a fost... aseară... când ai vorbit cu unchiul tău. El se așeză pe canapea și se rezemă confortabil pe spătar, așteptând. Ai spus că vrei să mă readuci în sânul societății.

– Nu a fost combinația cea mai fericită de cuvinte, recunoscu el.

– Iar eu nu puteam decât să mă gândesc la... după fața ei, ai fi zis că va exploda iar de râs. Nu sunt sigură că îmi place sânul societății.

– Nu este nici sânul preferat de mine, aprobă el, în timp ce făcea eforturi să nu se uite la ai ei.

Acest amănunt părea că-i provoacă și mai tare râsul, iar acum se abținea și acest efort făcea să-i tremure ușor zona decolteului. Cutremurarea acelor zone ale trupului ei i-au provocat lui un efect în *anumite* zone ale corpului. Așa că nu mai făcu nicio mișcare.

Ea își acoperi fața, rușinată.

– Nu-mi vine să cred că am spus asta.

Sebastian nici nu mai repira. Tot ce făcea era să o privească, admirându-i buzele, generoase și trandafirii, arcuite delicat într-un surâs.

Voia să o sărute. Voia să o sărute mai mult decât voia să respire. Voia să o sărute dincolo de limitele rațiunii, pentru că, dacă ar fi fost rațional, ar fi făcut un pas înapoi. Ar fi ieșit din cameră. Și-ar fi făcut un duș rece.

Însă el s-a apropiat de ea. I-a pus mâna peste cele două mâini cu care-și ascundea fața. A văzut-o cum deschide gura, să spună ceva, dar nu a auzit decât un suspin ușor. Nu știa dacă a fost o tresărire, sau pur și simplu a răsuflat. Nici nu-l interesa. Voia ca răsuflarea lui să se contopească lent cu a ei.

Se aplecă încet spre ea. Lent. Nu se grăbea; dorea să-și amintească aceste clipe. Voia ca în memorie să-i rămână fiecare moment. Voia să știe cum este să se afle la doi centimetri de ea, apoi la unul și...

I-a atins ușor buzele cu buzele lui. A fost doar o atingere trecătoare, scurtă, apoi s-a îndepărtat. Voia să o vadă, să știe exact cum arată după un sărut. Să știe exact cum arată atunci când așteaptă încă unul.

Și-a înlănțuit degetele cu ale ei și i-a îndepărtat mâna de la ochi.

Uită-te la mine, șopti el.

Ea clătină din cap, având grijă să rămână cu ochii închiși.

In clipa următoare el nu mai putea să aștepte. A cuprins-o de talie, a lipit-o de el și a sărutat-o. Doar că era mai mult decât un sărut. Mâinile lui au coborât încet pe posteriorul ei, strângând ușor. Nici nu știa dacă voia să o aducă mai aproape de el, sau doar să se delecteze cu senzualitatea formelor ei.

În brațele lui era o zeiță, somptuoasă și firavă, iar el dorea să o simtă centimetru cu centimetru. Voia să o atingă, să o dezmierde și să o pipăie, dar Doamne, uitase că o săruta deja. Dar trupul ei,trupul ei era de o frumusețe... Era un miracol în brațele lui, iar când și-a dezlipit buzele de gura ei, ca să poată răsufla, părea că nu se poate stăpâni. Gemu gutural, apoi buzele au coborât pe maxilarul ei, pe gâtul delicat. Nu voia să o sărute doar pe gură. Voia să o sărute peste tot.

– Annabel, rosti el senzual și începu să-i descheie nasturii de la spatele rochiei. Se pricepea. Știa perfect cum să dezbrace o femeie. De obicei o făcea lent, savurând fiecare clipă, fiecare centimetru de piele dezvelită, dar cu ea... nu mai putea să aștepte. Era nebun, descheia rapid nasturii, apoi reuși să-i tragă rochia peste umeri.

Văzu că poartă un furou modest, nu din mătase, sau dantelă, ci din bumbac alb, subțire. Asta l-a dezlănțuit de-a binelea. Ea nu avea nevoie de ornamente. Avea un corp perfect.

Cu degete tremurătoare îi desfăcu șireturile de pe umeri și trase, până ce bretelele subțiri de material au alunecat.

Îi șoptea numele, apoi încă o dată și încă o dată. O auzea cum geme, emițând un sunet scurt, subțire, ca un țipăt camuflat, din ce în ce mai gutural și răgușit, pe măsură ce mâna lui aluneca peste umărul ei, până ce ajunse să-i atingă curba sinuoasă a

sânului feciorelnic. Purta un corset simplu, care-i susținea ușor sânii, dându-le o formă perfectă, rotundă.

Aproape că-și pierdu stăpânirea de sine. Trebuia să pună punct. Era o nebunie. Ea era o tânără cuviincioasă, iar el o trata ca pe o...

O mai sărută o dată, adulmecându-i aburul fierbinte al pielii, apoi s-a îndepărtat brusc de ea.

– Îmi pare rău, șopti el. Dar nu-i părea. Știa că ar fi trebuit să-i pară, dar nu putea regreta că a îmbrățișat-o atât de intim.

Dorea să intoarcă brusc capul, ca să nu o mai vadă, fiindcă se temea că nu se poate abține și o va atinge din nou, dar o văzu că a rămas cu ochii închiși.

I s-a topit inima și s-a apropiat iar de ea.

– Annabel? o atinse pe umăr, apoi pe obraz. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, șopti ea.

Duse mâna spre tâmpla ei, mângâindu-o.

– De ce ții ochii închiși?

– Mi-e teamă.

– De ce?

– De mine însămi, spuse ea și înghiți. Apoi deschise ochii. De ceea ce mi-aș putea dori. Și de ce trebuie să fac.

– Ai fi vrut ca eu să nu... Doamne, oare chiar nu l-a dorit și ea? Încercă să reflecteze. Ea i-a răspuns la sărut? L-a mângâiat și ea? Nu-și mai amintea. A fost atât de copleșit de ea, de nevoia lui, încât acum nu-și mai amintea ce a făcut ea.

– Nu, zise ea calm. Am vrut și eu. Aceasta e problema. Închise ochii din nou, doar o clipă. Părea că încearcă să reconstituie ceva din interiorul ei, apoi i-a deschis iar. Ai putea să mă ajuți?

El dădu să spună da, că o va ajuta. Ar face orice i-ar sta în putere să o protejeze de unchiul lui, să-i salveze familia și să-i mențină în școală pe frații ei, dar văzu că ea îi face semn spre

șnurul furoului, șadar înțelese că practic ea vrea să fie ajutată să se îmbrace.

Așa că asta a făcut. A ajutat-o să-și lege șnurul de la furou, apoi i-a încheiat nasturii, fără să spună un cuvânt. Apoi ea s-a așezat la fereastră, iar el cât mai departe, pe un fotoliul de lângă ușă.

Așteptau și așteptau. Iar în final, parcă după câteva ore, Annabel se ridică și zise:

– S-a întors.

Sebastian se ridică și o văzu pe Annabel cum urmărește pe fereastră, foarte atentă, coborârea din trăsură a Oliviei. Când se întoarse spre el, Sebastian se trezi că întreabă:

– Vrei să te căsătorești cu mine?

Capitolul optsprezece

Annabel era cât pe ce să cadă din picioare.

– Cum?

– Nu e chiar răspunsul pe care-l așteptam, a vorbit el foarte încet.

Cu toate acestea, ea părea că nu mai poate respira.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

El înclină capul într-o parte și zise:

– Cred că despre asta era întrebarea mea, da.

– Dar nu trebuie să faci asta, îl asigură Ananbel, pentru că... pentru că era o proastă și asta fac idioatele când bărbații le cer mâna. Le spun că nu sunt nevoiți să le ceară.

– Spui că nu vrei? întrebă el.

– Nu!

– Atunci ai spus da, surâse el.

– Nu. Doamne, o luase amețeala.

El făcu un pas spre ea.

– Annabel, nu vorbești clar.

– Dinadins m-ai luat prin surprindere, îl acuză ea.

– M-am luat și pe mine prin surprindere, recunoscu el.

Ea apucă strâns spătarul scaunului pe care a stat la fereastră. Era o piesă de mobilier absolut inconfortabilă, dar era singura de la fereastră, iar ea a dorit să se uite după lady Olivia și... Doamne, dar de ce se gândea acum la un fotoliu neînsemnat? Sebastian Grey tocmai a cerut-o în *căsătorie*.

Se uită pe fereastră. Lady Olivia nu coborâse încă din trăsură. Avea două minute, cel mult trei.

De ce? l-a întrebat ea pe Sebastian.

- Tu mă întrebi pe mine de ce?

Nu sunt o domnișoară la ananghie, zise ea. Mă rog, *sunt*, dar nu este responsabilitatea ta să mă salvezi.

Nu, recunoscu el.

Pregătise un argument, nu unul coerent, dar totuși, un argument, însă replica lui o lăsă perplex.

Nu?

- Ai dreptate. Nu este responsabilitatea mea. Făcu câțiva pași spre ea. Ar fi, totuși, plăcerea mea.

- Vai de mine.

El zâmbi.

- M-am întors! se auzi vocea Oliviei. Era în hol.

Annabel se uita la Sebastian. De-abia mai putea să respire.

- Te-am sărutat cum numai un soț își sărută soția. Acum ajunsese periculos de aproape de ea. Într-un fel, Annabel nu mai putea să respire. Cred – șopti el, iar răsuflarea lui caldă purta cuvintele spre urechile ei, dar îi încălzea pielea – că și ție ți-a plăcut.

- Sebastian! era lady Olivia. Oh!

- Mai târziu, Olivia, zise el, fără să se întoarcă spre ea. Și închide ușa.

Annabel auzi cum se închide ușa.

- Domnule Grey, nu sunt sigură că...

- Nu crezi că a venit vremea să-mi spui Sebastian?

Ea înghiți în sec.

- Sebastian, eu...

- Îmi cer scuze, zise din nou lady Olivia, care dădu buzna în sufragerie. Nu pot.

- Ba da, Olivia, poți, zise poruncitor Sebastian.

- Nu, chiar nu pot. Este casa mea, ea este necăsătorită și...

- Și eu o întreb acum dacă vrea să fie soția mea.

– Oh! Ușa se închise din nou.

Annabel se străduia să rămână rațională, însă îi era dificil. Sebastian o privea de la înălțimea lui, surâzător, de parcă ar fi mâncat-o din cap până-n picioare, iar ea începuse să simtă nişte senzații ciudate în zone ale corpului pe care uitase că le are. Nu putea să uite că lady Olivia se afla de partea cealaltă a ușii, dar nu putea să uite că...

– Stai puțin! exclamă ea şi ridică mina între ei. Îl împinse uşor, dar văzu că el nu se clinteşte, așa că îl îmbrânci.

El se dădu înapoi un pas, continuând să zâmbească.

– Ei i-ai spus că nu vrei să te însori cu mine, zise ea.

– Hmm?

– Acum câteva ore. Când eu plângeam. Ai spus că mă cunoşti de-abia de o săptămână.

– Oh, asta am spus, replică el deloc afectat.

– Credeai că nu am auzit?

– Dar chiar te cunosc de aproape o săptămână.

Ea nu răspunse, așa că Sebastian se apropie și-i fură un sărut scurt.

– M-am răzgândit.

– În... se uită disperată prin sufragerie, căutând din priviri un ceas... în două ore?

– Două ore și jumătate, de fapt. O privi șarmant, cu un zâmbet păcătos. Dar au fost două ore și jumătate intense, nu crezi?

Olivia dădu și ea buzna, în sfârșit.

– Ce i-ai *făcut*? întrebă ea.

– Ai fi un spion groaznic, știai asta? o primi el.

Olivia traversă camera din câțiva pași.

– Ai compromis-o în sufrageria mea?

– Nu, zise precipitat Annabel. Nu, nu. Nu, nu, nu.

Au fost suficienți de nu, se gândea Seb ironic.

– M-a sărutat, îi mărturisi Annabel, Oliviei. Dar asta a fost tot.

Sebastian își încrucișă brațele la piept.

– Când ai devenit așa o puritană, Olivia?

– Vorbim de sufrageria mea!

El tot nu vedea care este problema.

– Nu ai fost aici, sublinie el.

– Exact, declară Olivia, apoi trecu pe lângă el și merse la Annabel, pe care o luă de mână. Tu vii cu mine.

Ba nu era chiar așa.

– Unde crezi că o duci? ceru el să știe.

– Acasă. Am trecut pe acolo.Newbury a plecat.

Seb se așeză în fața ei.

– Deocamdată nu mi-a dat un răspuns.

– O să ți-l dea mâine. Olivia i se adresă Annabelei: Poți să-i dai răspunsul mâine.

– Nu. Stai puțin. Sebastian se apropie de Annabel și o trase brusc lângă el. Olivia nu trebuia să deturneze cererea lui în căsătorie. O ținea strâns de mână pe Annabel și așa i-a spus Oliviei: Puțin mai devreme m-ai îndemnat să o cer de soție, iar acum vrei să o iei de lângă mine?

– Încercai să o seduci.

– Dacă aș fi încercat să o seduc, mârâi el, ai fi asistat la o scenă cu mult diferită, când ai sosit.

– Eu sunt tot aici, zise Annabel.

– Poate că sunt singura femeie din Londra care nu s-a îndrăgostit de tine, declară Olivia, întinzând mâna spre Sebastian, cu arătătorul amenințător. Dar asta nu înseamnă că nu știu cât de șarmant poți să fii.

– Dragă Olivia, ce grozave complimente, o tachină el.

Annabel ridică mâna și interveni:

– Sunt aici, încă.

– O să se decidă în intimitatea camerei ei, nu în timp ce tu te uiți la ea cu acei... cu acel... *ochi*.

Preț de câteva secunde Sebastian amuți. Apoi începu să râdă în hohote.

– Ce? țipă la el Olivia.

Seb îi făcu semn cu cotul Annabelei, apoi întoarse capul spre Olivia:

– De obicei mă uit la ea cu *nasul*.

Annabel strânse buzele, ca să nu râdă. Ce bine că draga lui Annabel avea un fin simț al umorului.

Olivia i se adresă Annabelei acum:

– Este mai bun decât lordul Newbury, dar foarte puțin, zise ea ca un reproș.

– Ce se petrece aici? Era Harry, care apăru puțin șifonat, de parcă s-ar fi pieptănat cu degetele. Avea o pată de cerneală pe obraz. Sebastian?

Seb îi privea când pe vărul lui, când pe Olivia, apoi izbucni în râs și se cufundă într-un fotoliu.

Harry clipea nedumerit și ridica din umeri, ca și când nu se întâmpla nimic neobișnuit acolo.

– Oh, bună ziua, miss Winslow. Nici nu v-am văzut.

– Ți-am spus că îți vei aminti cum arată, mormăi Olivia.

– Caut o pană de scris, zise sir Harry. Merse la un birou de la perete și începu să scotocească prin sertare. Am stricat trei azi.

– Ai stricat trei pene de scris? se miră Olivia.

– Din cauza femeii aceleia, doamna Gorely. Are niște fraze... Dumnezeule, nu se mai termină. Nici nu știu dacă am price-perea să le traduc.

– Dă-ți silința, îl sfătui Sebastian.

– Tu ce ai pățit? îl întrebă Harry, uitându-se la el cu atenție.

Seb flutură o mână prin aer.

– M-am distrat și eu pe socoteala soției tale.

Harry se uită spre Olivia, care își dădea ochii peste cap. Apoi i se adresă Annabelei:

– Câteodată amândoi sunt obositori. Sper că v-ați simțit binevenită, totuși.

Ananbel roși, iar tenul ei deveni trandafiriu.

– Mmm, chiar așa a fost, se bâlbâi ea.

Harry nu se pricepea la tenul doamnelor, deci nu remarcă nimic.

– Ah, iată una, spuse Harry și ridică o pană. Nu mă luați în seamă. Continuați ce făceați când... Se mai uită o dată la Sebastian și clătină din cap.

– Eu așa voi face, zise el ceremonios. Parcă depusese un jurământ. Îi plăcea cum sună.

– Ar trebui să plec acasă, zise Annabel.

Sebastian se ridică, acum serios.

– Te voi conduce.

– Ba nu o conduci tu, interveni Olivia.

– Ba da, se opuse el. Apoi ridică bărbia și se maimuțări, prefăcându-se că se uită la ea cu nasul.

– Ce faci? izbucni ea.

– Mă uit la tine, vorbi el, de parcă ar fi cântat.

Annabel își acoperi gura cu palma.

– Cu nasu-ul meu, adăugă el, în cazul că Olivia nu a înțeles gluma de prima dată.

Olivia își acoepri fața cu ambele mâini. Dar nu pentru că râdea.

Sebastian se înclină ușor spre Annabel, dar manevra nu era deloc ușoară, pentru că trebuia să țină nasul îndreptat spre Olivia.

– Nu e sânul meu preferat, șopti el.

– Nici nu vreau să știu ce ai spus, îl dojeni Olivia, cu fața tot acoperită.

– Nu, cred și eu că nu vrei, acceptă el. Se îndreptă de spate și zâmbi. O voi conduce pe Annabel acasă.

– Oh, te rog, zise Olivia, oftând.

Sebastian se înclină spre Annabel și-i șopti la ureche:

– Am epuizat-o.

– M-ai epuizat pe *mine*.

– Nu încă.

Annabel roși din nou. Sebastian era mândru că remarcă aceste schimbări de nuanță la o femeie.

– Trebuie să-i acorzi măcar o zi ca să se gândească la cererea ta, insistă Olivia.

– Sir Harry ți-a oferit și ție o zi? întrebă el.

– Asta nu e relevant, răspunse ea.

– Foarte bine, zise el. Mă plec în fața experienței vaste a dragei mele verișoare, completă el. Harry a fost cam al doisprezecelea bărbat care a cerut-o în căsătorie, îi explică el Annabelei. În timp ce eu nu am rostit niciodată cuvântul „căsătorie", în prezența unei femei, până astăzi.

Annabel surâdea, amuzată. Se simțea extrem de relaxată.

– Te voi vizita mâine, ca să primesc răspunsul, îi spuse el. Dar, între timp îi oferi brațul. Mergem?

Annabel se apropie de el, dar ezită.

– Cred că ar fi mai bine să merg singură acasă.

– Da?

– Oricum nu e mult de mers Și... privi în pământ, mușcându-și buza de jos.

El îi ridică bărbia.

– Vorbește clar, Annabel, îi șopti.

– Cred că îmi este foarte greu să gândesc clar, când sunt în prezența ta.

Sebastian consideră remarca ei deosebit de promițătoare, într-adevăr. Era un semn bun.

Annabel închise cu grijă ușa de la intrare și se opri puțin, ca să asculte. În casă era liniște; poate – Doamne, ajută – bunicii ei ieșiseră. Puse cartea pe masa din hol, își scoase mănușile, apoi luă iar cartea, cu gândul să urce în camera ei. Dar, după numai trei trepte urcate, bunica ei apăru în pragul sufrageriei.

– Iată-te, zise lady Vickers, evident îmbufnată. Unde naiba ai umblat?

– Am fost la cumpărături, minți Annabel. M-am văzut cu o prietenă. Am mâncat o înghețată.

Bunica ei oftă dezamăgită și făcu un semn a lehamite.

– O să-ți distrugi silueta.

Annabel se chinui să zâmbească și-i arătă cartea pe care i-a împrumutat-o lady Olivia.

– Merg în camera mea să citesc.

Bunica ei a așteptat-o să facă primul pas pe treaptă, apoi a zis:

– L-ai pierdut pe conte.

Annabel înghiți în sec și se întoarse.

– A fost aici?

Bunica ei o privi mijind ochii, iar dacă a bănuit că Annabel l-a evitat pe lordul Newbury, a evitat să o spună. Făcu semn cu capul spre sufragerie, evident, așteptându-se ca Annabel să o urmeze. Ceea ce s-a și întâmplat, iar Annabel a rămas în pragul ușii, în timp ce bunica ei s-a îndreptat spre servantă și și-a turnat ceva de băut.

– Ar fi fost mult mai convenabil, dacă ai fi fost și tu aici, zise lady Vickers, dar mă bucur să spun că bunicul tău a reușit să-l pună la curent cu situația. Și mai trebuie să știi că am ascultat la ușă aproape tot timpul. Bunicul tău a uitat să menționeze despre familia ta din Gloucestershire, așa că am intervenit eu.

– Ai itnervenit?

– Poate că am eu cincizeci și trei...

Șaptezeci și unu.

– ...dar am încă mintea ascuțită. Lady Vickers puse paharul pe masă, apoi se întinse și părea foarte mulțumită de sine. Newbury va avea grijă ca toți cei patru frați ai tăi să aibă studiile universitare plătite și s-a oferit să cumpere o funcție pentru cel ce va dori asta. Cât despre surorile tale, am reușit să obțin promisiunea unei zestre neînsemnate, dar oricum, este mai mult decât ai avut tu. Sorbi din pahar, apoi începu să chicotească. Tu oricum, ai pus mâna pe un conte.

Era tot ce și-ar fi dorit Annabel. Frații și surorile ei vor avea siguranță. Vor avea tot ce le trebuie.

– El nu vrea să aveți o logodnă prelungită, zise lady Vickers. Știi că își dorește un fiu și asta repede. Oh, nu mă privi așa. Știai că va veni și momentul acesta.

Annabel clătină din cap.

– Eu... nu mă uitam nicicum. Voiam doar să....

– Dumnezeule, exclamă lady Vickers. Chiar cred că trebuie să purtăm discuția aceea.

Annabel spera din suflet că nu.

– Of. Așa am procedat cu mama ta și cu mătușa ta, Joan. Voi avea nevoie de ceva mai multă băutură decât de obicei, dat fiind că e vorba de tine.

– Este în regulă, zise supusă Annabel. Nu trebuie să vorbim.

– Nu zău? zise ironic bunica ei, devenind dintr-odată interesată.

– Vrea să spun că nu acum, clarifică Annabel. Sau poate, niciodată. Cu tine... continuă ea, cu glas stins.

– Ei?

– Sunt fată din provincie, zise ea, aparent deloc mândră de originile ei. Multe animale... și... eu...

– Uite, zise lady Vickers. Poate că știi lucruri despre oi, pe care sigur nu vreau să le aud, dar mai știu și eu cum e să fii măritată cu un nobil supraponderal.

Annabel se cufundă într-un fotoliu. Orice cunoștințe era dispusă să-i împărtășească bunica ei, nu era sigură că le putea asculta stând în picioare.

– Totul se reduce la un lucru, spuse lady Vickers, atenționând-o cu arătătorul. Când l-ai simțit că a terminat, ridică-ți picioarele drepte, în aer.

Annabel simțea cum i se scurge tot sângele din obraji.

– Nu, așa să faci, insistă bunica ei. Crede-mă când îți spun. Te va ajuta să păstrezi sământa lui înăuntru, iar cu cât rămâi însărcinată mai repede, cu atât mai curând nu va mai trebui să dormi în același pat cu el. Acesta, draga mea, este cheia unei căsnicii de succes.

Annabel își luă cartea, se ridică și făcu câțiva pași, parcă mergând prin ceață.

– Vreau să mă întind puțin acum.

– Sigur că da, drăguțo, zise lady Vickers. Oh! Aproape că am uitat. Diseară plecăm din oraș.

– Ce? Unde? Și, se gândea ea, cum poate să-l anunțe pe Sebastian?

– Winifred este gazda unei petreceri neprogramate în provincie, zise ea, așa că vei merge cu noi.

– Eu?

– Trebuie să merg și eu, fir-ar să fie de nenorocită...

Annabel rămase cu gura căscată, în timp ce asculta invectivele și jignirile enumerate de bunica ei.

– Nu pot să sufăr să merg în provincie, mormăi lady Vickers. Este o risipă de aer foarte curat.

– Chiar trebuie să mergem?

– Sigur că trebuie să mergem, prostuțo. Unii ditnre noi trebuie să ia problemele în mâinile lor.

– Ce vrei să spui? întrebă precaută Annabel.

– Este o văcuță intrigantă, această Winifred, dar îmi este datoare cu ceva, comentă aspru bunica ei. Așa că a avut grijă

să-l invite și pe Newbury. Din păcate, nu am putut să o împiedic să-l invite și pe celălalt.

– Pe Seb... domnul Grey? întrebă Annabel și scăpă cartea din mână.

– Da, da, spuse alarmată lady Vickers. Așteptă ca Annabel să-și ridice de pe jos cartea căzută încă o dată, apoi să o pună pe masă. Nici nu pot să o consider vinovată, continuă ea. Va fi *invitația* sezonului.

– Iar el a acceptat să vină? Chiar dacă știe că acolo va fi și unchiul său?

– Cine știe? De-abia astăzi după amiază a trimis invitațiile. Lady Vickers ridică din umeri. Chiar *este* un bărbat fermecător.

– Ce legătură are asta cu... Annabel nu mai continuă. Nu voia să cunoască răspunsul.

– Plecăm peste două ore, anunță lady Vickers, după ce își termină băutura din pahar.

– Două ore? Îmi este imposibil să fiu gata atât de repede.

– Ba sigur vei fi gata. Cameristele ți-au pregătit deja lucrurile. Winifred nu locuiește prea departe de oraș, iar în perioada aceasta din an soarele apune tîrziu. Cu o pereche de cai buni putem ajunge acolo pe la miezul nopții. Aș prefera să plecăm în seara aceasta. Detest să călătoresc dimineața.

– Văd că ești foarte ocupată, spuse Annabel.

– Sunt. Ai face bine să mă imiți. Mai avem puțin și punem mâna pe contele tău.

– Dar eu... Annabel îngheță, amuțită de privirea din ochii bunicii sale.

– Cu siguranță, zise lady Vickers și miji ochii, aruncându-i priviri glaciale, doar mi s-a părut că vrei să spui că nu-l dorești.

Annabel nu-i răspunse. În viața ei nu o auzise pe bunica ei vorbind pe un ton atât de amenințător. Temătoare, începu să dea din cap.

– Foarte bine. Fiindcă știu sigur că nu ți-ai dori să faci ceva care le-ar îngreuna și mai mult viața fraților și surorilor tale.

Annabel făcu un pas înapoi. Oare bunica ei o amenința?

– Of, pentru Dumnezeu. Nu mai afișa aerul acela îngrozit. Crezi că am să te bat?

– Nu! Doar că...

– Te vei mărita cu contele și vei trăi în paralel cu nepotul.

– Bunico!

– Nu te mai uita la mine ca un nenorocit de puritan. Nici nu puteai să speri la o situație mai convenabilă. Dacă vei avea copilul cu cine nu trebuie, măcar rămâne totul în familie.

Annabel rămase fără grai.

– Oh, apropo, vine și Louisa. Mătușa aia a ei a răcit și nu poate să o însoțească săptămâna aceasta, aşa că i-am spus că o luăm cu noi. Doar nu vrem să o lăsăm singură în camera ei, nu-i așa?

Annabel clătină din cap.

– Bine. Pregătește-te. Plecăm peste o oră.

– Ai spus două ore.

– Asta am spus? lady Vickers ridică din umeri. Probabil am mințit. Mai bine, decât să fi uitat, în orice caz.

Annabel se uita cu ochi mari cum bunica ei iese din cameră. Cu siguranță aceasta va rămâne pentru ea cea mai stranie zi. Doar că avea sentimentul că ziua de mâine va fi cu mult peste...

Capitolul nouăsprezece

A doua zi de dimineață

Sebastian știa exact de ce a fost invitat la petrecerea dată de lady Challis. Nu l-a plăcut niciodată, așa că niciodată până atunci el nu fusese invitat la vreun eveniment din casa lor. Însă lady Challis era, în ciuda ipocriziei afișate uneori, o gazdă extrem de apreciată, iar dacă putea să organizeze petrecerea anului, aducându-i sub același acoperiș pe Annabel, Sebastian și pe contele de Newbury, atunci Dumnezeu îi era martor că asta va face și chiar foarte bine.

Lui Seb nu-i convenea postura de marionetă a cuiva, dar nici nu intenționa să-i permită lui Newbury acces nestingherit la Annabel, dacă refuza invitația.

În plus, îi spusese Annabelei că-i acordă o zi pentru a se gândi la propunerea lui și intenționa să-și țină promisiunea. Dacă ea va fi în Berkshire, în casa lordului și a soției sale, lady Challis, atunci acolo va fi și el.

Cu toate acestea, Seb nu era nesăbuit și știa că lady Vickers, Challis și oricare alte amice vor mai participa la eveniment îl vor încuraja pe lordul Newbury în bătălia pentru Annabel. Cele mai reușite războaie nu s-au câștigat niciodată de unul singur, așa că l-a târât pe Edward din patul său și l-a împins în trăsura care-i ducea spre Berkshire. Edward nu fusese invitat, dar era tânăr, necăsătorit, iar din câte știa Sebastian, încă avea toți dinții în gură. Ceea ce însemna că niciodată lui nu-i va fi refuzat accesul la o petrecere câmpenească. Niciodată.

– Harry și Olivia știu că le-ai furat trăsura? întrebă Edward, frecându-se la ochi.

– Termenul corect este rechiziționat și da, ei știu. Oarecum. Sebastian le-a lăsat un bilet.

– Cine mai vine acolo? întrebă Edward, căscând.

– Pune mâna la gură.

Edward se uită chiorâș la el. Sebastian se uita afară, nerăbdător. Era aglomerat pe stradă, iar trăsura se strecura încet printre obstacole.

– În afară de miss Winslow și unchiul meu, nu am nicio idee.

– Miss Winslow, zise Edward, oftând.

– Te rog, nu! scrâșni din dinți Sebastian.

– Ce?

– Nu face mutra asta când te gândești la ea.

– Ce mutră?

– Aceea pe care o ai când... Seb făcu o grimasă de câine cerșetor și scoase limba prin colțul gurii. Mutra asta.

– Mă rog, trebuie să recunoști, este foarte...

– Nu mai spune nimic, îl avertiză Seb.

– Voiam să spun încântătoare, îl informă Edward.

– Ba nu.

– Are cei mai frumoși....

– *Edward*!

– ....ochi. Edward zâmbi triumfător.

Sebastian se uita la el cu dispreț, își încrucișă brațele la piept și apoi privi pe fereastră. După câteva secunde îl privi din nou și îi trase un șut lateral, în gleznă, ca măsură de precauție.

– Asta pentru ce a fost?

– Pentru acel comentariu inadecvat pe care intenționai să-l faci.

Edward începu să râdă. Pentru prima dată Sebastian nu simțea că se râde împreună *cu* el. De această dată era clar că se râde *de* el.

– Trebuie să spun, începu Edward, este foarte amuzant să te îndrăgostești de femeia pe care unchiul tău vrea să o ia de soție.

Sebastian se foi pe banchetă, deloc încântat.

– Nu sunt îndrăgostit de ea.

– Nu, îl ironiză Edward, doar vrei să te însori cu ea.

– Ți-a spus Olivia? La naiba, doar i-a spus Oliviei să nu scoată o vorbă.

– Nu mi-a spus ea, recunoscu Edward și rânji. Tu ai făcut-o.

– Puștiule, mormăi Seb.

– Crezi că va spune da?

– De ce nu ar spune da? zise Seb defensiv.

– Nu mă înțelege greșit, dacă aș fi femeie, nu m-aș gândi că aș prefera să mă mărit cu altcineva...

– Cred că vorbesc în numele tuturor bărbaților din lume, când spun că mă simt ușurat că nu-ți trece prin cap una ca asta.

Edward nu gustă gluma, dar nu se supără.

– Datorită lui Newbury poate deveni contesă, îi aminti el.

– Poate și eu aș reuși asta, mormăi Seb.

– Credeam că nu-ți pasă de titlul nobiliar.

– Nu-mi pasă. Chiar nu-i păsa. Totuși, în contextul actual, îi păsa. Cel puțin, nu e important pentru mine, adăugă el.

Edward își înclină ușor capul într-o parte, iar lui Sebastian mișcarea i se păru foarte cunoscută, dar nu știa de unde să o ia. În cele din urmă realiză că parcă se uita în oglindă.

– Îl urăște, se destăinui el.

– Nu ar fi prima femeie care se mărită cu un bărbat pe care-l urăște, zise Edward și căscă.

– Are de trei ori vârsta ei.

– Din nou, nu este prima.

Seb lovi cu palmele pe genunchi, de frustrare.

– De ce-mi spui toate astea?

– Pur și simplu, cred că este bine să fii pregătit, zise Edward, devenind brusc serios.

– Așadar crezi că va spune nu?

– Sincer, habar n-am. Nu v-am văzut niciodată pe amândoi în aceeași cameră. Dar aș prefera să te văd plăcut surprins, decât cu inima frântă.

– Inima mea nu se va frânge, bodogănea Seb. Pentru că ea nu va spune nu. Ea i-a spus că nu poate gândi limpede în prezența lui. Dacă exista o femeie care dorea să spună da unei cereri în căsătorie, aceea era Annabel.

Dar era de ajuns dorința de a spune da? Bunicii ei nu ar fi fericiți, dacă-l va alege pe el, în locul lui Newbury. Iar el știa că ea este foarte preocupată de lipsa de bani a familiei ei. Cu siguranță, nu-și putea alunga propria fericire, doar ca să câștige niște bani. Doar nu erau într-o situație materială atât de precară. Era imposibil să fie așa, dacă frații ei erau încă la școală. Iar Sebastian avea bani. Nu atât de mulți cât avea Newbury – în fine, nici măcar pe aproape – dar avea ceva și el. Mai mult ca sigur îndeajuns cât să plătească pentru educația fraților ei.

Mai mult ca sigur, dar Annabel nu știa asta. Cei mai mulți din societate îl considerau un vagabond amuzant. Până și Harry era convins că vine să ia micul dejun la soții Valentine, în fiecare zi, pentru că nu-și permitea să dea bani pe mâncare.

Sebastian datora locul său în societate aspectului atrăgător și farmecului personal. Dar și pentru că exista posibilitatea ca unchiul lui să moară înainte de a lăsa în urmă un moștenitor. Însă nimeni nu-și închipuia că Sebastian are vreo formă de venit. În mod cert, nimeni nu bănuia că a câștigat o sumă frumușică din scrisul romanelor gotice, sub un pseudonim feminin.

După ce trăsura a scăpat de aglomerația străzilor din Londra, Edward a adormit imediat și așa a rămas până ce au ajuns la Stonecross, somptuosul conac în stil Tudor, care servea drept domiciliu de provincie al soților Challis. Seb era foarte atent și admira împrejurimile.

Parcă se întorsese în timp, în război, când mergea în recunoaștere în diferite locuri, ca să-i urmărească pe jucători. Asta a făcut el. Observa. Nu a fost niciodată unul dintre soldații de pe linia frontului. Nu s-a angajat niciodată în lupta corp la corp cu inamicul, nu l-a privit în ochi niciodată. A fost scos din acțiune după ce a supravegheat și a tras de la mare distanță.

Și nu a ratat niciodată.

Avea două dintre calitățile regăsite la toți trăgătorii de elită recunoscuți – ținta excelentă și răbdarea nelimitată. Nu trăgea dacă nu era totul perfect și niciodată nu-și pierdea capul. Chiar și în momentul când Harry era să fie ucis, fiind surprins de un căpitan francez, iar Sebastian a rămas perfect nemișcat. S-a uitat, a așteptat și nu a tras, până ce nu a venit momentul potrivit. Harry nu a știut niciodată cât de aproape a fost de moarte.

Sebastian vomitase în tufișuri.

Ciudat că acum se simțea din nou ca un soldat. Sau poate că nu era atât de ciudat. Fusese în război cu unchiul său întreaga lui viață.

În dimineața aceea, la micul dejun, lady Challis le-a informat pe Annabel și pe Louisa că majoritatea oaspeților, inclusiv lordul Newbury, vor sosi după amiaza, târziu. Nu a spus nimic de Sebastian, nici Annabel nu a întrebat. Asemenea întrebări ar fi fost imediat raportate bunicii ei, iar Annabel nu își dorea cu niciun preț să repete conversația avută cu o seară în urmă.

Era o dimineață frumoasă de vară, iar Annabel și Louisa au decis să iasă la plimbare împrejurul lacului, singure, fiindcă nimeni altcineva nu era interesat să meargă. Când au ajuns, Louisa a început să arunce cu pietre pe suprafața lină a apei, apoi le urmărea cum parcurg luciul apei.

– Cum ai făcut asta? întrebă Annabel.

– Să arunc piatra? Tu nu poți?

– Nu. Frații mei mi-au spus mereu că fetele nu pot.

– Iar tu i-ai crezut?

– Sigur că nu. Dar am încercat ani de zile şi nu am reuşit să le dovedesc că se înșeală. Annabel ridică o pietricică și încercă să o arunce paralel cu luciul apei. Se scufundă instantaneu.

Ca o piatră. Louisa o privi zâmbind, luă și ea o pietricică și-i dădu drumul să zboare.

– Unu... doi... trei... patru... *cinci*! strigă ea mândră, numărând salturile făcute de piatră. Recordul meu este de șase.

– Șase? se minună Annabel, apoi privi dezamăgită. Chiar așa?

Louisa mai căută o piatră.

– Tatăl meu mă ignoră în Scoția, la fel cum face și la Londra. Singura diferență este că, în loc să fiu ocupată cu sezonul, am la dispoziție lacuri și pietre. Ridică de jos o pietricică plată, netedă. Am avut mult timp să exersez.

– Arată-mi cum să....

Louisa deja o trimisese să zboare pe suprafața apei.

– Unu... doi... trei... *patru*. Pufni pe nas, dezamăgită. Am știut că piatra e prea grea.

Annabel se uită cum verișoara ei mai trimite trei pietricele pe luciul lacului, fiecare sărind de cinci ori.

– Cred că sunt geloasă, recunoscu ea.

– Pe mine?

– Nici măcar nu pari destul de puternică, să ridici pietrele acelea, cu atât mai puțin să le trimiți paralel cu suprafața apei. Nu vrei să-mi arăți și mie cum procedezi?

– Nu, o tachină Louisa. Vreau să fiu și eu mai bună ca tine la ceva.

– *Spuneai* că poți să trimiți șase salturi.

– Da, pot, insistă Louisa.

– Eu nu am văzut că poți. Annabel se așeză pe mal, într-un loc uscat, pe iarbă. Eu am toată dimineața. Și după amiaza, dacă mă gândesc bine. Louisa bombăni, apoi își căută câteva pietricele și reuși să arunce întâi cu cinci salturi, apoi cu patru și încă două cu cinci.

– Eu aștept! strigă Annabel.

– Am rămas fără pietricele bune!

– Ce scuză lamentabilă. Annabel se uită la unghiile de la mâini, să vadă dacă nu are murdărie sub ele, de când a încercat și ea o aruncătură eșuată. Când privi pe luciul apei, văzu o pietricică lovind luciul o dată... de două ori... de trei ori... de patru ori... de cinci... de șase ori! Ai reușit! exclamă ea și sări într-un picior.

– Dar nu am aruncat eu, spuse Louisa. S-au întors amândouă.

– Doamnelor, zise Sebastian, care făcea o plecăciune elegantă. Arăta superb și la lumina soarelui de dimineață, parcă era și mai elegant. Annabel remarcă de-abia acum părul lui roșcat, fiindcă nu-l mai văzuse atât de devreme. Se întâlniseră la lumina lunii și după amiaza, iar la operă îl văzuse la lumina lumânărilor. Lumina dimineții era cu totul diferită.

– Domnule Grey, mormăi ea, cu sfială, deși nu știa de ce.

– A fost grozav! exclamă Louisa. Care este recordul dumneavoastră?

– Șapte?

– Zău?

Annabel nu o mai văzuse pe verișoara ei atât de animată. Poate doar atunci când vorbea despre cărțile scriitoarei Gorely. Pe care Annabel va trebui să le citească. Începuse *Miss Sainsbury*

și Colonelul Misterios seara trecută, dar a parcurs de-abia trei capitole. Prin câte a trecut biata miss Sainsbury în doar douăzeci și patru de pagini. A supraviețuit holerei, apoi unei invazii de șoareci și își fracturase glezna de două ori. Annabel realiză că problemele ei nu par decât pe jumătate groaznice, prin comparație.

– Miss Winslow, dumneata arunci cu pietricele pe luciul apei? întrebă politicos Sebastian.

– Spre marea mea rușine, nu.

– Eu pot să arunc cu șase sărituri.

– Dar nu astăzi, adăugă Annabel.

Annabel ridică amenințător degetul arătător, apoi căută și ea o pietricică potrivită. Sebastian mergea în spatele ei, cu mâinile la spate.

– Ea știe? o întrebă șoptit, făcând semn cu capul spre Louisa.

Annabel clătină din cap.

– Știe cineva?

– Nu.

– Înțeleg.

Annabel nu-și dădea seama ce a înțeles el, fiindcă ea sigur nu înțelegea.

– Cam subită această invitație în provincie, nu-i așa? întrebă el.

– Cred că bunica mea a pus totul la cale.

– Dar pe mine ea m-a invitat?

– Nu. De fapt, parcă a zis că ea nu poate *împiedica* pe nimeni să te invite.

– Ce să fac, dacă sunt atât de iubit, râse el.

Annabel simțea inima bătând cu putere.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, remarcându-i tresărirea.

– Nu știu, eu....

– Aceasta! anunță Louisa, care ținea în mână o piatră rotundă și plată. Este perfectă pentru aruncarea cu salturi.

– Pot să o văd? zise Sebastian.

– Doar dacă promiteți să nu o aruncați.

– Îmi dau cuvântul de onoare.

Ea îi dădu piatra și el o examină, apoi i-o dădu înapoi, părând dezamăgit.

– Nu credeți că merge? spuse Louisa.

– Nu e rea.

– Încearcă să-ți păcălească încrederea, zise Annabel.

– Așa este? se miră Louisa.

Sebastian se uită lung la Annabel și comentă:

– Mă cunoști atât de bine, miss Winslow.

– Mi se pare că ați făcut-o intenționat, domnule Grey.

Sebastian începu să râdă și merse lângă un bolovan pe care se așezase Annabel.

– Îmi place verișoara ta, zise el.

– Și mie.

Louisa se concentră și aruncă piatra, spre admirația Annabelei.

– Șase! strigă Louisa. Am reușit! Șase! Ți-am spus că pot șase salturi! îi spuse mândră verișoarei sale.

– Acum ar trebui să încerci șapte, o îndemnă Sebastian.

– Nu azi. Azi închei în glorie, cu șase. Mai ales că nu v-am văzut cum aruncați cu șapte lovituri, îi spuse ea lui Sebastian.

Acesta ridică brațul, în semn că se simte învins.

– Au trecut prea mulți ani de atunci.

Louisa râse.

– Eu închei pe ziua de azi și merg să sărbătoresc victoria. Ne vom vedea mai târziu, *mult* mai târziu, poate. Cu acesta cuvinte, se retrase și îi lăsă singuri pe Annabel și Sebastian.

– Am mai spus că îmi place de verișoara ta? glumi Sebastian. Cred că o iubesc, insistă el. În sens platonic, desigur, adăugă el și înclină ușor capul spre ea.

Annabel trase adânc aer în piept, dar deveni agitată, de îndată ce-l expiră. Știa că el așteaptă un răspuns, ba chiar *merita* unul. Doar că ea nu avea nimic, în afara unui sentiment groaznic de gol interior.

– Pari obosit, spuse ea. Chiar așa era.

El ridică din umeri doar.

– Nu am dormit bine. Rareori reușesc.

Vocea lui i se păru ciudată, așa că îl privi cu mai mult interes. El nu vedea asta; avea privirea fixată într-un punct pe pământ. Pe rădăcina unui copac. Apoi pe ghetele lui prăfuite, din cauza drumului prin pădure. Era ceva cunoscut în expresia lui și Annabel își aminti că avea exact aceeași față ca în ziua aceea, în parc, imediat după ce a distrus ținta tinerilor.

Atunci nu a dorit să vorbească despre asta.

– Îmi pare rău, începu ea. Mie nu-mi place dacă nu pot să adorm.

– Eu m-am obișnuit, mărturisi el.

– De ce? veni prompt întrebarea ei.

– De e? a urmat el, ca un ecou.

– Da. De ce ai probleme cu somnul? Știi?

Sebastian se așeză alături de ea și își mută privirea pe suprafața apei. Se gândi puțin, apoi vru să spună ceva, deschise gura, dar se răzgândi.

– Eu știu că trebuie să închid ochii, zise ea.

Cuvintele ei l-au făcut atent.

– Când încerc să dorm, adică, a venit clarificarea ei. Trebuie să închid ochii. Dacă stau doar întinsă și mă uit pe tavan, ar fi ca și când recunosc înfrângerea. Nu voi adormi cu ochii deschiși, asta-i sigur.

– Și eu stau cu ochii pironiți în tavan, recunoscu Sebastian, după ce reflectă câteva secunde.

– Păi vezi, asta e problema ta.

El se răsuci și o văzu că-l privește cu ochi mari, sinceri. Se gândi că da, poate asta e problema. Poate că problemele cele mai complicate au răspunsuri simple.

Poate că *ea* era răspunsul lui simplu. Ar fi vrut să o sărute. I-a venit așa, brusc, copleșitor. Doar că voia să-i atingă buzele cu gura. Nimic mai mult, un simplu sărut, drept recunoștință, de prietenie, poate chiar de iubire.

Doar că nu avea de gând să o sărute. Nu încă. Acum o vedea că stă cu capul înclinat într-o parte și se uită la el – voia să știe ce gândește. Voia să o cunoască. Să-i cunoască gândurile, speranțele și temerile. Voia să știe la ce se gândește ea în nopțile când nu poate să doarmă și voia să știe la ce visează, când în sfârșit adoarme.

– Mă gândesc la război, zise el. Nu a mai spus asta nimănui.

Ea dădu din cap scurt, imperceptibil.

– Cred că a fost oribil.

– Nu totul. Doar părțile la care mă gândesc eu noaptea... Închise ochii o clipă, în încercarea de a alunga mirosul acru de praf de pușcă, de sânge și, cel mai groaznic, zgomotul.

– Îmi pare rău, spuse ea și-i puse palma peste mână.

– Nu mai este la fel de rău cum a fost cândva.

– Atunci e bine. Zîmbi încurajator. Ce anume crezi că s-a schimbat?

– Eu... începu el, dar nu spuse nimic. Nu putea să-i spună ei. Nu încă. Cum ar fi putut să-i spună despre cărțile lui, când nici măcar nu știa dacă ei îi plac? Nu l-a deranjat niciodată dacă Harry și Olivia credeau că romanele doamnei Gorely erau oribile – de fapt, nu prea mult – dar, dacă Annabelei nu i-ar fi plăcut...

Ar fi fost prea greu de suportat.

– Eu cred că timpul vindecă toate rănile, zise el.

Annabel dădu iar din cap, discret, apoi se uită la el cu același interes.

- Ce este? întrebă el.

- Cred că ochii tăi au cam aceeași culoare ca ai mei, zise ea.

- Înseamnă că vom avea copii frumoși, cu ochii verzui, spuse el, fără să se gândească prea mult.

Asta a făcut-o să renunțe la privirea aceea suavă, cu care-l urmărea, așa că acum nu se mai uita la el. La naiba. Nu a avut intenția să o preseze. Nu încă, mă rog. În clipa aceasta era pur și simplu *fericit*. Se simțea pur și simplu confortabil. A spus unul dintre secretele lui unei alte ființe și cerul nu s-a prăbușit pe pământ. Ce senzație minunată.

Ba nu, cuvântul nu era bine ales. Ce frustrant. El se pricepea să găsească întotdeauna cuvintele potrivite, dar acum nu știa cum să explice. Se simțea...

Ușurat.

Ușor ca un fulg.

Odihnit. În același timp, parcă voia să închidă ochii, să-și pună capul pe o pernă, alături de ea și să doarmă. Nu mai simțise așa ceva până atunci.

Acum a reușit să strice totul. O văzu că se uită în pământ, palidă parcă, lipsită de orice culoare. Asta venea din interior. I se frângea inima.

Acum putea să vadă totul clar – viața ei ca soție a unchiului său. Nu o va îngenunchia, dar pur și simplu o va secătui de orice.

Nu putea să lase să se întâmple așa. Pur și simplu nu putea.

– Ieri te-am întrebat dacă te căsătorești cu mine, zise el.

Ea se uita în direcție opusă. Nu în jos, ci în altă direcție. Nu avea un răspuns. Pe el îl durea mult lucrul acesta. Nici măcar nu-l refuza; pur și simplu implora să i se mai dea timp.

Implora în tăcere, se corectă el. Poate că și mai exactă ar fi fost descrierea ca "evitarea efectiv a întrebării".

Totuși, a cerut-o în căsătorie. Oare credea că el face ușor o asemenea ofertă? Și-a închipuit mereu că femeia pe care o va cere va izbucni în lacrimi de fericire. Un curcubeu va apărea pe cer, fluturii vor zbura peste capetele lor și toată lumea se va prinde într-o horă a bucuriei.

Sau, măcar ea va spune da. Nu se considerase genul de bărbat care ar cere în căsătorie o femeie care ar putea să spună nu.

Se ridică. Nu mai avea stare. Toată pacea aceea, ușurarea plăcută, dispăruseră.

Acum ce naiba putea el să facă?

Capitolul douăzeci

Annabel îl urmărea pe Sebastian cum se apropia de lac. Rămase pe mal, foarte aproape de apă, atât de aproape, că putea să-și ude încălțările. Se uita spre malul opus și rămăsese neclintit.

Nu era deloc în apele lui. Nu era... bine.

Sebastian era un bărbat zvelt, cu siluetă grațioasă. Fiecare mișcare a sa era un dans secret, fiecare zâmbet era un poem tăcut. Nu era bine acum. Nu era el.

Oare când a ajuns ea să-l cunoască atât de bine, încât să poată spune, după postura lui și linia spatelui că nu era el însuși? Și de ce era atât de dureros să știe că îl cunoaște?

După aproape o eternitate, el se întoarse și zise fără formalism:

– Din tăcerea ta eu deduc că nu ai un răspuns pentru mine.

După mișcarea ușoară a capului, el înțelese că nu.

– Chiar că încrederea mi-a fost păcălită, zise el. Ți-am furat expresia.

– Lucrurile sunt foarte complicate, explică ea.

El își încrucișă brațele și o privi întrebător. Și uite-așa, revenise. Nu mai era rigid, ci încrezător în el însuși, când a avansat spre ea, cu o grație arogantă care o fascina.

– Nu sunt complicate, zise el. Mai simplu de atât nici nu se poate. Te-am întrebat dacă te căsătorești cu mine, iar tu vrei asta. Tot ce trebuie să faci este să spui da.

– Nu am spus...

– Dar vrei, o încurajă el, cu o siguranță de sine incredibilă. Știi că vrei.

Desigur, avea dreptate, dar Annabel s-a lăsat provocată de mândria lui.

– Ești foarte sigur pe tine.

El mai făcu un pas spre ea, zâmbind cuceritor. Seducător.

– Nu ar trebui să fiu așa?

– Familia mea... șopti ea.

– Nu vor muri de foame. O atinse pe bărbie și-i ridică ușor capul. Nu sunt un om sărac, Annabel.

– Suntem opt.

El reflectă puțin.

– Foarte bine, nu va muri nimeni de foame, dar probabil va trebui ca toți să slăbiți puțin.

Ea pufni de râs. O revolta ușurința cu care o făcea să râdă într-un asemenea moment. Ba nu, adora asta. Nu, *îl* iubea.

Of, Doamne.

O văzu că sare ca arsă.

– Ce este? o întrebă.

Ea clătină din cap.

– Spune-mi, insistă el și o luă de mână, ca să o tragă mai aproape de el. S-a întâmplat ceva adineauri. Am văzut în ochii tăi.

– Nu, domnule....

– Sebastian, îi aminti el și o sărută delicat pe frunte.

– Sebastian, zise ea cu glas stins. Îi era foarte greu să vorbească, atunci când era atât de aproape de ea. Îi era greu să gândească.

Buzele lui s-au apropiat de obrazul ei delicat și moale.

– Am câteva moduri în care să te fac să vorbești, șopti el.

– Cum?

Îi prinse cu buzele buza inferioară, apoi alunecă spre urechea ei.

– La ce te gândeai? îi șopti senzual.

Doar un geamăt se strecură de pe buzele ei.

– Va trebui să fiu ceva mai convingător. Acum mâinile lui au alunecat ușor pe spatele ei, până ce i-au cuprins fesele și ușor, ușor a lipit-o cu totul de trupul lui. Annabel își lăsă capul pe spate, într-o încercare de a rezista atacului senzual la care o supunea, dar chiar și așa respira cu greutate. Trupul lui viguros și fierbinte trăda pasiunea, mai ales că acum îi simțea și erecția inevitabilă.

– Te doresc, șopti el. Știu că și tu mă dorești.

– Aici? reuși ea să rostească.

El râse scurt.

– Sunt ceva mai rafinat de atât. Dar, aici chiar *suntem* singuri, adăugă el, gânditor. O văzu cum dă din cap.

– Niciunul dintre oaspeți nu a sosit încă. Sebastian își continuă atacul sărutărilor pe lobul urechii. Și cred că nu greșim dacă presupunem că verișoara ta minunată nu ne va deranja.

– Sebastian, eu....

– O vom ruga să fie nașa copiilor noștri.

– Ce? reuși ea să spună. Mâna lui se strecura abil pe sub fusta ei și urma în sens ascendent, pe piciorul ei. Tot ce-și dorea – Doamne, cât era de păcătoasă – era să se aplece puțin și să depărteze picioarele, ca să-i permită lui să facă mai ușor ce voia să-i facă.

– O să-i învețe să arunce cu pietricele pe suprafața apei și să le numere salturile, continuă el, apoi începu să-i dezmierde locul sensibil de deasupra genunchiului. Annabel se înfioră de plăcere. Te gâdili aici? o întrebă în glumă. Urcă mai departe. Vom avea o mulțime de copii, cred. Mulți, foarte mulți.

Trebuia să-l oprească într-un fel. Trebuia să spună ceva, să-i spună că nu s-a decis deocamdată, că nu putea promite, până ce nu va avea destul timp să reflecteze la rece, iar asta nu putea

să facă în prezența lui. El vorbea despre viitor, despre copii, iar ea știa că tăcerea ei putea fi interpretată ca o confirmare.

Sebastian începu să-și plimbe delicat degetele în sus și în jos pe partea interioară a pulpei.

– Sub nicio formă nu cred că *nu* vom avea mulți copii, murmură el. Buzele fierbinți au găsit din nou lobul urechii. Nu te voi lăsa să cobori din pat.

Annabel simțea cum i se înmoaie genunchii.

Acum un deget al lui își croise drum mai sus, ajungând la încheietura pulpei fierbinți cu șoldul.

– Să-ți spun ce mi-am pus în gând să fac acolo? În patul nostru?

Ea clătină din cap. El zâmbi, iar ea simți cum buzele lui lipite de urechea ei se arcuiesc într-un zâmbet, iar răsuflarea lui toridă o topeau de plăcere.

– Mai întâi, șopti el, o să am grijă ca să simți tu plăcere.

Un geamăt scurt îi scăpă Annabelei. Sau să fi fost un țipăt?

– Voi începe cu o sărutare, spuse el, cu gura tot lipită de ea. Dar mă întreb, unde?

– Unde? șopti ea. Nu era o întrebare, ci mai degrabă un ecou al neîncrederii. Îi atinse gura. Pe buze? Poate. Trasă cu degetul linia gâtului ei. Îmi place locul acesta. Și cei doi... Cuprinse în palmă unul din sâni și strânse ușor. M-aș pierde în ei toată ziua.

Annabel se arcui pe spate, ca să-i ofere tot mai mult din trupul ei. Simțea cu disperare că-l dorește. Gândul îi stătea neîntrerupt la cum i-a dezmierdat el sânii în sufrageria soților Valentine. Toată viața ei și-a detestat această parte a corpului, din pricina modului în care o priveau bărbații, fluierând, când se îmbătau, de parcă ar fi putut să o culeagă, ca pe un fruct pârguit.

Însă Sebastiana a făcut-o să se simtă frumoasă. I-a adorat corpul, iar asta a făcut-o și pe ea să-și agreeze corpul.

După ce și-a strecurat mâna pe sub furoul ei, s-a plimbat cu degetele peste mamelonul ei și i-a șoptit tandru:

– Nu ai idee cât de mult voi iubi locul acesta.

Annabel se simțea pur și simplu gâtuită de senzația nouă, plăcută și fierbinte, pe care i-o producea mâna lui, pendulând între cei doi sâni. Dacă și-ar da jos rochia, i-ar înlesni accesul mai ușor. Chiar și așa, el îi dezmierda cu plama sânii, îi frământa și sugea pe rând din cele două izvoare de senzualitate.

– Oh, Doamne, se trezi ea că geme.

– La ce te gândești? șopti el.

Ea clătină din cap, pierdută în senzații. Nu putea să dea glas fantasmelor sexuale care-i treceau prin gând.

– Te gândeşti poate la alte locuri und te-aş putea săruta?

Doamne, spera că nu așteaptă un răspuns de la ea.

– Aș putea să te sărut în cu totul alt loc, o tachina el. Mâna care se lipise de pulpa ei începuse să urce spre încheietura piciorului, să strângă pătimaș locul ascuns între pulpe. Vreau să-ți ofer plăcere, murmură el, să-ți provoc plăceri absolut copleșitoare și pentru asta cred că ar trebui să te sărut aici. Cu aceste cuvinte el își insinuă delicat un deget în feminitatea ei ascunsă.

Ea tresări și se încordă, aproape să se retragă, dar cealaltă mână a lui o țintuia pe loc.

– Îți place asta? o întrebă și începu să-și miște degetul în cerc, pe măsură ce o pătrundea tot mai adânc. Ea dădu din cap afirmativ. Sau poate și-a închipuit doar. Oricum, nu putea să vorbească acum.

Un al doilea deget s-a strecurat lângă primul și, cu blândețe și răbdare, amândouă lărgeau deschiderea strâmtă, dar umedă și clocotind de așteptare și anticipație. Annabel se arcui mai mult și-l apucă strâns de umeri, temătoare să nu cadă din picioare, de atâta emoție sexuală.

– Cred că ai gust divin, continuă el, dar nu se opri până ce nu a simțit-o că a explodat în brațele lui. Aş vrea să te ling aici.

Își trecu ușor degetul peste pielea ei delicată. Apoi aș linge și aici. Repetă mângâierea pe pliul opus. Apoi m-aș opri cu limba aici. Își fixă buricul degetului pe punctul el cel mai sensibil și ascuns, iar ea aproape că țipă de plăcere.

O presă cu buzele pe lobul urechii.

– Și aici aș linge.

Annabel se agăță de el și mai intens, lăsându-se cu toată greutatea în palma lui.

– Dar poate că nici asta nu ar fi de ajuns, șopti el. Ești o femeie hotărâtă și poate că m-ai pune la treabă, ca să-ți fac plăcere.

– Oh, Sebastian, murmură ea.

– Cred că ar fi potrivit să te ating puțin mai adânc. Unul din degetele lui se strecură imediat în centrul ei, în sens circular, apoi pătrunse înăuntru. Uite așa, zise el. Așa îți place?

– Da, se înfioră ea. Da.

Începu acum o mișcare de du-te vino în intimitatea ei.

– Îți place?

– Da.

Oh, era atât de păcătos, iar ea era la fel de păcătoasă, iar el îi făcea lucruri păcătoase. Toate gândurile ei erau dominate de acela că se află în aer liber și că oricine ar putea să-i găsească acolo, iar această teamă făcea situația și mai delicioasă.

– Dă-ți drumul, Annabel, îi șoptea el la ureche.

– Nu pot, scânci ea și strânse picioarele împrejurul lui. Simțea un fel de durere necunoscută înăuntru, ca o tensiune sublimă. El îi provoca acel gen de durere, iar ea nu știa cum să o oprească. Nici măcar nu știa dacă vrea să o oprească.

– Dă-ți drumul, șopti el iar.

– Eu... eu...

– O să vorbeasc foarte deslușit, zise el zâmbitor, Annabel...

– Oh!...

Acum ea nici nu mai știa dacă a fost o eliberare sau nu, dar ceva în ea parcă a explodat. L-a strâns tare de umeri, gâfâind sacadat, apoi s-a simțit ca o păpușă fără viață în brațele lui. El a dus-o pe un petec de iarbă și a lăsat-o să se așeze acolo, apoi s-a întins tulburată, lăsând razele soarelui să-i scalde fața.

– Îmi place cum arăți în verde, spuse el.

– Dar port roz, zise ea, fără să deschidă ochii.

– Ai arăta mai bine, dacă ai rămâne fără haine, zise el și o sărută pe nas. Ai fi doar tu și iarba.

– Nu știu ce mi-ai făcut adineauri, zise ea. Părea fermecată. Nu și-a amintit alt moment din viață când să fi simțit așa ceva.

– M-am gândit la alte zece lucruri pe care să le fac cu tine, zise el, după ce o sărută pătimaș.

– Cred că m-ai omorâ.

– Avem nevoie de mai multă practică, zise el amuzat. Clar, trebuie să fii mai rezistentă.

În sfârșit, Annabel deschise ochii și-l privi. Stătea și el întins, alături de ea, cu capul sprijinit pe brațele îndoite la ceafă. Avea un fir de trifoi în mână și îi gâdila nasul cu acesta.

– Ești atât de frumoasă, Annabel.

Ea oftă de fericire. Se simțea frumoasă.

– Ai de gând să te căsătorești cu mine?

Ea închise ochii din nou. Se simțea vlăguită.

– Annabel?

– Vreau să o fac, zise ea timid.

– De ce mă lași să cred că nu este același lucru cu un da simplu?

Ea oftă din nou. Soarele dansa pe chipul ei. Nu o mai deranjau nici pistruii.

– Ce să mă fac cu tine? zise el. Îl auzi cum se mișcă, apoi vocea lui se apropie mult. Să știi că pot să găsesc tot felul de căi prin care să te compromit.

Ea chicoti.

– Stai să număr. Numărul zece...

– Și eu fac așa, zise ea. Se bucura de căldura razelor blînde.

– Ce faci?

– Număr din zece în zece. Este număr rotund.

– Mie îmi plac lucrurile rotunde, spuse și o mușcă de lobul urechii.

– Oprește-te. De fapt, nici ea nu dorea să se oprească.

– Știi de unde știu că te vei căsători cu mine?

Ea deschise ochii acum. Părea foarte sigur pe sine.

– De unde?

– Uită-te la tine. Ești atât de fericită și împlinită. Dacă nu te-ai mărita cu mine, ai alerga precum găinile – ba nu, precum curcanii – țopăind și mirându-te de *ce am făcut* sau *ce ai făcut tu*, sau ce *am făcut noi amândoi*?

– Să știi că mă gândesc la lucrurile acestea, i-a spus ea.

– Exact.

– Nu mă crezi.

– Nicio secundă, zise el. Dar, încă nu a trecut ziua și eu sunt bărbat de cuvânt, așa că nu te voi mai cicăli. Se ridică și intinse mâna, să o ajute.

Annabel se ridică, ajutată de el și zâmbea.

– Dar asta nu a fost cicăleală?

– Dragă domnișoară Winslow, nici nu am început să te cicălesc. Privirea lui căpătase un aer malefic, seducător și păcătos. Hmmm.

– Ce?

El o luă de braț și, în timp ce mergeau pe alee, o intrebă:

– A existat vreodată un concurs cu Singurul Winslow care a Învins la Concursul de Cicăleli?

Ea începu să râdă și la fel de veselă a fost pe tot drumul înapoi spre Stonecross.

Capitolul douăzeci și unu

Seara, mai târziu

– L-ai văzut în după amiaza aceasta?

Annabel ar fi întors capul spre Louisa, care tocmai intrase în cameră, dar Nettie îi ținea părul strâns, ca să i-l împletească.

– Pe cine să văd? întrebă Annabel. Au! Nettie!

Nettie o strânse și mai puternic și reuși să încheie împletitura, pe care i-o prinse la spate.

– Stai liniștită și voi termina mai repede.

– Știi bine despre cine vorbesc, spuse Louisa și își trase un scaun.

– Ai purtat albastru, zise Annabel, zâmbindu-i. Este culoarea mea preferată pentru tine.

– Nu încerca să schimbi subiectul.

– Nu l-a văzut, răspunse Nettie.

– Nettie!

– Bine, dar nu l-ai văzut, declară camerista ei.

– Nu l-am văzut, confirmă Annabel. Nu de la prânz.

Masa de prânz a fost servită în aer liber, iar locurile la mese nu fuseseră prestabilite, așa că Annabel a ajuns la aceeași masă cu Sebastian, vărul lui, Harry și Louisa. S-au simțit minunat, dar la un moment dat lady Vickers i-a solicitat Annabelei câteva minute, penrtu o discuție între patru ochi.

– Ce încerci să faci? întrebă ea, imediat ce s-au depărtat puțin de comesenii ei.

– Nimic, insistă Annabel. Luisa și cu mine...

– Aici nu e vorba de verișoara ta, i-o reteză scurt lady Vickers. O strânse de braț și continuă: Vorbesc despre dl Grey, care nu este, țin să subliniez, contele de Newbury.

Annabel observă că tonul ridicat al bunii ei atrăgea atenția celorlalți, așa că vorbi ea pe un ton cât mai scăzut, sperând că bunica ei va face același lucru.

– Lordul Newbury nici măcar nu a venit încă, zise ea. Dacă era aici, eu aş fi....

– Stat la masă cu el? continuă lady Vickers, ironic. I-ai fi sorbit și lui cuvintele din gură și te-ai fi comportat și cu el ca o desfrânată?

Annabel tresări, consternată de remarca bătrânei.

– Toată lumea se uită la tine, zise printre dinți lady Vickers. După ce te vei mărita, vei putea să faci tot ce dorești. Eu însămi îți voi spune cum stau lucrurile. Dar, deocamdată, rămâi – și trebuie să rămână și reputația ta – pură ca zăpada.

– Ce-ți imaginezi că am făcut? spuse Annabel cu mult calm. Evident că bunica ei nu știa nimic despre cele petrecute pe malul lacului. Nimeni nu văzuse.

– Chiar nu te-am învățat nimic? o întrebă lady Vickers, uitându-se cu o privire aspră la ea, dar complet trează, după cum și-a dat seama Annabel. Nu contează ce faci, dar contează ceea ce cred oamenii că faci. Iar tu te uiți la bărbatul acela de parcă ai fi îndrăgostită de el.

Dar ea chiar era.

– O să încerc să nu mai fac asta, zise Annabel.

Își termină bucatele din farfurie, asta pentru că nu ar fi putut să plece în camera ei, imediat după ce bunica ei a dojenit-o în public. Însă, imediat ce a terminat de mâncat, s-a scuzat și s-a retras toată după amiaza. I-a spus lui Sebastian că are nevoie să se odihnească. Ceea ce era adevărat. Dar și mai adevărat era că nu dorea să fie prezentă când va sosi unchiul lui.

Se așeză pe pat și se delectă cu *Miss Sainsbury* și cu colonelul ei misterios. Își zise că merita o după amiază întreagă exclusiv pentru sine. Avea multe lucruri la care să se gândească.

Știa ce vrea să facă și știa ce *trebuie* să facă, iar aceste lucruri nu erau deloc identice. Știa la fel de bine că, dacă își va ține mintea ocupată toată după amiaza cu o carte, poate ar reuși să ignore marea încurcătură în care se afla.

Perspectiva era ademenitoare.

Poate că, dacă va aștepta suficient de mult, ceva se va întâmpla și toate problemele ei vor dispărea.

Mama ei va putea găsi un colier cu diamant, pierdut mai demult.

Lordul Newbury își va găsi o tânără cu șolduri chiar mai ample decât ale ei.

Poate va avea loc o inundație. Se va declanșa o molimă. Chiar așa, erau multe calamități pe lume. Dacă o lua ca exemplu doar pe miss Sainsbury. Din capitolul trei și până într-al optulea a căzut de pe puntea unui vapor, a fost capturată de un corsar și era să fie călcată de o capră.

Nu i se puteau întâmpla și ei astfel de lucruri?

Doar că o fată nu se putea ascunde prea mult, iar acum venise momentul să se așeze în fața oglinzii, să se lase trasă de păr în fel și chip și să fie informată de Louisa despre ce a pierdut.

– L-am văzut pe lordul Newbury, spuse Louisa.

Annabel oftă și parcă gemu de durere în același timp.

– Stătea de vorbă cu lordul Challis. El... Louisa înghiți în sec și începu să se joace nervoasă cu dantela de la mânecile rochiei. A spus ceva despre o licență specială.

– *Ce?* Au!

– Nu te mai mișca atât de brusc, o certă Nettie.

– Ce a spus despre licența specială? șopti Annabel. Nu era necesar să vorbească în șoaptă. Nettie știa foarte bine tot ce se întâmpla. Annabel avusese grijă să-i promită două bonete și o pereche de pantofi, ca să păstreze tăcerea.

– Doar că a obținut-o. Că de aceea a întârziat atât de mult. A venit direct de la Canterbury.

– Ai vorbit cu el?

Louisa clătină din cap.

– Cred că nici nu m-a văzut. Eram în bibliotecă și citeam, iar ușa era deschisă. Ei doi vorbeau pe hol.

– O licență specială, repetă Annabel pe un ton trist. O licență specială. Asta însemna că un cuplu se putea căsători imediat, fără să anunțe oficial căsătoria. Se puteau salva trei săptămâni, iar ceremonia putea fi ținută oriunde, în orice parohie. Chiar în orice moment al săptămânii, deși majoritatea cuplurilor preferau să o facă tradițional, duminica dimineața.

Annabel se privi în oglindă. Era joi seara.

Louisa o apucă de mână.

– Eu pot să te ajut, îi zise ea.

Annabel se întoarse către verișoara ei. Tonul ei o neliniștea.

– La ce te referi?

– Am... Louisa se opri și se uită la Nettie, care îi prindea părul Annabelei cu o agrafă. Trebuie să vorbesc cu verișoara mea între patru ochi.

– Mai am puțin de aranjat aici, zise Nettie și înfipse în părul Annabelei ultima agrafă. Apoi ieși din dormitor.

– Am bani, zise Louisa, de cum s-a închis ușa. Nu prea mulți, dar destui, ca să-ți fie de ajutor.

– Louisa, nu.

– Niciodată nu cheltuiesc toți banii de buzunar. Tata îmi dă mult mai mult decât am eu nevoie. Ridică din umeri și privi tristă în podea. Face asta în compensație pentru absența lui la

toate evenimentele importante din viața mea, sunt sigură. Dar asta nu contează. Voiam să spun că pot să trimit o sumă familiei tale. Poate le va ajunge fraților tăi să achite încă un semestru de studii, măcar.

– Și semestrul următor? zise Annabel. Pentru că va mai urma un alt semestru. Apoi un altul. Și, oricât de generoasă ar fi fost oferta Louisei, ea nu va dura la infinit.

– Vom rezolva cumva, când va veni timpul. Măcar în felul acesta vom câștiga puțin timp. Poate vei cunoaște și tu pe altcineva. Sau, poate că dl Grey...

– Louisa!

– Nu, ascultă-mă, o întrerupse Louisa. Poate că are bani de care nu știe nimeni.

– Nu crezi că ar fi spus ceva, dacă ar fi avut?

– El nu te-a...

– Nu, i-o retez scurt, Annabel, dar deja simțea un nod în gât. Era dificil. Era greu să se gândească la Sebastian și la toate motivele pentru care nu ar trebui să se mărite cu el. Mi-a spus că nu este nici el sărac și că nu vom muri de foame, dar, când i-am aminti că suntem opt în familia noastră, a glumit, spunând că va trebui să mai slăbim puțin!

Louisa păru că-i vine să râdă, dar se trezi la timp și rămase serioasă.

– Mă rog, știam cu toții că nu este atât de bogat, cum este contele. Dar, într-adevăr, cine este? Iar tu nu ai nevoie de bijuterii și palate, nu-i așa?

– Sigur că nu! Dacă nu era vorba de familia mea, aș fi...

– Ai fi ce? Ce, Annabel?

Aș fi acceptat să mă mărit cu Sebastian.

Problema era că nu putea să spună asta cu glas tare.

– Trebuie să te gândești la fericirea ta, spuse Louisa.

– Tu la ce crezi că m-am tot gândit? Dacă nu m-aș fi gândit la propria mea fericire, probabil că l-aș fi rugat pe conte să se însoare cu mine.

– Annabel, *nu poți* să te căsătorești cu lordul Newbury.

Annabel își privea șocată verișoara. Pentru prima dată o auzise pe Louisa că ridică tonul.

– Nu te voi lăsa eu să faci asta, insistă Louisa.

– Tu chiar crezi că eu *doresc* să mă mărit cu el?

– Atunci nu o face.

Annabel încleștă dinții, de frustrare. Nu față de Louisa. Față de viață.

– Eu nu pot face alegerile pe care le faci tu, zise ea în cele din urmă, căutând să păstreze un ton calm. Nu sunt fiica ducelui de Fenniwick și nu am o zestre suficient de mare, ca să-mi permit să cumpăr un mic regat în Alpi, nu am fost crescută într-un castel și...

Se opri. Privirea afectată din ochii Louisei a fost de ajuns.

– Nu am vrut să spun lucrurile sub forma asta, păru ea că se scuză.

Louisa rămase în tăcere câteva secunde, apoi spuse:

– Știu. Dar și tu știi că nici eu nu am posibilitățile *tale* de a alege. Bărbații nu s-au luptat niciodată pentru mine la White's. Cu mine nu a flirtat nimeni niciodată la operă și, cu siguranță, nimeni nu m-a comparat vreodată cu o zeiță a fertilității.

Annabel se înduioșă.

– Ai auzit și asta?

– Îmi pare rău, zise Louisa, confirmând.

– Să nu-ți pară. E nostim, într-un fel.

– Ba nu este, zise Louisa, deși părea că face eforturi să nu zâmbească. Văzu că și Annabel se străduiește să rămână serioasă, așa că renunță. Da, este.

Apoi au început să râdă împreună.

– Oh, Louisa, zise Annabel, după ce râsul s-a stins într-un zâmbet melancolic. Chiar te iubesc.

Louisa o bătu ușor pe mână.

– Și eu te iubesc, draga mea verișoară. Se ridică de pe saun. A venit timpul să mergem jos.

Annabel se ridică și ea, apoi o urmă pe Louisa spre ușă.

– Lady Challis spunea că vor fi șarade după cină, o informă Louisa, odată ce au ajuns pe hol.

– Șarade, repetă Annabel. Într-un fel i se părea atât de nepotrivit.

Lady Challis le-a comunicat oaspeților să se reunească în sufragerie înainte de cină. Annabel așteptă până în ultimul minut, ca să coboare. Lordul Newbury nu era naiv; l-a tot evitat de câteva zile și bănuia că și el și-a dat seama de asta. Mai mult ca sigur, când ea va intra în sufragerie, el o va aștepta la ușă.

La fel cum o aștepta și Sebastian; observă ea.

– Miss Winslow, zise contele, venind primul spre ea. Trebuie să stăm de vorbă.

– Cina, zise Annabel și făcu o reverență. Păi, cred că e timpul să intrăm.

– Avem destul timp, zise scurt Newbury.

Cu coada ochiului Annabel îl observă pe Sebastian, care se îndrepta încet spre ea.

– Am discutat cu bunicul tău, zise Newbury. Totul este aranjat.

Era totul *aranjat*? Annabelei îi stătea pe limbă să-l întrebe dacă i-a trecut măcar prin minte să o întrebe și pe *ea*. Preferă să nu vorbească. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să provoace o scenă în sufrageria soților Challis. Ca să nu mai spunem că probabil lordul Newbury ar fi considerat asta ca pe o invitație să-i ceară mâna atunci și acolo.

Iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– Milord, acum nu avem timp, insistă ea.

Expresia lui Newbury se înăspri. Iar Sebastian era foarte aproape.

– După cină vreau să fac anunțul, îi comunică lordul Newbury.

Annabel tresări.

– Nu puteți să faceți asta!

– Zău? zise el, aparent amuzat.

– Nici măcar nu mi-ați cerut mâna, protestă ea. Îi venea să-și muște limba, de frustrare. Cam așa a reușit să-i obstrucționeze avansul.

Newbury râse gutural.

– Asta să fie problema, care va-să-zică? Mândria dumitale a fost șifonată. Foarte bine, după cină îți voi oferi flori și inimioare. Zâmbi lasciv, iar buza inferioară îi tremura dezgustător, din cauza efortului. Iar poate și tu îmi vei oferi ceva în schimb.

Îi puse mâna pe braț, după care o lăsă să alunece pe posteriorul ei.

– Lord Newbury!

O ciupi de fund. Annabel sări ca arsă, însă contele râdea pe înfundate și se îndrepta spre salonul unde se servea cina. Iar ea îl privea din urmă și, pe măsură ce el se îndepărta, Annabel resimțea cel mai straniu sentiment.

Libertatea.

Pentru că în sfârșit, după ce a evitat și a tot amânat și a sperat că se va întâmpla ceva care să o ajute să nu spună da – sau nu – bărbatului a cărui cerere în căsătorie ar fi rezolvat toate problemele familiei ei, își dădu seama că pur și simplu nu poate să facă asta.

Poate săptămâna trecută, poate înainte ca Sebastian să...

Nu, se gândi ea, oricât de arătos și fermecător era, oricât de mult îl adora și spera că și el o adoră, nu el era singurul motiv pentru care nu putea să se mărite cu lordul Newbury. Totuși, el îi oferea o alternativă splendidă.

– Ce naiba s-a întâmplat adineauri? întrebă Sebastian, care ajunsese lângă ea în câteva secunde.

– Nimic, zise Annabel, zâmbind.

– Annabel...

– Nu, sincer. Nu a fost nimic. În cele din urmă, nu fusese nimic.

– Ce vrei să spui?

Toată lumea se îndrepta spre masă.

– O să-ți spun mai târziu, zise ea.

Se distra mult prea bine cu propriile gânduri acum, ca să le împărtășească. Cine ar fi zis că o ciupitură de fund ar fi ajutat-o să-și limpezească gândurile? Nu a fost nici ciupitura, de fapt, ci privirea lui.

De parcă ar fi fost stăpânul ei.

În clipa aceea înțelese că există cel puțin zece motive pentru care niciodată nu s-ar fi putut lega prin căsătorie de acel bărbat.

Zece, dar probabil mai degrabă o sută.

Capitolul douăzeci și doi

Unu, se gândea veselă Annabel, în timp ce se așeza la masă, lordul Newbury era mult prea bătrân. Ca să nu mai vorbim că **Doi**: era atât de disperat să obțină un moștenitor, încât probabil o va răni, când va face prima încercare și era sigur că nicio femeie cu șoldul fracturat nu putea să care în pântece un copil timp de nouă luni. Și, desigur era...

- De ce zâmbești? șopti Sebastian. Stătea în spatele ei, probabil fiind și el în drum spre locul lui la masă, aflat pe diagonală de al ei, cu două locuri mai aproape de capătul mesei. Oare cum s-ar fi gândit cineva că locul ei era în drum spre locul lui, așa că era obligat să treacă prin spatele ei, lucru care o aducea la **Trei**: părea că a atrasa atenția celui mai fermecător și demn de iubit bărbat din Anglia, așadar cine era ea, ca să respingă o asemenea comoară?

– Sunt fericită că mă aflu în celălalt capăt al mesei, cu restul pionilor, șopti ea ca răspuns. Lady Challis era obsedată de conveniențe și era clar că nu va admite devieri de la ordinea rangului, când făcea aranjamentele pentru locuri. Ceea ce însemna că existau aproape patruzeci de musafiri așezați între Annabel și persoana din capul mesei, lordul Newbury, aflat parcă la câteva mile depărtare de ea.

Și mai încântător, ea a fost așezată lângă Edward, verișorul lui Sebastian, a cărei companie i-a fost foarte agreabilă în timpul mesei de prânz. Și cum era nepoliticos să rămână cufundată în

gândurile proprii, decise rapid să le dea alte nume fraţilor şi surorilor ei, de la **Patru** la **Zece**. Mai mult ca sigur, ei o iubeau atât de mult, încât nu doreau ca ea să intre într-o uniune atât de hidoasă, doar pentru binele lor.

Se întoarse zâmbitoare cu faţa spre dl Valentine. El păru complet copleşit.

– Ce seară minunată, nu-i aşa? întrebă ea, fiindcă aşa *era*.

– Mda, este. După ce a clipit mirat de câteva ori, s-a uitat spre Sebastian, aparent cerându-i aprobarea. Sau, poate doar ca să vadă dacă se uita la ei.

– Mă bucur că aţi venit şi dumneavoastră, spuse ea şi se uită la bolul cu supă. Îi era foame. Fericirea îi provoca mereu foame. Nu m-am gândit că veţi fi prezenţi. Bunica ei obţinuse lista invitaţilor de la lady Challis, iar Annabel era sigură că nu citise numele Valentine printre aceştia.

– A fost o invitaţie neaşteptată.

– Sunt sigură că lady Challis s-a bucurat mult că aţi putut veni. Annabel zâmbi din nou; nu se putea abţine. Aşadar, domnule Valentine, trebuie să vorbim despre chestiuni mult mai importante. Precis aţi auzit poveşti teribil de stânjenitoare despre vărul dumneavoastră, domnul Grey. Se apleacă uşor peste masă şi îl provocă, extrem de curioasă: Vreau să le ascult pe *toate*.

Sebastian nu se decisese încă, dacă era intrigat sau înfuriat.

Nu, nu era adevărat. Cântări puţin furia, apoi îşi aminti că el nu se înfurie niciodată şi decise să opteze pentru intrigă.

Aproape că a intervenit, când Newbury a încolţit-o pe Annabel în sufragerie, de fapt simţise dorinţa sinceră să-l ciupească pe unchiul său de pleoape, după ce el a ciupit-o de posterior pe Annabel. Tocmai când făcuse pasul spre el, Annabel a suferit cea mai remarcabilă transformare. Preţ de

câteva secunde părea că nici nu mai era acolo, a fost ca și când mintea ei se ridicase și plutea spre un loc îndepărtat, plin de fericire.

Păruse complet deasupra tuturor. Ușoară că fulgul.

Sebastian nu-și putea imagina ce i-a putu spune unchiul lui, ca să o facă atât de fericită, însă realiză că era inutil să o întrebe despre asta, în timp ce toată lumea se grăbea să ia cina. Așadar decise că, dacă Annabel nu era furioasă pe ciupitura lui Newbury, nici el nu va fi.

La cină a văzut-o cât de incandescentă este, dată fiind distanța de două scaune pe diagonală între ei, iar asta i-a provocat neliniște. Părea că savurează intens conversația cu Edward, iar asta o făcea să radieze de plăcere, însă Sebastian constată că, dacă se apleca puțin în direcția lor, spre stânga, ar fi putut înțelege ce-și vorbesc.

Putea să audă chiar mai mult, doar că tot la stânga lui se afla lady Millicent Farnsworth, care era aproape surdă. Se temea că, până la finalul serii, va asurzi și el.

– Aceea este rață? strigă aceasta, arătând spre o felie de carne de pasăre, care era, într-adevăr, rață.

Sebastian înghiți, în speranța că, făcând astfel, vocea femeii s-ar fi putut evapora din urechea lui, apoi comentă despre carne (deși încă nu gustase din rață) că este delicioasă.

– Nu-mi place rața, protestă ea, clătinând din cap. Apoi șopti: Fac urticarie de la ea.

Sebastian decise pe loc că era singurul lucru pe care ar fi dorit să-l știe de la o femeie trecută de șaptezeci de ani.

În timp ce lady Millicent se chinuia să taie o bucățică de carne de vită din farfurie, Sebastian își lungea gâtul mai mult decât se cuvenea, spre locul unde stăteau Annabel și Edward, chinuindu-se să audă despre ce vorbesc aceștia.

– Eu am fost anexat de foarte puțin timp, spunea Edward.

Sebastian presupunea că se referă la lista de oaspeți. Annabel îi zâmbi – lui Edward, nu lui Sebastian – cu acea expresie strălucitoare, tipică ei.

Sebastian făcea eforturi să se abțină și să nu mârâie de furie.

- CE?

Sebastian tresări. Era un reflex natural. Simțea că urechea stângă îi cedează.

– Nu e minunată carnea de vită? spuse el amabil bătrânei lady Millicent, făcând semn spre farfurie, pentru clarificare.

Femeia dădu din cap, spuse ceva despre Parlament și luă de pe platou un cartof.

Sebastian îi urmărea pe Annabel și pe Edward, cum conversează jovial. *Uită-te spre mine*, o conjura el. Ea nu-i acorda nicio atenție. *Uită-te spre mine.* Nimic.

– La ce vă uitați?

– Vă admiram tenul, lady Millicent, spuse senin Sebastian. Întotdeauna avea replicile la îndemână. Cred că vă feriți de soare și bine faceți, adăugă el.

Ea dădu din cap și răspunse:

– Am mare grijă de banii mei.

Sebastian rămase stupefiat. Oare ce și-a închipuit bătrâna că a spus el?

– Să mâncați vită, îl invită ea și mai luă o îmbucătură. Este cel mai bun preparat de pe masă.

Așa a făcut, dar îi mai trebuia puțină sare. Solnița era exact în fața Annabelei, așa că profită de moment:

– Edward, ești drăguț să o rogi pe miss Winslow să-mi dea solnița cu sare?

Uită-te spre mine.

Ea îi dădu solnița lui Edward.

Uită-te spre mine.

Apoi... în sfârșit. Sebastian îi zâmbi cum numai el știa, amestecând în surâsul acela, care topea femeile, multe promisiuni secrete și mult șarm.

Ea roși. Obrajii căpătaseră o nuanță rubinie și ea continua până-n vârful urechilor. Până și pielea de pe piept se colorase, contrastând cu dantela corsajului de culoare deschisă. Sebastian oftă, satisfăcut de efortul lui.

– Miss Winslow, zise Edward. Nu vă simțiți bine?

– Ba sunt foarte bine, spuse ea și își făcu vânt cu evantaiul. Nu vi se pare că este cald aici?

– Poate, puțin, minți el. Purta cămașă, cravată, vestă și sacou; părea că se simte foarte bine din punct de vedere termic. Annabel avea o rochie cu un decolteu generos, care-i scotea în relief sânii generoși. Acum sorbi puțin vin.

– Cred că supa mea a fost prea caldă, comentă ea, privind scurt spre Sebastian. El îi răspunse din privire, lingându-și buzele discret, dar suficient ca ea să remarce gestul.

– Miss Winslow? întrebă din nou Edward, îngrijorat parcă.

– Sunt bine, sincer, zise ea.

Sebastian râse.

– Să încercați peștele.

– Cred că așa voi face, zise Sebastian și zâmbi bătrânei doamne. Luă puțin somon de pe platou și constată că era excelent, apoi se uită spre Annabel, care avea aerul că ar aprecia un pahar cu apă. Edward, pe de altă parte, avea ochii sticloși, ieșiți din orbite, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când se gândea la sânii Annabelei.

Sebastian îi trase un șut pe sub masă.

Edward tresări și întoarse capul spre el.

– S-a întâmplat ceva, domnule Valentine? întrebă Annabel.

– Vărul meu, explică el cu glas stins. Are picioarele foarte lungi.

– V-a tras un șut? întrebă ea și se uită spre Sebastian. *I-ai tras un șut*? îl întrebă ea mișcând doar buzele.

El mânca tacticos.

– De ce ar face una ca asta? i se adresă ea lui Edward.

Edward roși, iar Sebastian preferă să o lase pe Annabel să tragă singură concluzia în acest subiect. Ea se uită spre el cu ochi dojenitori, iar el socoti oportun să o întrebe:

– Miss Winslow, dar ce s-a întâmplat?

– Vorbeați cu mine? întrebă bătrâna.

– Miss Winslow se întreba ce pește mâncăm, spuse Sebastian.

Lady Millicent se uită spre Annabel ca o la o specie rară, clătină din cap și mormăi ceva greu de înțeles. Sebastian își văzu de propria farfurie, copleșit de neînțelegerile ivite.

– Este bun, zise lady Millicent și-i dădu un cot.

El surâse, acum mai mulțumit de tonul ei scăzut.

– Unde este vita?

Din nou urechea lui cedă presiunii, iar când văzu că bătrâna caută din priviri pe platourile de pe masă, făcu semn unui valet, de teamă să nu o mai audă din nou că țipă.

– Doamna mai dorește vită, îl informă Sebastian. Valetul făcu o mutră tristă și explică lipsa acestui fel de carne, fiindcă se terminase. Ai putea să aduci măcar ceva care seamănă cât de cât cu vita?

– Avem rață cu sos asemănător.

– Doamne, nu. Sebastian se sperie că ar putea vedea imediat pe chipul femeii reacția organismului la carnea menționată și nu dorea asta.

Cu un gest abil îi distrase atenția bătrânei spre capătul îndepărtat al mesei, iar când ea și-a îndreptat privirea spre locul acela, el îi strecură pe farfurie bucata de vită de pe farfuria proprie. Când bătrâna nu localiză obiectul indicat de Sebastian

și îl copleși cu întrebări, el se salvă, arătându-i că s-a mai găsit o porție special pentru ea, așadar o invita să mănânce.

– Au mai găsit o porție.

Ea scoase un oftat de plăcere și se apucă să mănânce. Se uită spre Annabel, care urmărise toată scena. Râdea cu gura până la urechi.

Seb se gândea la toate doamnele cunoscute din Londra, care la această scenă ar fi reacționat cu dezgust maxim sau oroare, sau, dacă aveau simțul umorului, și-ar fi ascuns zâmbetul pe sub palmă.

Dar nu și Annabel. Ea râdea sincer, amuzată de ceea ce a văzut. În ochii ei verzi-cenușii strălucea o complicitate cu el, deloc răutăcioasă, însă sinceră.

Așa își dădu seama, chiar acolo, la masa somptuoasă așternută în sufrageria doamnei Challis, că nu ar mai putea să trăiască fără ea. Era atât de frumoasă, de feminină, încât i se tăia răsuflarea. Chipul ei candid, cu formă de inimă, gura ei mereu pregătită pentru un surâs; pielea ei, poate nu suficient de palidă pentru gustul modei, dar perfectă pentru ea. Avea aerul unei tinere sănătoase, sărutată de vânt.

Era genul de femeie la care orice bărbat dorea să se întoarcă acasă. Ba nu, era *femeia* la care *el* voia să se întoarcă acasă. A cerut-o de soție... dar de ce? Nu-și mai amintea. O plăcea, o dorea pătimaș și Dumnezeu știa că dintotdeauna el și-a dorit să salveze femei care au nevoie să fie salvate. Dar niciodată până la ea nu a cerut în căsătorie pe niciuna.

Oare să știe inima lui ceva ce mintea nu a înțeles?

O iubea.

O *adora*.

Voia să se întindă pe pat alături de ea, în fiecare noapte, să facă dragoste cu ea, de parcă nu ar mai exista ziua de mâine.

Voia să se trezească în brațele ei a doua zi dimineața, odihnit și împlinit, gata să o facă să zâmbească.

Ridică paharul spre buze și zâmbi. Razele de lumină risipite de lumânările de pe masă se jucau pe vesela de porțelan, iar Sebastian Grey era fericit.

După ce toți invitații au luat cina, doamnele s-au scuzat și s-au retras, lăsându-i pe domni să-și savureze vinul de Porto. Annabel o găsi pe Louisa (care, biata de ea, fusese așezată lângă lordul Newbury), iar amândouă au pornit de braț, spre salonul pentru ceai.

– Lady Challis spunea că trebuie să citim sau să brodăm, până ce domnii ni se vor alătura, zise Louisa.

– Ți-ai adus ceva de brodat?

– Parcă a spus că ne oferă ea materialele, zise Louisa.

– Adevăratul scop al acestei petreceri devine clar, zise Annabel, parcă mâhnită. Până ne vom întoarce la Londra, lady Challis va avea un set nou de fețe de pernă brodate.

Louisa râse, apoi zise:

– Voi ruga pe cineva să-mi aducă și mie cartea. Vrei să ți-o aducă și pe a ta?

Annabel dădu afirmativ din cap, iar Louisa merse să-i spună cameristei unde era cartea ei. Apoi au intrat în salonaș și s-au așezat aproape una de cealaltă. Curând a venit camerista cu două cărți. Când le-a înmânat volumul cu titlul *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios*, amândouă au întins mâna să îl ia.

– Oh, ce nostim că amândouă citim aceeași carte! exclamă Louisa, după ce văzu cele două volume cu coperți identice.

– Nu spuneai că ai citit-o? o întrebă surprinsă Annabel.

– Atât de mult mi-a plăcut *Miss Truesdale și Gentlemanul Tăcut*, încât m-am gândit să le recitesc pe celelalte trei. Făcu semn spre volumul Annabelei. La ce parte ai ajuns?

– Păi... Annabel deschise cartea și găsi pagina unde rămăsese. Cred că acolo unde miss Sainsbury s-a aruncat peste un gard viu. Sau, mai degrabă, direct în gardul viu.

– Ah, e partea cu capra, zise Louisa. Mi-a plăcut foarte mult. Eu sunt încă la început, îi zise ea.

S-au instalat și au început să citească, dar înainte să dea prima pagină citită, lady Challis își făcu apariția.

– Ce citiți? le întrebă ea.

– *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios*, răspunse politicoasă Louisa.

– Și dumneata, miss Winslow?

– Același volum, de fapt.

– Citiți aceeași carte? Ce drăguț! Lady Challis se apropie de o prietenă. Rebecca, vino să vezi ceva. Fetele citesc aceeași carte.

Annabel nu înțelegea ce este atât de special la lectura lor, dar așteptă ca lady Westfield să se apropie.

– Verișoare, zise lady Challis. Citesc același roman.

– Eu l-am citit mai demult, declară Louisa.

– *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios*, repetă Annabel.

– Oh, da, scrisă de doamna Gorely. Mi-a plăcut și mie. Mai ales când piratul s-a dovedit a fi....

– Nu mai spuneți nimic! exclamă Louisa. Annabel nu a terminat-o încă!

– Oh, desigur.

Annabel frunzări printre pagini.

– Am crezut că este un pirat.

– Este unul din preferații mei, zise Louisa.

– Miss Winslow, dumitale îți place? o întrebă lady Westfield.

Annabel își drese glasul. Nu putea spune clar dacă îi plăcea cartea, însă nici nu-i displăcea. De fapt, îi amintea de Sebastian și asta îi dădea sentimentul de liniște. Doamna Gorely era

autoarea preferată a lui, iar ea înțelegea motivul. Anumite pasaje semănau foarte mult cu opiniile lui.

– Miss Winslow? repetă lady Westfield. Vă place romanul?

– Cred că da. Povestea este interesantă, deși pare puțin neplauzibilă.

– Puțin? zise Louisa și râse. Este complet neplauzibilă. Dar tocmai de aceea este foarte frumoasă.

– Cred că da, zise Annabel. Mi-ar fi plăcut ca stilul să nu aibă atâtea înflorituri. De multe ori mi se pare că mă înec printre adjective.

– Oh, am o idee formidabilă, spuse entuziasmată lady Challis. O să lăsăm șaradele pentru altă seară.

Annabel răsuflă ușurată. Întotdeauna i-au displăcut șaradele.

– Mai bine să citim!

Annabel ridică privirea.

– Ce?

– Orice. Avem deja două volume. Sigur vom găsi și alte titluri în bibliotecă. Presupun că trei sunt suficiente.

– Aveți de gând să citiți din Miss Sainsbury? întrebă Louisa.

– Oh, nu, zise lady Challis. Gazda nu-și asumă niciodată acest rol.

Annabel putea să-și imagineze că nu este adevărat, dar nu avea ce să facă.

– Miss Winslow, doriți să fiți unul din lectorii noștri? o întrebă lady Challis. Aveți o atitudine atât de teatrală.

Existau multe lucruri de care Annabel era sigură; printre ele și că acesta nu fusese un compliment. Totuși, acceptă să citească, pentru că, din nou, nu prea avea de ales.

– Ar trebui să-l rugați pe dl Grey să participe de asemenea, sugeră Louisa.

Annabel decise pe loc că îi va trage un șut mai târziu, fiindcă acum nu ajungea la ea, ca să facă asta.

– Este un mare admirator al doamnei Gorely, continuă Louisa.

– Chiar așa? se miră lady Challis.

– Da, este, confirmă Louisa. De curând am discutat despre admirația noastră comună pentru autoare.

– Bine, atunci, hotărâ lady Challis. Va citi dl Grey. Și dumneata, lady Louisa.

– Oh, nu. Louisa roși instantaneu. Nu pot. Eu... eu nu sunt deloc bună la astfel de activități.

– Păi tocmai de aceea v-ar face bine să exersați, nu credeți?

Annabel așteptase ocazia să se răzbune pe verișoara ei, însă i se părea o mare cruzime să facă asta acum.

– Lady Challis, sunt sigură că vom găsi pe altcineva, care dorește să participe. Sau, poate Louisa ar fi regizorul nostru!

– Dar aveți nevoie de regizor?

– Sigur, doamnă. Nu este nevoie de un regizor în fiecare teatru? Și ce poate fi cititul, dacă nu teatru?

– Prea bine, zise lady Challis. Vă descurcați între voi. Acum, vă rog să mă scuzați, vreau să merg să văd de ce întârzie domnii atât de mult.

– Știu, zise Annabel. Nu aștepta cu nerăbdare să citească din *Miss Sainsbury* în fața tuturor invitaților, cu toate că avea ceva experiență cu cititul. Împreună cu frații ei interpretau adeseori piese de teatru și citeau acasă.

– Ce parte să citim? întrebă Louisa, căutând prin carte.

– Nu știu. Nu am ajuns nici măcar la jumătate, zise Annabel scurt. Dar te rog, să nu mă pui să citesc fragmentul cu capra.

– Nu, zise Louisa râzând. Tu vei fi miss Sainsbury, desigur. Dl Gre va fi colonelul. Doamne, avem nevoie de un narator. Poate vărul domnului Grey?

– Cred că ar fi mai nostim, dacă dl Grey va citi personajul Miss Sainsbury, zise nonșalant Annabel.

– Annabel, ești răutăcioasă, zise Louisa.

– Eu pot fi naratorul, spuse Annabel.

Nu. Dacă vrei să-l rogi pe dl Grey să fie miss Sainsbury, tu trebuie să fii colonelul. Dl Valentine va fi naratorul. Louisa cumpăni situația, apoi zise: Sau poate că ar fi bine să-l întrebăm pe dl Valentine dacă vrea să ia parte, înainte să-i acordăm un rol.

– Eu nu am avut de ales, îi aminti Annabel.

– Adevărat. Stai să caut un pasaj potrivit. Cam cât timp crezi că va dura cititul?

– Cât se poate de puțin, ca să scăpăm și noi, zise cu tărie Annabel.

– Va fi dificil, dacă evităm fragmentul cu capra.

– Louisa, o avertiză Annabel.

– O să fie dificil să elimin toate scenele petrecute pe puntea vasului.

– Eu nici nu am ajuns încă la momentele acelea.

– La ce vă uitați, doamnelor? se auzi o voce.

Annabel se topi, când îl simți pe Sebastian privind peste umerii lor.

– Vom citi câteva scene, spuse ea. Din *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios.*

– Da? spuse el și se așeză imediat lângă ele. Care scene?

– Încerc să mă decid, îl informă Louisa. Oh, apropo, spuse ea, veți fi miss Sainsbury.

– Nu zău.

– Annabel este colenelul, continuă ea, făcând semn cu capul înspre Annabel.

– Este puțin cam pe dos, nu credeți?

– Așa va fi mai amuzant, zise Louisa. A fost ideea Annabelei.

– De ce nu sunt surprins? o întrebă el. Se așeză aproape de ea. Nu se atingeau. Nu și-ar permite să riște asta în public. Dar

distanța dintre ei era foarte mică și chiar ai fi zis că se ating. Cum aerul dintre cei doi începuse să se încingă, Annabel simțea deja furnicături pe piele și fiori în stomac.

Într-o secundă mintea ei retrăia clipele petrecute lângă lac, când mâinile lui i-au dezmierdat pielea și buzele lui s-au delectat cu zonele ei cele mai sensibile. Inima începu să-i bată frenetic, iar acum Annabel regreta că nu are un evantai. Sau un pahar cu punch.

– Vărul dumitale va fi naratorul, anunță Louisa, complet indiferentă la starea febrilă a Annabelei.

– Edward? zise deloc mirat Sebastian. Cred că-i va plăcea.

– Chiar așa? se învioră Louisa. Doar îmi trebuie să găsesc scena potrivită.

– Sper că va fi ceva dramatic?

– Da, numai că Annabel a insistat să nu includem caprele.

Annabel își înăbuși comentariul.

– Presupun că și Lady Challis nu ar fi foarte încântată ca în sufrageria ei să aduceți animale vii.

În cele din urmă Annabel reuși să-și țină firea, deși se simțea ciudat. Parcă tremura, nu-și simțea picioarele, deși ar fi plecat de acolo instantaneu, iar în tot corpul începea să-și facă loc un sentiment straniu.

– Nici nu mă gândeam la o capră adevărată, zise Louisa.

Annabel încerca zadarnic să se concentreze pe un punct din fața ei, dar cu greu reușea. Cei doi vorbeau despre capre, iar ea simțea că va lua foc în câteva secunde. Se concentra să respire adânc, regulat, dar tonul lui calm și gutural, în timp ce-i explica Louisei pe cine să mai antreneze în proiectul ei, îi provoca Annabelei fiori puternici. Oare cum de nu observau că ea mai are puțin și ia foc?

– Oh, iată scena aceasta. Ce părere aveți? întrebă Louisa, când îi dădu cartea lui Sebastian. Când el a preluat volumul din

mâna Louisei, s-a aplecat puțin spre Annabel și pulpa lui s-a atins de piciorul ei, iar mâna lui a atins-o ușor pe braț. Annabel a sărit ca arsă și s-a ridicat brusc, iar cartea i-a căzut din mână.

– Mă scuzați, zise ea gâtuit.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Louisa.

– Nimic... eu... hmm, își drese glasul. Mă întorc imediat, spuse. Vă rog să mă scuzați. Eu...

– Du-te atunci, îi spuse Louisa.

Iar ea a plecat. Mai bine zis, a încercat, fiindcă în graba ei, Annabel nici nu a remarcat că ușa s-a deschis și cineva a intrat, astfel că a fost cât pe ce să se ciocnească de persoana care tocmai apăruse.

Contele de Newbury.

Euforia pe care o resimțea Annabel pieri imediat.

– Lord Newbury, mormăi ea și făcu o reverență. Nu voia să aibă vreo dispută cu el; pur și simplu nu dorea să se mărite cu el.

– Miss Winslow. Aruncă o privire în încăpere, apoi ochii lui se opriră pe chipul ei. Annabel remarcă la el că i s-au încleștat dinții când l-a văzut pe Sebastian, dar, în afară de asta, singura expresie ce se citea pe chipul lui era cea de satisfacție deplină.

Fapt care, desigur, o făcu pe Annabel să se simtă agitată.

– Intenționez să fac anunțul acum, îi spuse el.

– Cum? exclamă ea, reușind totuși să camufleze revolta. Milord, zise ea, cu tot curajul pe care-l regăsi în suflet, cu siguranță nu este momentul potrivit.

– Copilării, zise el fără drept de a fi contrazis. De vreme ce suntem cu toții aici.

– Deocamdată nu am spus da, explică ea.

Bătrânul se uită la ea cu un amestec de furie și severitate. Nici nu considera că mai trebuie să adauge ceva, atât era de sigur pe sine. Nici măcar nu credea oportun să-i dea un răspuns.

– Lord Newbury, insistă ea și puse mâna pe brațul lui. Vă interzic să faceți orice anunț.

Fața lui deja roșiatică deveni aproape stacojie, iar la gât i se vedea jugulara pulsând puternic. Annabel își retrase mâna și făcu un pas înapoi, precaută. Nu s-a gândit că ar fi lovit-o în public, totuși, pe Sebastian l-a pocnit in ochi, de față cu membrii clubului. I se părea o măsură de precauție potrivită să se distanțeze de el.

– Nu am spus da, repetă ea, văzându-l că nu răspunde. Se uita la ea și arunca fulgere prin ochi, iar ea se temu chiar că va face o criză de apoplexie. Până atunci nu mai văzuse pe nimeni atât de înfuriat. Avea spume la colțurile gurii, iar ochii îi ieșiseră din orbite ca la broaște. Era îngrozitor. *El* era îngrozitor.

– Nu vei apuca să spui da, nici nu, vorbi el cu atâta dispreț în glas, încât nu se auzi decât o șoaptă. Ai fost cumpărată și vândută, iar săptămâna viitoare o să-ți depărtezi picioarele și îți vei face datoria în fața mea. Și vei face asta de mai multe ori, până ce vei fi capabilă să-mi faci un băiat sănătos. Ne-am înțeles?

– Nu, zise Annabel, cu grijă să fie auzită și înțeleasă. Nu ne-am înțeles.

Capitolul douăzeci și trei

– Hai să vedem, lady Louisa, ce scenă ați ales? spunea zâmbind Sebastian, în timp ce ridica de pe covor cartea căzută, doborâtă de Annabel. Va fi amuzant să citească din propria lui muncă. Puțin cam absurd că trebuia să interpreteze rolul domnișoarei Sainsbury, dar avea destulă încredere în bărbăția lui, așa că se considera capabil să se achite de sarcină cu aplomb.

Mai ales că se și pricepea, dacă-și impunea asta. Nu conta că la o aventură asemănătoare s-a lăsat cu un umăr dislocat, după ce a căzut de pe o masă. Oricum, nu regreta nimic. A reușit să le facă să plângă pe cameriste. Să plângă!

A fost un moment magnific.

Ridică volumul și-l înmână Louisei, dar remarcă expresia ei îngrijorată și-i urmări privirea. Annabel era la ușă. Acolo era și unchiul lui.

– Îl urăsc, zise Louisa cu vehemență, dar șoptit.

– Nici eu nu țin la el în mod deosebit.

Louisa îl prinse de mână cu o forță de care nu o credea capabilă, iar în ochii ei citi groază. Ce schimbare bruscă, de la un moment la altul, în ultimele cinci minute, se gândi el.

– Nu poți să o lași să se mărite cu el, spuse ea.

– Nici nu am această intenție.

Așteptă, să vadă dacă situația se va calma de la sine. De dragul Annabelei, nu voia să provoace o scenă. Era conștient că lady Challis dădea petrecerea cu triunghiul amoros Grey – Winslow – Newbury ca principală sursă de distracție. Orice eveniment neînsemnat, care aducea chiar și pe departe cu un

scandal s-ar fi aflat pe buzele tuturor bârfitorilor din Londra în doar câteva zile. Toți ochii din acea încăpere erau deja ațintiți spre Annabel şi spre lordul Newbury.

Și pe Sebastian îl urmăreau foarte mulți dintre cei prezenți.

Adevărat, nici el nu voia să rămână impasibil. Când îl văzu pe unchiul său că începe să spumege și să tremure, apoi îi spune ceva printre dinți Annabelei, Sebastian nu mai putea rămâne mut.

– Aveți o problemă? întrebă el după ce se apropie și rămase alături de Annabel.

– Nu este ceva care să te intereseze pe tine, scuipă cuvintele unchiul lui.

– Părerea mea este cu totul alta, rosti calm Sebastian. O doamnă care are probleme mă interesează întotdeauna.

– Doamna este viitoarea mea soție, replică sec Newbury, așadar nu va fi niciodată în zona ta de interes.

– Să fie adevărat? o întrebă Sebastian pe Annabel. Nu că ar fi crezut că este. Mai degrabă voia să-i ofere posibilitatea să nege totul în public.

Ea clătină din cap.

Sebastian i se adresă iar unchiului:

– Am impresia că miss Winslow neagă faptul că ar fi viitoarea dumitale soție.

– Miss Winslow este o idioată.

Sebastian strânse pumnul, dar se abținu de la orice gest. Rămase calm și comentă doar:

– Și cu toate acestea, mai dorești să o iei de soție.

– Nu te amesteca, îl avertiză unchiul lui.

– Aș putea, dar dimineața m-aș simți foarte vinovat că am acceptat ca o domnișoară fermecătoare să aibă un sfârșit atât de oribil.

Newbury îl privi pe sub sprâncene.

– Nu-i așa că e imposibil să te schimbi?

– Dacă te referi la faptul că am rămas un etern fermecător... zise Sebastian, păstrând o mină serioasă.

Unchiul lui înghițea în sec și mai avea puțin până exploda.

– Veșnic câștigător, ar spune unii, continuă Sebastian, știind bine că întinde coarda, însă nu putea rezista tentației. Toate aceste dispute între cei doi aveau un caracter repetitiv. Nimic nu s-a schimbat. Unchiul lui îl compătimea, jignindu-l în fel și chip pentru că este o ființă demnă de milă, iar Sebastian stătea și-l asculta plictisit, până ce a terminat. Cu brațele încrucișate la piept, mări distanța dintre ei și se pregăti pentru final.

– Toată viața ta, urla acum Newbury, nu ai avut nicio direcție pe care să o urmezi, ai umblat cu femei dubioase și ai mers prost cu școala....

– Stai puțin, asta nu e adevărat, îl contrazise Sebastian, dator să-și apere reputația în fața atâtor persoane care ascultau. Nu fusese premiantul clasei, dar nici cel din urmă nu a fost. Unchiul lui părea că nu-și va încheia tirada curând. Cine crezi că ți-a plătit studiile? Tatăl tău? zise el și hohoti batjocoritor. El nu a avut niciodată bani destui. Eu i-am plătit facturile toată viața.

– Atunci cred că ar trebui să-ți mulțumesc, zise senin Sebastian. Nu am știut atâtea.

– Sigur că nu ai știut. Tu nu dai atenție la nimic. Hoinărești, te culci cu soțiile altor bărbați, pleci din țară, iar noi ceilalți trebuie să plătim pentru toate șotiile tale.

Acum chiar că întrecuse măsura. Când Sebastian se înfuria, el devenea obraznic. Și întorcea vorba. Totuși, era nostim. Se întoarse cu fața spre Annabel și ridică o mână, parcă spunând – *cum e posibil să fie așa*?

– Și eu care am crezut că mă înrolez în armată. Pentru Rege și pentru țara mea, etcetera.

Deja în jurul lor se adunase o mică audiență foarte curioasă. Lady Challis și invitații ei au renunțat la toate pretențiile de discreție.

– Eu chiar sper că nu mă înșel, le spuse el celor atenți la discursul lui. Am împușcat o mulțime de oameni în Franța.

Unii au început să zâmbească. Alții își acopereau gura cu mâna. Sebastian remarcă totuși că nimeni nu intervenea. Oare și el ar fi procedat la fel, dacă ar fi fost spectator la o scenă ca aceasta?

Poate că nu. Tabloul ar fi fost mai distractiv. Contele, tunând și fulgerând; nepotul, făcând haz de el. Asta aștepta lumea de la el, își spunea Sebastian. Umorul lui era sec, farmecul legendar și nu își pierdea cumpătul.

Newbury se făcuse deja periculos de roșu la față. Știa că, dacă Sebastian este apreciat pentru umorul său, mulțimea era de partea lui. La sfârșit toți vor ține partea celui cu rangul și averea, dar deocamdată contele era bufonul. Iar Sebastian știa că el detestă acest rol.

– Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala, îi zise răstit unchiul lui. Îl amenința cu degetul, împungându-l violent în piept. Nici măcar nu te-a interesat miss Winslow, până ce nu ai auzit că eu intenționez să mă însor cu ea.

– Nu e adevărat, zise Sebastian. Mai degrabă aș spune că ai decis să termini cu ea, înainte să afli că eu aș putea fi interesat.

– Ultimul lucru pe care-l doresc este una dintre ușuraticele tale, să știi, ceea ce ea... smuci brusc capul spre Annabel, care privea îngrozită acest schimb de replici... ceea ce este în pericol să devină.

– Atenție, îl avertiză Sebastian, deloc încântat. Insulți o doamnă.

Lordul Newbury scoase ultima perlă, având ochii injectați de furie, înaintea dezastrului:

– Insult o târfă...

Și cam atât i-a fost. Sebastian Grey, omul care se ferea de confruntări; bărbatul care a făcut războiul departe de acțiune,

eliminându-i pe dușmani unul câte unul; bărbatul care considera furia sentimentul cel mai obositor...

Pur și simplu acum a luat-o razna.

Nu mai gândea, de-abia simțea și habar nu avea ce gândește sau ce face cineva aflat în preajma lui. Întreaga lui ființă s-a contractat, s-a ghemuit, iar strigătul hidos, primitiv care i-a ieșit din gât – nu mai putea controla nici mintea, nici corpul, așa că se lansă într-un atac frontal, practic năpustindu-se spre unchiul lui, care ateriză pe spate.

S-au izbit de o masă, pe care lordul Newbury a fărâmat-o sub greutatea lui, iar tot pe podea au aterizat două suporturi pentru lumânări.

A urmat un țipăt și Sebastian a auzit cum cineva stinge flăcările cu picioarele, dar lui Sebastian nu-i păsa nici dacă ar fi fost toată casa cuprinsă de flăcări; atât de concentrat era pe ținta lui.

Își cuprinse unchiul de gât și strânse cu putere, cu ambele mâini.

– Cere-i scuze doamnei, răcni el, iar genunchiul lui se opri sub abdomenul contelui, acolo unde durea cel mai tare.

Newbury răcni, dar destul de slab, dat fiind strânsoarea lui Sebastian.

– Nu mi s-a părut că te-ai scuzat.

Unchiul lui îl privi și-l scuipă.

– Cere-i scuze, repetă el, fără să clipească.

Oamenii din jurul lor strigau, unii l-au tras de brațe, încercând să-l elibereze pe conte, înainte să-l vadă omorât, însă Sebastian nu dădea doi bani pe nimeni. Furia îl domina total. Servise în forțele armate. Împușcase zeci de soldați francezi din cuibul lui de lunetist, dar în viața lui nu a dorit să vadă încă un om mort.

Doamne, dar acum chiar dorea asta!

– Cere-ți scuze, altminteri, jur pe Dumnezeu, te omor, zise el. Strânse și mai tare, remarcând cum ochii bătrânului se vedeau tot mai bulbucați și roșii, fața devenise vineție și....

Și apoi cineva l-a smucit de pe victimă, reținându-l. L-a auzit pe Edward icnind de efort și spunându-i la ureche:

– Stăpânește-te.

– Cere-i scuze domnișoarei Winslow, strigă Sebastian. Numai că acum Edward și lordul Challis îl țineau strâns. Alți doi domni l-au ajutat pe lordul Newbury să se ridice; gâfâia extenuat, speriat, dar în privire tot avea multă ură, când a strigat spre Annabel:

– Târfo.

Sebastian a răcnit din nou și s-a năpustit spre unchiul său, trăgându-i pe cei doi după el. Au făcut doi pași înainte, dar Sebastian nu le-a putut opune rezistență.

– Cere-i scuze, domnișoarei, a repetat el.

– Nu.

– *Cere-i scuze*! răcni Sebastian.

– Nu e nevoie, zise Annabel. Sau nu a vorbit ea. Nici ea nu putea să înțeleagă furia oarbă care l-a cuprins pe Sebastian.

Mai încercă o dată să se năpustească asupra contelui. Dorea să se lupte. Dorea să-l rănească. Dorea să-l schilodească, dar era ținut de Edward și de lordul Challis.

– Dacă nu-ți ceri scuze imediat, va trebui să te provoc la duel.

Câteva capete se răsuceau nedumerite, oamenii întrebându-se dacă au auzit bine sau li s-a părut doar. Tocmai lansase o provocare la duel? Nici Sebastian nu mai era sigur.

Lordul Newbury s-a ridicat și a strigat:

– Luați-l de aici.

Sebastian se uita la el cum își aranjează hainele nonșalant, dar se gândea că nu se putea termina aici totul. Unchiul lui nu va pleca pur și simplu. Nu era drept. Nu se cuvenea, iar Annabel merita mai mult. Așa că spuse clar acum:

– Să-ți alegi secunzii.

– Nu! strigă Annabel.

– Ce naiba faci? întrebă Edward, trăgându-l într-o parte.

Lordul Newbury se întoarse cu fața spre el și-l privea năucit.

– Ai înnebunit? șopti Edward.

– A insultat-o pe Annabel, zise Sebastian, smucind brațul din strânsoarea vărului său. Vreau să-mi ofere satisfacție.

– Este *unchiul* tău.

– Nu am ales eu asta.

– Dacă-l omori... Edward clătină din cap. Se uita când la lordul Newbury, când la Annabel, când la Sebastian, panicat. Ești moștenitorul lui. Toată lumea își va închipui că l-ai ucis pentru titlu. Vei sfârși în închisoare.

Mai degrabă spânzurat, se gândi Sebastian.

– A insultat-o pe Annabel, a spus el simplu.

– Nu-mi pasă, zise Annabel și veni lângă Edward. Sincer, nu-mi pasă.

– Mie îmi pasă.

– Sebastian, *te rog*, îl rugă ea. Vei face situația și mai grea.

– Gîndește-te, șopti Edward. Nu ai nimic de câștigat. Nimic.

Sebastian știa că au dreptate, dar nu se putea calma, ca să accepte asta. Unchiul lui îl insultase toată viața. L-a poreclit în fel și chip, uneori a avut dreptate, dar alteori nu. Sebastian a trecut peste toate, findcă așa era el. Dar, când Newbury a insultat-o pe Annabel... Asta nu mai putea fi tolerat.

– Eu știu că nu sunt o... cum mi-a zis el, spuse Ananbel încet, și-l luă de braț. Și mai știu că știi și tu. Penru mine doar asta contează.

Dar Sebastian dorea răzbunare. Nu se putea abține. Era meschin, era o copilărie, dar voia ca unchiul lui să sufere. Voia să-l umilească. Întâmplător, obiectivul lui era în concordanță cu celălalt scop din viața lui, adică să o facă pe Annabel Winslow soția lui.

– Îmi retrag provocarea, zise într-un final.

Toți cei prezenți au răsuflat ușurați. Toată tensiunea care plutea în aer se disipă. Lordul Newbury, rămas în ușa care dădea spre hol, făcu ochii mici.

Sebastian nu mai pierdu timpul. O luă de mână pe Annabel și se lăsă pe un genunchi în fața ei.

– Oh, Dumnezeule! exclamă cineva. Altcineva rosti numele lui Newbury, probabil ca să-l împiedice să plece din nou.

– Annabel Winslow, zise Sebastian și ridică ochii spre ea, de data aceasta pe chipul lui nu se vedea celebrul zâmbet fermecător, care înfiora inimile femeilor de la nouă la nouăzeci de ani. Nu era nici acel surâs, care parcă ascundea promisiuni intime. Se uita la Annabel exact așa cum un bărbat se uită la o femeie pe care o iubește și care, speră el, să-l iubească la fel de mult.

Îi duse mâna spre buze și i-o sărută.

– Vrei să-mi faci onoarea să devii soția mea? o întrebă el.

– Da, spuse ea cu dificultate, fiindcă îi tremurau buzele. Apoi repetă, puțin mai tare: Da!

Atunic Sebastian se ridică și o luă în brațe, în aplauzele și uralele tuturor. Sebastian se bucura că reușise să-l învingă pe unchiul său în mod public, dar nu-și dorea un moment teatral, ca acela care se desfășura acum. Ba chiar oamenii începuseră să-i îndemne: „Sărutați-vă! Sărutați-vă!"

Nu dorea să facă asta de față cu atâtea persoane. Pentru el momentul era sacru. Era momentul lor, doar al lor și nu voia să-l împartă cu nimeni.

Astfel de momente vor mai veni. O lăsă pe Annabel din brațe și se vedea pe chipul lui că radiază de fericire, când se uită la Edward și Louisa, apoi la ceilalți oaspeți ai doamnei Challis.

Mai târziu. Vor avea momentul lor mai târziu. Singuri.

Dacă va fi să scrie această poveste, decise Sebastian, așa o va face.

Capitolul douăzeci și patru

Cineva era în camera ei.

Annabel îngheță, își trase pătura până sub bărbie și respira din ce în ce mai greu. Adormise foarte târziu; mintea îi hoinărea și era prea surescitată, după ultimele evenimente, dar mai ales fiindcă în sfârșit decisese să lase îngrijorarea de-o parte și să se mărite cu Sebastian. După câteva ceasuri reuși să închidă ochii și adormi.

Somnul nu era încă profund, sau de-abia ce ațipise, că a trezit-o ceva. Un zgomot. Ceva se mișca prin cameră. Cineva străin era acolo. Să fie un hoț; dacă era așa, va sta liniștită. Nu avea nimic de valoare; doar cerceii din urechi și cartea *Miss Sainsbury și Colonelul Misterios*, ediția a treia. Dacă acolo era un hoț, când își va da seama de sărăcia ei, va pleca.

Dacă nu era un hoț – la naiba, atunci era în mare pericol. Avea nevoie de o armă și la îndemână nu avea decât perna, pătura și o carte.

Miss Sainsbury, din nou. Nu credea că o va salva.

Dacă nu era un hoț, să se dea jos din pat? Să se ascundă? Putea ajunge până la ușă? Ce să facă? Dacă...? Dar, poate că...

Închise ochii, ca să se calmeze. Trebuia să gândească. Să-și țină firea. Era foarte întuneric în cameră. Draperiile acopereau complet ferestrele. Era întuneric beznă. Nu putea să vadă nici măcar silueta intrusului. De-abia auzea pașii lui camuflați pe covor, iar câteodată podeaua scârțâind.

Se mișca încet. Încet, dar...

Se apropia din ce în ce mai mult.

Annabel simțea cum îi bate inima în piept cu putere. Intrusul se tot apropia de pat. Precis nu era un hoț, era cineva care vrea să-i facă rău, Doamne, nici nu mai conta – trebuia să plece de acolo. Reuși să treacă pe partea cealaltă a patului, sperând că el nu o va auzi cum se mișcă. Auzindu-l că se apropie din dreapta, ea se dădu jos din pat pe partea stângă. Deja picioarele atingeau covorul, când...

Țipă. Apoi nu mai țipa. O mână îi acoperise gura, cealaltă mână o reținea de gât, iar ea mai avea puțin și se sufoca.

– Dacă știi ce e bine pentru tine, vei tăcea.

Annabel deschise ochii, îngrozită. Era contele de Newbury. Îi recunoscuse vocea, ba chiar și mirosul, acel oribil amestec înecăcios de transpirație, coniac și pește.

– Dacă țipi, zise el amuzat, cineva o să vină. Probabil bunica ta, sau verișoara ta. Una din ele este în camera de alături, nu-i așa?

Annabel dădu din cap afirmativ, iar mișcarea îi lipi bărbia de brațul lui slinos și lipicios de transpirație. Chiar și prin cămașa pe care o purta, transpirația pătrundea. Annabel simțea că-i vine să vomite.

– Imaginează-ți, zise el și chicoti. Intră în camera ta respectabila și nevinovata lady Louisa. Va țipa și ea. Un bărbat între picioarele unei femei... asta chiar o va șoca.

Annabel nu scoase o vorbă. Nici nu ar fi putut, pentru că avea gura acoperită.

– Apoi va veni în fugă toată casa. Ce scandal va ieși. Vei fi ruinată. Logodnicul tău idiot nu te va mai dori, nu-i așa?

Nu era adevărat. Sebastian nu o va abandona. Annabel știa că nu va fi abandonată.

– Vei fi o femeie decăzută, continuă Newbury, încântat de prezicerile murdare. Mâna lui începu să coboare de la gât, spre

sâni, unde cuprinse unul și începu să-l strângă. Sigur că întotdeauna ai arătat așa.

Annabel se zbătea, disperată.

– Îți place să fac așa, nu? râse el și strânse mai tare.

– Nu, dădu ea să spună, însă el îi acoperi iar gura.

– Unii vor susține că trebuie să te măriți cu mine, continuă Newbury, frecându-i sânul cu palma aspră. Dar mă întreb dacă va considera cineva că trebuie să mă însor cu tine? Aş putea să spun că nu ai fost virgină și că te-ai jucat de-a unchiul și nepotul. Ce femeie pricepută trebuie să fii.

Annabel nu mai suporta, așadar smuci brusc capul, chinuindu-se să se elibereze de sub palma lui.

– Să ții minte, îi spuse, după ce luă mâna de pe ea, dar își apropiase buzele de urechea ei. Să nu faci prea mult zgomot.

– Știi că nu este adevărat, șopti Annabel disperată.

– Care parte? Cea despre virginitatea ta? Spui că nu ești virgină? Cu aceste cuvinte, el o împinse pe spate, dădu pătura la o parte și se năpusti asupra ei. O țintuia cu ambele mâini de umeri. Vai de mine, dar asta schimbă multe.

– Nu, spuse ea cu greu. Eu nu am jucat nimic... Dar ce rost avea? Cu el nu se putea discuta. Era clar că vrea să se răzbune. Pe ea, pe Sebastian, probabil pe toată lumea. Se făcuse de râs mai devreme, în fața atâtor persoane de rangul lui.

Nu era genul de bărbat care să treacă ușor peste o asemenea ofensă.

– Ești o fată proastă, îi zise el. Ai fi putut să fii contesă. Ce a fost în capul tău?

Ananbel rămase nemișcată, dorind să-și conserve energia. Nu se putea elibera atâta timp cât el era cu toată greutatea deasupra ei. Trebuia să aștepte până ce se va mișca, apoi îl va dezechilibra cumva. Chiar și așa, avea nevoie de multă putere.

– Am fost atât de sigur că am găsit femeia potrivită.

Annabel îl privea și nu-i venea să creadă. După tonul lui, parcă îi părea rău.

– Nu voiam decât un moștenitor. Un singur copilaș, fiul meu, ca să nu mă moștenească nepotul meu idiot.

Annabel ar fi vrut să protesteze, să-i spună cât de minunat era Sebastian. Avea o imaginație debordantă și știa să poarte conversații sclipitoare. Nimeni nu-l depășea în inteligență. Și era amuzant. Doamne, cum o făcea să râdă ca nimeni altul.

Avea un ascuțit spirit de observație; era înțelegător. Vedea totul, remarca pe oricine. Îi înțelegea pe oameni, cu visele și speranțele lor.

– De ce îl urâți atât de mult? întrebă ea.

– Fiindcă e un măgar, zise implacabil lordul Newbury.

Acesta nu-i un răspuns, ar fi dorit să-i spună Annabel.

– Oricum nu contează, continuă el. Se autoflatează, dacă-și închipuie că am găsit o soție doar ca să-i dejoc lui ambițiile. Este atât de greșit ca un bărbat să dorească să-și lase averea și casa propriului fiu?

– Nu, zise Annabel. Se gândea că, dacă s-ar purta prietenos cu el, poate că nu-i va face niciun rău. Oricum, ce-și dorea el nu era chiar atât de greșit. Greșeala era în privința modului în care-și dorea asta. Cum a murit? îl întrebă ea, iar lordul Newbury încremeni. Fiul dumneavoastră, clarifică ea.

– De febră, zise el scurt. S-a tăiat la picior.

Annabel înțelese și dădu din cap. Știa câteva persoane care au murit așa. O rană care nu se vindecă bine, duce de obicei la febră. Este mâna destinului dacă unii oameni se vindecă mai repede, iar alții fac complicații din această cauză.

– Îmi pare rău, zise ea. Își închipuia că el chiar o crede. Mâinile lui au slăbit strânsoarea. Iar ochii parcă i se mai îmblânziseră. Doar puțin, fiindcă imediat îl auzi cum spune:

– Ba nu-ți pare.

Ironic, dar așa era. Chiar simțea compasiune pentru el, dar orice fărâmă de sentiment dipăru, când mâinile lui s-au înfipt în gâtul ei.

– Uite asta mi-a făcut el mie, zise lordul Newbury printre dinți. În fața tuturor.

Doamne, chiar avea de gând să o stranguleze? Annabel începu să respire precipitat și simțea fiorii morții. I-ar fi fost imposibil să-l împingă de pe ea, la cât de greu era. Doar panica mai putea să facă minuni.

– Mă voi căsători cu dumneata! reuși ea să articuleze, când simțea cum degetele presează cu putere pe traheea ei.

– Ce?

Annabel tuși forțat de câteva ori, încercând disperată să respire și de-abia atunci el a slăbit strânsoarea.

– Mă căsătoresc cu dumneata! îl imploră ea. O să-l refuz și mă mărit cu dumneata. Doar nu mă omorâ, te rog.

Lordul Newbury râse zgomotos, iar Annabel se uita spre ușă, panicată. O să trezească toată casa, deși a amenințat-o pe ea să nu facă asta.

– Ai crezut că te voi omorâ? întrebă el ironic și își șterse o lacrimă de pe obraz. Oh, ce nostim.

Era nebun. Annabel doar la asta se gândea, doar că știa că *nu era* nebun.

– Nu te voi omorâ, continuă el, extrem de amuzat. Aş fi primul suspect și, cu toate că mă îndoiesc că aș fi pedepsit, ar fi foarte incomod.

Incomod. O crimă. Poate că era nebun.

– Ca să nu mai spun că asta le-ar oferi altor domnișoare o pauză. Să nu crezi că ești singura pe care am pus ochii. Mezina familiei Stinson nu are bustul la fel de generos, dar șoldurile par perfecte, ca să nască un băiat sănătos. Și ea nu vorbește decât dacă este întrebată.

Fiindcă are doar *cincisprezece* ani, se gândea Annabel furioasă. Doamne, voia să se însoare cu o *copilă.*

– Cu ea nu ar fi la fel de plăcut să mă tăvălesc, așa cum ar fi cu tine, dar pentru asta nu am nevoie de o soție. Se apleca deasupra ei și ochii îi sticleau, de pofte trupești. Poate că o să te am și pe tine.

– Nu, se tânguia Annabel, iar el zâmbi sadic, fiindcă se distra de minune în timp ce știa că-i provoacă suferință. O ura, înțelese asta. La fel cum îl detesta pe Sebastian. Orbește, irațional.

Periculos de mult.

Când se urnise mai sus, ca să ajungă cu fața mai aproape de ea și să o sărute, își ridicase trupul de pe ea, iar ea profită de ocazie și, gândind instinctiv că acum era unica ei șansă, îi trase un genunchi în testicule, iar el urlă de durere. O mai făcu o dată, și mai tare, apoi reuși să-l împingă de pe ea. Ridică genunchiul și-l împinse în piept, apoi se ridică rapid de pe pat.

El căzu cu o bufnitură și drăcui. Annabel fugi spre ușă, dar el o prinse de gleznă.

– Dă-mi drumul, mormăi ea cu dificultate.

– Cățea ticăloasă, reuși el să rostească.

Annabel se răsuci, dar nu renunță, însă el o apucă bine de fluierul piciorului și strânse cu putere.

– Dă-mi drumul! strigă ea și continua să se lupte. Dacă ar scăpa din ghearele lui, ar fi liberă. Dar lordul Newbury strângea cu putere, ca un monstru. Annabel reuși totuși să se agațe de o grindă, foarte aproape de șemineu. Se întinse cu efort și apucă mânerul metalic al vătraiului. Apucă apoi cu ambele mâini arma miraculoasă și o ridică deasupra capului, privindu-l în ochi. El încerca să se ridice, dar nu putea, așa cum o strângea cu ambele mâini de picior. Dă-mi drumul, mai spuse ea amenințător. Dă-mi drumul, altfel, jur că o să te....

El slăbi strânsoarea.

Annabel sări doi pași înapoi și se lipi cu spatele de perete, dar lordul Newbury nu făcu nicio mișcare. Absolut niciuna.

– Vai de mine, răsuflă ea. Vai, Doamne!

Nu știa ce să facă, sau ce să mai spună.

– Of, Doamne, Dumnezeule.

Sebastian se strecura ușor prin casa cufundată în întuneric, îndreptându-se spre camera Annabelei, aflată la etajul al doilea. Era expert în arta misiunilor din nopțile fără lună, abilitate pe care a perfecționat-o, chiar dacă acum nu-i mai era necesară.

Era o știință, dar și o artă, care acum îl ajuta. Știa dinainte unde era dormitorul fiecărui musafir, pentru că așa îi plăcea lui; să fie pregătit. Știa că bunica Annabelei doarme în aripa de nord, iar verișoara ei în cea sudică. Lady Millicent, care dormea la capătul holului, nu putea să-l audă, nici dacă trăgea cu tunul la ușa camerei.

Cum casa era bine întreținută, Sebastian se apropie de ușa camerei Annabelei fără să se audă niciun sunet. Când puse mâna pe clanță, i se păru cumva lipicioasă, dar nu reuși să identifice originea senzației. Deschise ușa, așteptând să audă răsuflarea cuiva care doarme buștean, dar auzi respirația precipitată, printre suspine a....

– Annabel?

O văzu stând în picioare, în fața șemineului, cu vătraiul ridicat deasupra capului, iar pe podea, la câțiva pași de ea zăcea întins pe burtă lordul Newbury, inert.

– Annabel? mai zise o dată, dar o văzu în stare de șoc. Nu l-a văzut și nici nu a făcut vreo mișcare, semn că e conștientă de prezența lui acolo.

– Nu l-am lovit, scâncea ea, cu ochii pironiți asupra cadavrului de pe podea. Nici măcar nu l-am lovit.

– Ce s-a întâmplat? Sebastian se uita la vătrai, în ciuda declarațiilor ei. Nu se vedea sânge pe el, care ar fi indicat că l-a lovit.

– Cred că e mort, spuse ea aproape șoptit. Mă ținea de gleznă. Intenționam să-l lovesc, dacă nu-mi dădea drumul, apoi mi-a dat drumul și...

– Inima l-a lăsat, zise Sebastian, ca să nu o mai chinuiască în plus. Probabil i-a cedat inima. Puse la locul lui vătraiul, pe care i-l luase din mână ușor, apoi o luă de mână și o mângâie pe obraz. Ești bine? o întrebă foarte încet. Te-a rănit în vreun fel? Aștepta îngrozit răspunsul, însă trebuia să întrebe. Trebuia să știe ce s-a întâmplat, dacă-i stătea în puteri să o ajute.

– El... a intrat și... Ananbel nu mai putea vorbi, fiindcă lacrimile o înecau și se prăbuși, dar el o prinse în brațe și o strânse la piept.

– Șșșt... o liniștea el, mângâind-o pe cap, afectuos. Acum totul e bine. Sunt aici. Acum sunt aici.

Annabel tremura și respira greu.

– Nu a ajuns să... nu a reușit să mă... am reușit să fug înainte să...

Slavă cerului, se gândea Sebastian. Dacă unchiul lui ar fi violat-o... Dumnezeule, l-ar fi adus la viață, doar ca să-l mai omoare o dată, cu mâna lui. Văzuse violuri în război, nu direct, dar văzuse ochii femeilor care au fost agresate sexual. Erau moarte în interior, iar acum Sebastian înțelese că erau moarte și ele, ca bărbații care au murit luptând. Trupurile lor continuau să trăiască, dar sufletele erau moarte în interior.

– Ce vom face acum? îl întrebă ea.

– Nu știu, zise el. O să mă gândesc la ceva. *Dar la ce?* se întrebă în gând. Știa cum să procedeze în orice situație, când era vorba despre propria persoană, dar acum... cadavrul unchiului său în camera logodnicei lui...

Doamne, Dumnezeule. Situația aceasta îl depășea până și pe el.

Gândește. Trebuia să gândească. Dacă el ar fi scris această poveste...

– În primul rând, să închidem ușa, spuse, cu tonul bărbatului care pare că știe ce face. O lăsă puțin pe propriile-i picioare, asigurându-se că nu se prăbușește, închise ușa și aprinse o lumânare.

Annabel rămase pe loc, înghețată de spaimă, cu brațele strânse la piept.

– Vrei o pătură? întrebă el. Se vedea că îi este frig, iar el era un gentleman și observa totul.

Seb își puse mâinile în șolduri și privi trupul masiv al unchiului, cu fața pe covor. Nu știa cum s-ar fi încheiat povestea dintre ei, dar nu se gândise că așa. La naiba. Acum ce putea să facă?

– Dacă eu aș scrie scenariul... mormăi el, scotocind în colțișorul creativ al minții, rezervat de obicei personajelor lui. Dacă eu aș scrie...

– Ce ai spus?

Se întoarse cu fața spre Annabel. Era prea adâncit în gândurile lui și uitase că ea era acolo.

– Nimic, clătină el din cap.

– Acum mă simt mai bine, șopti ea.

– Ce?

Ea făcu semn cu mâna prin aer, parcă alungând orice teamă.

– Am și eu capul pe umeri. Ce trebuie să facem, pot să fac și eu.

– Ești sigură? se miră el de rapida recuperare. Pot să...

– O să plâng când vom termina, zise ea cu seriozitate.

– Te iubesc, îi spuse el, deși nu era momentul cel mai potrivit pentru asemenea declarații. Postura ei în noapte, înveșmântată în cămașa de noapte din bumbac alb și asemănarea cu o zeiță... Cum putea să nu o iubească? Ți-am spus asta?

Ea dădu negativ din cap.

– Şi eu te iubesc, zise zâmbind.

– Bine. Acum nu era timp pentru înflorituri. Ar fi al naibii de dificil pentru mine dacă nu m-ai iubi.

– Cred că trebuie să-l ducem în camera lui, se pronunţă ea, privindu-l pe Newbury.

Sebastian se gândea la greutatea bătrânului. Nu le va fi uşor.

– Ştii unde este camera lui? o întrebă el.

– Tu ştii, zise ea.

– Nu. Fir-ar să fie.

– Putem să-l aşezăm în salonaş, sugeră ea. Sau într-un loc unde există băutură. Dacă era beat, atunci probabil a căzut. S-a lovit la cap, adăugă ea, după ce îşi înghiţi nodul din gât.

Sebastian se uita lung la unchiul său, care arăta şi mai hidos mort, decât atunci când era viu. Mare, umflat... era clar că-i va ceda inima într-o zi, mai ales după atâta agitaţie.

– Capul, sau inima, nu mai contează, zise el. Mi se face rău doar privindu-l. Se mai uită la el, ridică din umeri şi trecu la acţiune. Eu îl apuc de sub braţe. Tu ia-l de picioare. Va trebui să-l întoarcem pe spate, mai întâi.

L-au răsucit pe spate şi s-au pozoţionat pentru a-l ridica.

– Sfinte, Doamne, mormăi Sebastian.

– Nu cred că vom reuşi aşa, spuse Annabel.

– Trebuie să reuşim.

L-au ridicat, l-au tâtâr, cu efort, centimetru cu centimetru, dar le va fi imposibil să-l ducă tocmai în salonaş, fără să facă zgomot, sau să trezească pe cineva.

– Va trebui să-l chem pe Edward, zise în final Sebastian.

Annanbel făcu ochii mari, dar nu îndrăzni să vorbească, de spaimă.

– Am încredere în el cum am în mine.

– Poate Louisa, zise ea timid.

– Nu poate să ridice nicio pană.

– Cred că e mai puternică decât pare. Doar că Annabel realiză că mai mult spera, decât să fie sigură. Se mai uită o dată spre Newbury. Cred că avem nevoie de cât mai mult ajutor.

Sebastian ar fi vrut să refuze, dar știa că au nevoie de ajutor din multe părți. Și, după cum s-a dovedit, ajutorul chiar le-a venit sub forma cea mai surprinzătoare...

Capitolul douăzeci și cinci

– Ce naiba se petrece aici?

Annabel îngheță. Nu de groază. Era ceva mult mai rău decât groaza.

– Annabel? o strigă bunica ei în timp ce intra pe ușa care despărțea cele două dormitoare. Se auzea de parcă ar mărșălui o turmă de elefanți, comentă ea. Cum crezi că poate să doarmă cineva când... Oh. Tăcu și rămase pe loc, de cum îl văzu pe Sebastian. Apoi privirea îi coborî pe covor, unde zăcea contele. Fir-ar să fie!

Cu aceste cuvinte, scoase un sunet, pe care Annabel nu a putut să-l interpreteze. Nu era un oftat, ci mai degrabă un mârâit. Semn că era enervată la culme.

– Care din voi doi l-a omorât? întrebă ea.

– Niciunul, zise imediat Annabel. Pur și simplu... a murit.

– În camera ta?

– Nu eu l-am invitat, replică ea prompt.

– Nu ai fi făcut tu asta. Într-un fel bunica ei nu părea că regretă. Annabel rămase cu privirea pironită asupra ei, complet șocată. Sau poate, uimită.

– Dumneata ce cauți aici? îl întrebă pe Sebastian lady Vickers, cu un ton glacial.

– Exact ceea ce vă imaginați, doamnă, zise el. Din nefericire, nu am reușit să ajung la timp. Se uită spre unchiul lui. Așa l-am găsit, când am ajuns aici.

– Mai bine așa, mormăi lady Vickers. Dacă ar fi intrat și te-ar fi găsit călare pe dumneaei... Doamne, nici nu pot să-mi imaginez ce ar fi ieșit.

Annabel se gândea că ar fi fost cazul să roșească, dar era sigură că în aceste momente nu o mai stânjenea nimic.

– Bine, atunci va trebui să scăpăm de el, zise bunica ei, pe același ton cu care ar fi decis soarta unei canapele uzate. Întoarse ușor capul spre Annabel: Trebuie să spun că pentru *tine* totul s-a rezolvat perfect.

– Ce vrei să spui? o întrebă îngrozită, Annabel.

– Acum el este contele, explică lady Vickers, ridicând arătătorul spre Sebastian. Și să fiu a naibii, dar mi se pare mult mai agreabil decât Robert.

Robert, se gândea Annabel, privind spre lordul Newbury. Nici măcar nu știa care este numele lui de botez. I se părea oarecum straniu. Acest bărbat a vrut să o ia de soție, a atacat-o, apoi a murit la picioarele ei. Iar ea nici măcar nu-i știa numele de botez. Se uitau toți la el.

– Doamne, ce gras este, zise lady Vickers.

Annabel duse mâna la gură, ca să nu o apuce râsul. Fiindcă nu era amuzant. Dar ea chiar ar fi râs.

– Nu cred că-l putem duce jos, în salonaș, fără să trezim jumătate din casă, zise Sebastian. Presupun că nu știți unde este camera lui, i se adresă el doamnei Vickers.

– Cel puțin la fel de departe ca salonașul. Și exact lângă camera soților Challis. Nu ai cum să-l duci acolo, fără să-i trezești.

– Voiam să-l trezesc pe vărul meu, îi spuse Seb. Cu încă o persoană, am putea să-l cărăm.

– Nu ați putea să-l cărați nici dacă ați fi cinci persoane, replică lady Vickers. Cel puțin, fără să faceți zgomot.

– Poate, dacă am...interveni Annabel.

Lady Vickers făcu un gest teatral cu mâna ridicată spre ușa dintre cele două camere și spuse:

– Duceți-l în patul meu.

– Ce? tresări Annabel.

– Va trebui să convingem pe toată lumea că a murit în timp ce își făcea mendrele cu mine.

– Dar... dar... Annabel se uita speriată la bunica ei, apoi se uita la lordul Newbury și în final la Sebastian, care parcă rămăsese și el fără grai.

Sebastian. Fără grai. Se pare că doar așa ceva a avut efect.

– Of, pentru Dumnezeu, exclamă lady Vickers, exasperată de lipsa de acțiune. Doar am mai făcut-o și altădată.

– Ce... ați.... voi? zise Annabel, gâtuită de emoție.

– Acum mulți ani s-a întâmplat, replică bunica ei. Dar a știut toată lumea despre noi.

– Și tu voiai ca eu să mă *căsătoresc* cu el?

Lady Vickers își propti mâinile în șolduri și o privi compătimitor pe nepoata ei.

– Crezi că acum este momentul să te plângi de ceva? Mai ales că nu a fost chiar atât de rău, dacă știi la ce mă refer. Și unchiul tău, Percival a ieșit cum trebuie.

– Of, Dumnezeule, gemu Annabel. Unchiul Percy.

– Se pare că Percy este mai degrabă unchiul meu, zise Sebastian, clătinând din cap.

– Verișor, aș zice eu mai degrabă, îl corectă lady Vickers. Acum, aveți de gând să-l mutați, sau nu? Nu v-am auzit pe niciunul că mi-ați mulțumit pentru că m-am aruncat în atacul la baionetă, ca să spunem așa.

Era adevărat. Oricât de mult ar fi insistat bunica ei să se mărite cu lordul Newbury și astfel a băgat-o în această încurcătură, acum era evident că-și dădea silința să o scoată basma curată. Va urma un scandal oribil și ziarele vor fi pline cu

caricaturi și glume proaste, se gândea Annabel. Deși bănuia că bunica ei va fi singura care se va bucura de puțină notorietate la vârsta ei.

– Vă mulțumim, zise Sebastian, impresionat. Să știți că apreciem ce faceți.

– Haide, gata, zise lady Vickers și-i îndemnă să acționeze. Nu se va duce singur în patul meu.

Sebastian îl luă de sub brațe pe unchiul lui, iar Annabel îl apucă de picioare, dar când se pregătea să le ridice, auzi un sunet straniu. Când ridică privirea, se îngrozi...

Newbury deschisese ochii.

Annabel țipă și-i lăsă picioarele pe covor.

– Sfinte Dumnezeule, exclamă bunica ei. Măcar ați verificat, să vedeți dacă este mort?

– Am presupus că este, protestă Annabel. Îi bătea inima cumplit de tare și respira precipitat. Se așeză pe marginea patului, epuizată.

Lady Vickers se uită spre Sebastian, cu aceeași întrebare în privire.

– Eu am crezut ce mi-a spus ea, zise și-l lăsă pe lordul Newbury pe covor. Se uitau toți la el. Avea ochii închiși din nou.

– A mai murit o dată? întrebă Annabel.

– Dacă ai noroc, zise cu răutate lady Vickers.

Sebastian și Annabel schimbau fețe-fețe, parcă întrebându-se într-una același lucru: *Nu ai verificat tu?* Văzând că nu reușește să răspundă doar făcând semne cu mâna, Sebastian o întrebă direct:

– Ce spui?

– Nu știu.

– Văd că nu sunteți buni de nimic amândoi, mormăi lady Vickers. Se apropie de bătrân și urlă deasupra lui: Newbury! Trezește-te! se răsti ea.

Lordul Newbury scoase un geamăt, apoi sforăi și bâigui ceva.

– Robert, zise lady Vickers. trezește-te. Îi trase o palmă peste față. Destul de tare.

Annabel și Sebastian erau bucuroși că bunica ei a preluat controlul situației. Lordul Newbury deschise ochii și tuși de câteva ori, trase aer în piept cu dificultate, apoi încercă să se ridice, sprijinindu-se pe coate. Se uită spre lady Vickers și clipi speriat.

– Margaret?

– Idiotule! îi zise ea și-l pălmui din nou.

– Ce naiba faci? zise el și căzu iar pe spate.

– Robert, totuși este nepoata mea, șuieră lady Vickers. Nepoata mea! Cum ai îndrăznit?

Annabel se gândea că totuși bunica ei avea un mod ciudat de a o iubi, dar o iubea totuși.

– Trebuia să se mărite cu mine, se bâlbâia lordul Newbury.

– Iar acum nu se mai mărită cu tine. Asta nu-ți dădea oricum dreptul să te năpustești asupra ei.

Annabel simțea cum Sebastian o strânge de mână, ca să o liniștească, iar ea îi răspunse, strângându-l ușor.

– A încercat să mă omoare, se văicărea Newbury.

– Nu-i adevărat! protestă Annabel, cu intenția să se repeadă la el, dar Sebastian o reținu.

– Las-o pe bunica ta să se ocupe de problemă, îi șopti el.

– Eu doar m-am apărat, zise ea, revoltată.

– Cu un vătrai? întrebă Newbury.

– Altfel cum aș fi putut să-i fac față? zise Annabel, de data aceasta adresându-i-se bunicii ei.

– Zău, Robert, zise lady Vickers, râzând sarcastic.

Bătrânul reuși să se ridice din nou și să se sprijine cu spatele de perete.

– Pentru Dumnezeu, spuse el umil. Vine cineva să mă ajute și pe mine?

Nimeni nu a făcut nicio mișcare.

– Eu nu sunt deloc în putere, spuse lady Vickers.

– El ce caută aici? întrebă Newbury, privindu-l disprețuitor pe nepotul său.

– Nu cred că ești în postura să mai pui și întrebări, zise arogant Sebastian.

– Gata, Newbury, de aici preiau eu, spuse definitiv lady Vickers. Te duci imediat în camera ta, iar la primele ore ale dimineții pleci acasă.

– Nici gând să fac asta, protestă el.

– Ți-e teamă că toată lumea va crede că ai plecat cu coada între picioare? îl ironiză ea. Păi, ar fi bine să te gândești la alternativă. Dacă mai ești aici, când mă voi trezi eu, voi spune tuturor că ai petrecut noaptea cu *mine*.

Lordul Newbury se făcu alb ca varul la față.

– De obicei se trezește târziu, veni Annabel cu completarea. Începuse să-și revină, iar după cât rău i-a făcut lordul Newbury, acum profita și ea de moment și voia să-și ia revanșa. Sebastian râdea pe sub mustață.

– Mai mult de atât, reluă lady Vickers, ai să încetezi imediat cu goana asta ridicolă după o mireasă. Nepoata mea se mărită cu nepotul tău, iar tu îl vei face pe el moștenitorul tău.

– Oh, nu... începu Newbury.

– Liniște, îl opri lady Vickers. Robert, rușine, ești mai bătrân decât mine. Nu se cuvine.

– Dar până acum o lăsai să se mărite cu mine, sublinie el.

– Asta pentru că am crezut că vei muri. Newbury făcu o față greu de redat în cuvinte. Ar fi cazul să renunți cu grație, adăugă ea. Pentru Dumnezeu, uită-te la tine! Dacă îți iei o soție, probabil că-i vei face rău, în timp ce vei încerca zadarnic

să... Sau vei muri deasupra ei. Iar voi doi, se adresă ea acum Annabelei și lui Sebastian, care se abțineau să nu râdă; să știți că nu e nimic de râs în asta.

– Păi, cam este puțin, zise Sebastian timid.

Lady Vickers clătină din cap, de parcă ar fi vrut să nu mai vadă pe nimeni în jurul ei.

– Să pleci imediat, îi zise lordului Newbury.

El o ascultă și până să iasă, scoase tot felul de sunete în semn de protest. Cu toții au înțeles că mâine dimineață va pleca acasă. În sfârșit, a terminat cu amenințările asupra celor doi tineri.

– Și tu, îi zise ea lui Sebastian. Sper că o vei lua de soție.

– Sigur că da, zise el solemn.

– Foarte bine. Nu știu dacă aș mai face față încă unui dezastru. Inima, știți voi, spuse ea și se bătu cu două degete pe piept.

După părerea Annabelei, bunica ei avea o inimă mai tare decât a ei.

– Merg să mă culc, îi anunță lady Vickers și nu vreau să fiu deranjată.

– Sigur că nu, șopti Sebastian, apoi realiză că avea nevoie de un comentariu, care să-l apropie de bătrână: Pot să vă aduc ceva?

– Liniște. Adu-mi liniște, zise lady Vickers și-l privi cu subînțeles. Ai înțeles ce vreau să spun, nu-i așa?

El dădu din cap surâzător.

– Merg în camera mea, le spuse din nou bătrâna. Voi doi puteți să faceți ce vreți. Doar să nu mă treziți. Cu aceste cuvinte, ieși pe ușa dintre camere și o încuie pe partea ei.

Annabel privi spre ușă, apoi se întoarse către Sebastian.

– Cred că bunica mea tocmai mi-a dat permisiunea să mă ruinez cu bună știință.

– Cred că ar fi bine să ajut la această ruinare în seara aceasta, zise el zâmbitor. Dacă nu te deranjează.

– Cred că a înnebbunit, zise Annabel, cu ochii tot spre ușă.

– *Au contraire*, spuse el și se apropie de ea. A dovedit cu prisosință că este cea mai sănătoasă la minte dintre noi toți. Veni tot mai aproape de Annabel și o sărută pe ceafă. Cred că suntem singuri.

– Eu nu mă simt deloc singură, zise ea și făcu semn cu capul spre ușa dintre camere.

El o cuprinse în brațe și își lipi buzele de clavicula ei. Annabel avu senzația că încearcă să se apropie de ea în mod intim, dar realiză că el se amuză.

– Ce? întrebă ea.

– Mi-o imaginez că stă cu urechea lipită de ușă, spuse el.

– Și asta ți se pare amuzant?

– Este. Nu știa nici el de ce, dar așa simțea.

– A avut o relație cu unchiul tău, spuse Annabel.

Sebastian se încordă brusc.

– Dacă vrei să-mi stingi ardoarea cu această imagine, garantat vei reuși.

– Am știut că unchii mei Thomas și Arthur nu sunt copiii bunicului, dar Percy... Annabel clătina din cap, încă tulburată de evenimentele din seara aceasta. Dintr-odată tresări.

– Ce este? întrebă Sebastian.

– Mama mea. Habar nu am dacă...

– A fost o Vickers, zise Sebastian cu siguranță în glas. Ai ochii bunicului tău.

– Chiar așa?

– Nu culoarea, ci forma. O întoarse cu fața spre el și-i roti ușor capul, ca să o privească direct. Uite aici, spuse el și-i atinse ușor colțul exterior al ochiului. Este aceeași curbă. Se trase puțin înapoi și o privi concentrat. Pomeții sunt la fel ca ai lui, adăugă el.

– Semăn mult și cu mama, completă ea.

– Ești o Vickers, încheie el. O sărută pe colțul gurii. Crezi că a adormit? spuse el şi făcu semn cu capul spre ușa despărțitoare. Ea clătină din cap. O sărută și pe celălalt colț al gurii, apoi întrebă: Acum crezi că a adormit?

Ea începu să râdă, apoi ridică ochii spre tavan. Ar fi vrut să-l dojenească, dar când îi privi surâsul de băiețandru care-și așteaptă nerăbdător cadoul de Crăciun, renunță. Ar fi vrut să-i spună să aibă răbdare, dar nu putea. Era îndrăgostită de el, urma să devină soția lui, iar după câte lucruri s-au întâmplat în ultima vreme, și-a dat seama că viața trebuie trăită și oamenii trebuie apreciați; iar dacă avea o șansă la fericire, era momentul să o apuce acum, cu amândouă mâinile și să nu-i mai dea drumul.

– Da, spuse ea în şoaptă și își înlănțui brațele pe după gâtul lui. Cred că acum a adormit.

Capitolul douăzeci și șase

Sebastian se gândea că, dacă el ar fi scris povestea, acum ar fi luat-o în brațe pe Annabel și aici se va încheia capitolul. Ba nu, capitolul s-ar fi terminat în urmă cu trei pagini, fără nicio aluzie la intimitate, sau seducție și evident, fără niciun gest pasional, care să fi fost provocat de gestul Annabelei de a-l îmbrățișa, mai ales că și-a ridicat fața spre el, așteptând.

Totuși, asemenea lucruri nu pot fi așternute pe hârtie.

Doar că el nu scria nicio poveste, ci o trăia, iar acum o ridică în brațe și o așeză pe pat.

– Te iubesc, șopti el. O privi; avea părul despletit, iar abundența podoabei brunete îl încânta. I-ar fi mângâiat fiecare buclă și le-ar fi răsucit pe deget pe fiecare. Ar fi vrut să simtă cum părul ei îi mângîie pielea de pe umeri, apoi pe cea de pe piept. Voia să o simtă lipită de el și voia să-i simtă trupul toată viața.

Se întinse și el lângă ea, puțin mai sus, ca să-i savureze frumusețea în întregime. Ea îl privea cu toată dragostea din lume reflectată în ochi, iar asta îl lăsă fără cuvinte; simțea doar respect și responsabilitate în aceste clipe.

Acum aparținea cuiva. Locul lui era alături de cineva. Acțiunile lui... nu mai erau doar ale lui. Tot ce spunea, ce făcea... toate însemnau ceva pentru altcineva acum. Dacă o rănea, dacă o dezamăgea...

– Pari atât de serios, șopti ea și îl mângâie pe obraz. Mâna ei era rece, iar el răsuci ușor capul, ca să-i sărute palma. Mereu am mâinile reci, zise ea.

– O spui ca și când ar fi un secret ascuns, întunecat.

– Și picioarele îmi sunt mereu reci.

El o sărută pe nas.

– Vreau să-mi petrec toată viața ținând de cald mâinilor și picioarelor tale.

Ea surâse deschis, așa cum numai ea știa, cu ochii și cu toată inima.

– Îți jur că o să...

– O să mă iubești, chiar dacă o să-mi pierd părul? o întrebă el.

– S-a făcut.

– O să joci cu mine darts, chiar dacă eu voi câștiga întotdeauna?

– Nu sunt sigură de asta...

– Zău? Nimic despre devotamentul etern?

– Sebastian Grey, ești un bărbat atât de ușor de iubit.

– O să-mi dau silința, zise el și zâmbi.

– Totuși, am un secret.

– Da? Ador secretele, zise el și își linse buzele.

– Sunt foarte bună la darts.

– Eu sunt mai bun, șopti el și își lipi buzele de urechea ei.

– Dar ai uitat că am câștigat un concurs *Unicul Winslow care a Câștigat la Darts.*

– Ah, dar săptămâna viitoare te vei numi Grey. Stai puțin, zise el, amintindu-și de ce a venit în camera ei mai devreme. Vreau să mai fac o dată ceva. Când te-am cerut în căsătorie, nu am făcut-o cum se cuvine.

Ea ar fi vrut să protesteze, însă el își lipi degetul de buzele ei.

– Nu spune nimic. Știu că simți impulsul natural să mă contrazici, fiind copilul cel mai mare din familie, dar acum vei tăcea și mă vei asculta.

Ea făcuse ochii mari, dar îl urmărea fermecată.

– Va trebui să te mai cer o dată. Voi face asta doar o dată, cu o singură femeie, așa că vreau să fie totul ca la carte.

Atunci realiză că nu știe ce trebuie să spună. Parcă repetase în minte, dar acum, când o privea și stătea în fața ei, parcă toate cuvintele i-au dispărut din cap. Era un om de litere. Scria romane, conversa cu o ușurință naturală, dar acum, când conta cel mai mult, cuvintele îi dipăruseră din memorie. Tăcerea ei...

Nu existau cuvinte destul de potrivite pentru ceea ce voia el să-i spună. Orice i-ar fi spus ar fi fost acum doar o frântură din câte avea în inimă pentru ea. Annabel – Annabel a lui – era ca o spirală de culoare, așa cum erau cuvintele pe care le-ar fi așternut pe o pânză pentru ea, în culori pastelate.

Va încerca totuși. Nu mai fusese îndrăgostit până acum și nici nu intenționa să se mai îndrăgostească vreodată. O avea în brațe acum, la lumina lumânărilor și va face totul cum trebuie.

– Te cer în căsătorie pentru că te iubesc, spuse el. Nu știu cum s-a întâmplat atât de repede, dar știu că este adevărat. Când te privesc...

Trebuia să se oprească. Vocea îi tremura ușor și trebuia să trecă peste momentul emoționant care îl gâtuia.

– Când te privesc, pur și simplu știu.

Realiză că de cele mai multe ori cuvintele simple contează cel mai mult. O iubea, știa asta și cam atâta era important.

– Te iubesc, îi spuse din nou. O sărută blând. Te iubesc și aș fi onorat dacă mi-ai permite privilegiul de a-mi petrece restul vieții făcându-te fericită. Ea dădu din cap din cap afirmativ și pe obraz i se prelinse o lacrimă.

– Numai dacă mă lași și pe mine să fac același lucru, șopti ea.

O mai sărută o dată, de data aceasta cu patimă.

– Va fi plăcerea mea.

Se încheiase momentul pentru cuvinte. Îngenunchie și își trase cămașa din pantaloni, apoi o dezbrăcă dintr-o mișcare

fluidă. Ea făcu ochii mari, când îi văzu pieptul dezgolit, iar el se înfioră de dorință, când o văzu că întinde mâna să-l atingă.

Când mâna ei se lipi de pieptul lui, detectă bătăile inimii, iar el gemu de plăcere, uluit că o simgură atingere delicată il excita la maxim. O dorea. Doamne, o dorea cum nu mai dorise pe nimeni până atunci, cum nu-și imaginase vreodată.

– Te iubesc, îi șopti el. Trebuia să elibereze cuvintele și le mai rosti o dată, apoi încă o dată. O spuse și în timp ce o dezbrăca de cămașa de noapte, dar și când reuși să-și scoată și el ultima piesă de lenjerie. O ținea strâns lipită de el, iar acum nu-i mai despărțea nimic. Îi spuse aceste cuvinte și când se pregătea să-și facă loc între coapsele ei, ca să o penetreze și să se unească pe veci cu ea.

O simțea atât de fierbinte, umedă și primitoare, dar se reținu, reușind să-și stăpânească dorința impetuoasă.

– Annabel, șopti el gutural. Îi acorda ultima șansă de a-i spune nu, paote fiindcă nu era pregătită, sau pentru că avea nevoie de binecuvântarea bisericii mai întâi. Asta l-ar fi ucis, dar s-ar fi oprit. Spera din inimă că și ea îi înțelege frământările, dar nu mai putea rosti niciun cuvânt, cu atât mai puțin o propoziție completă.

O privi cum se scaldă în pasiune, ca și el. Respira precipitat și ea, iar mișcările pieptului, pe care le simțea și el, îl ațâțau și mai mult. Ar fi vrut să-i ridice ambele brațe deasupra capului și să o țină captiva lui acolo, o eternitate.

Dorea să o sărute tandru, peste tot.

Dorea să se avânte în intimitatea ei, ca să-i demonstreze în modul cel mai primitiv că era a lui, numai a lui.

Dorea să se așeze în genunchi în fața ei, să o implore să-l iubească veșnic.

Dorea totul cu ea.

Dorea orice împreună cu ea.

Dorea să o audă cum spune....

– Te iubesc, îi șopti Annabel cu glas tremurat, dar atât de sincer și din străfundul sufletului, încât atâta i-a trebuit lui Sebastian, ca să dea frâu liber dorinței.

O penetră lent, gemu când ea îl apucă de umeri și-l strânse, trăgându-l spre ea.

– Ești atât de... de... Sebastian nu reuși să încheie declarația. Simțea doar, iar trupul lui preluă conducerea. Fusese făcut pentru așa ceva. Pentru acest moment. Cu ea.

– Oh, Doamne, gemu el. Oh, Annabel...

Cu fiecare mișcare de avans a lui, ea gemea, se cambra sub greutatea lui, ridica șoldurile în ritm cu el și-l cuprindea mai adânc în intimitatea ei. Sebastian avea grijă să nu se grăbească și să-i dea timp ca să se adapteze, însă fiecare suspin al ei mai declanșa o scânteie în el, iar sângele i se înfierbânta.

Cu o mână îi cuprinse un sân și-l sărută de câteva ori, apoi dezmierda pielea fină care acoperea forma perfectă.

– Vreau să te gust, îi șopti el și își lăsă limba să traseze cercuri concentrice pe ambii sâni, iar când ea scoase un țipăt de plăcere, el simți clipa de triumf masculin. Încet trase cu buzele sfârcurile feciorelnice, admirând-o în splendoarea feminității ei. Dorea să rămână cu ea pentru totdeauna, așa, adâncit în ea, resimțind dragostea supremă.

Își dorea ca experiența să fie una plăcută pentru ea. Ba nu, voia să fie ceva spectaculos. Era prima dată pentru ea și Sebastian știa că de obicei prima dată nu este prea plăcut pentru o femeie. Simțea că-și pierde controlul și lasă frâu liber propriei plăceri, dar nu voia să facă asta înainte ca ea să atingă orgasmul. Nu-și amintea când a mai fost atât de emoționat în timp ce făcea dragoste cu o femeie. Dar până atunci nu făcuse dragoste. De-abia acum realiza diferența. Era o mare diferență, iar diferența era acum în brațele lui.

– Annabel, îi șopti duios. Tu ești...? Ești...? Înghiți nodul din gât. Te doare?

– Doar o clipă, zise ea, rămânând cu ochii închiși. Acum este... Ciudat... Minunat.

– O să fie și mai bine, o încurajă el. Începu să se miște cu mai multă siguranță, acum că trecuse de primele momente de început. Se mișca așa cum face un bărbat care se întoarce acasă.

Își strecură o mână între picioarele ei și începu să o maseze ușor, în timp ce-și continua avansul. Găsise punctul sensibil, iar sub atingerile lui din ce în ce mai rapide, ea se arcui și mai mult și începu să respire precipitat. Îi rosti numele și își înfipse degetele în umerii lui, tensionată fiind. Provocarea veni la timp pentru el, fiindcă își intensifică ritmul și mări presiunea, simțind-o că este pe punctul de a se elibera.

Îl dorea. Implora să atingă climaxul. Iar el jură că îi va oferi această plăcere. Se grăbi să mai ofere atenție sânilor dornici de mângâieri, iar când credea că nu se mai poate abține mult timp, o simți cum se încordează și apoi se detensionează. Simți cum îl strânge de umeri și strânge pulpele împrejurul bărbăției lui, pulsând, vibrând și cutremurându-se orgasmic. Îi simțea mușchii puternici pulsând și pe loc eliberă tensiunea sexuală acumulată, imediat după ce a văzut-o pe ea satisfăcută.

– Te iubesc, declară el și o trase aproape de trupul lui, apoi au adormit împreună și s-au cufundat într-un somn profund, liniștitor.

Capitolul douăzeci și șapte

Soarele răsare devreme în această perioadă a anului, iar când Annabel dădu cu ochii de ceasul de pe noptieră, văzu că era de-abia ora cinci. Se strecură încet din pat, îmbrăcă un halat și merse să tragă draperiile. Annabel știa că bunica ei îi acordase lui Sebastian permisiunea să rămână în camera ei, dar până când se vor trezi ceilalți din casă, el nu mai trebuia să fie acolo.

Camera ei era spre răsărit, așa că acum se bucura de primele raze ale soarelui. Cerul căpătase nuanțe purpurii, iar la orizont se vedeau deja benzi subțiri aurii, strălucitoare. Și galbene. Era *lumina piezișă a zorilor*, se gândi Annabel. Încă nu terminase de citit romanul doamnei Gorely, dar primele rânduri i-au rămas în memorie. Îi plăceau. Le înțelegea. Nu era genul de persoană care vizualizează, dar ceva din descriere rezona cu ea.

Îl auzi pe Sebastian mișcându-se în pat și se întoarse. Se trezise și el.

– Este dimineață, spuse ea, zâmbind.

– Aproape, spuse el și căscă.

– Aproape, repetă ea și se întoarse cu fața spre fereastră.

Sebastian căscă din nou, apoi coborâ din pat, veni în spatele ei și o cuprinse cu brațele, rezemându-și bărbia pe creștetul capului ei.

– Ce răsărit frumos, șopti el.

– S-a schimbat foarte mult în câteva minute, de când urmăresc. Aproape niciodată nu am văzut răsăritul în această perioadă a anului, zise ea. Este prea devreme.

– Credeam că-ți place să te trezești devreme.

– Da, îmi place, dar nu chiar atât de devreme. Tu? îl întrebă ea. Mi se pare un lucru important de știut despre viitorul soț.

– Nu, la mine e altfel: când văd soarele răsărind, este pentru că am stat treaz prea mult timp.

Ea voia să glumească pe seama lui, știindu-l că merge des la petreceri, dar renunță, când văzu în ochii lui resemnare.

– Pentru că nu poți să dormi, îi zise ea. El dădu din cap afirmativ. Astă noapte ai dormit, îi zise ea. Ai dormit destul de bine.

El o privi surprins, dar și mirat.

– Așa să fie?

Ea se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

– Poate că și pentru tine este ceva nou.

El se uită lung la ea, dar nu spuse nimic.

– Te iubesc, o sărută la rândul lui. Hai să ieșim.

– Ce?

El merse să se îmbrace și o îndemnă și pe ea.

– Hai, îmbracă-te.

Annabel se uită admirativ la spatele lui, apoi se trezi la realitate și întrebă:

– De ce vrei să ieșim?

– Nu trebuie să mă găsească nimeni aici, explică el, dar nu-mi vine să te las singură. Vom spune tuturor că ne-am întîlnit la o plimbare matinală.

– Nu ne va crede nimeni.

– Sigur că nu, însă nu vor avea nicio dovadă că mințim. Începu să râdă. Entuziasmul lui era molipsitor, iar Annabel se grăbi să se îmbrace. Nici nu o așteptă să-și ia pardesiul, că o prinse de mână și au luat-o la fugă pe scări, în hohote de râs. Câteva cameriste i-au întâlnit, pe când aduceau cănile cu apă în camerele de oaspeți, iar ei le-au ocolit și și-au continuat drumul spre aer curat, spre libertate.

Annabel trase aer în piept. Era perfect, proaspăt, rece și înviorător. Era o nouă zi, cu rouă adunată pe firele ierbii, pe ramurile pomilor și pe aleile șerpuind de jur împrejurul conacului.

– Mergem la lac? întrebă Sebastian. O sărută pe ureche. Am câteva amintiri fabuloase de pe malul lacului.

Annabel se îmbujoră.

– Hai să te învăț cum să arunci pietre ca să sară pe luciul apei.

– Oh, nu cred că vei reuși. Am încercat *ani* de zile. Frații mei au renunțat să mai încerce.

– Nu te-ai gândit că poate ei te-au sabotat în vreun fel? o întrebă el surâzând ștrengărește.

Annabel căzu pe gânduri.

– Dacă eu aș fi fratele tău și cred că amândoi putem mulțumi cerului că nu sunt, poate mi s-ar părea amuzant să te instruiesc greșit.

– Nu cred că ar face ei așa ceva.

– Cum nu i-am cunoscut, nu pot spune că nu ar face-o, dar, cum pe tine te-am cunoscut, pot spune că ar face-o. Zău așa, domnișoara care întrece un curcan în alergare, care câștigă la darts...

– Aici am fost doar pe locul trei.

– Ești enervant de capabilă.

– „Enervant”?

– Unui bărbat îi face plăcere mereu să creadă că el conduce, șopti el. Enervant de adorabilă, poftim, ca să nu te superi.

Au ajuns pe malul lacului, iar aici au început să caute pietricele rotunde, netede, pe întinderea nisipoasă.

– În primul rând trebuie să găsești piatra cu forma potrivită, îi spuse el.

– Dacă o găsesc și până al sfârșitul zilei nu mă înveți să o arunc bine, nu știu ce aș putea să-ți fac, dar nu va fi ceva frumos.

– Trebuie să fie plată, nu prea grea...

– Știu și asta.

– Încep să înțeleg de ce nu au vrut frații tăi să te învețe. Annabel se uită urât la el, iar Sebastian începu să râdă. Uite, asta e bună, zise el și îi dădu piatra. Uite cum trebuie să ții mâna, iar degetele trebuie să o strângă așa... îi demonstră, ajutând-o să cuprindă piatra cât mai bine.

– Și ce?

– Nimic, spuse el, dând din cap. Trebuie să fie la fel cum soarele atinge apa.

Annabel se uită pe luciul lacului și văzu reflecția soarelui pe întinderea calmă. El păru concentrat asupra unor gânduri trecute, legate, probabil de suprafața lacului. Parcă încerca să memoreze fiecare undă care se propaga pe întinderea albastră. Annabel îl admira pentru farmecul pe care-l afișa altădată, dar nu și acum. Acum reflecta la ceva, era gânditor, parcă alt om.

Se întrebă dacă era cineva din familia lui care-l cunoștea foarte bine.

– Lumina piezișă a zorilor, spuse ea.

– Ce? spuse el și se întoarse brusc.

– Păi, cred că deja nu mai e chiar răsăritul...

– De ce ai spus asta?

– Nu știu. Se uită din nou pe lac. Părea o întindere magică, încercuită de copaci și dealuri domoale. Îmi place imaginea, cred. Mă gândeam că este o descriere fumoasă. Din *miss Sainsbury*, știi.

– Știu.

– Tot nu am reușit să termin de citit cartea.

– Îți place? întrebă el serios.

– Cred că da, zise ea. Îl văzu că se uită la ea cu intensitate, dar și cu nerăbdare.

– Îți place sau nu ̕ îți place.

– Nu-i adevărat. Există lucruri care îmi plac puţin, iar altele la care ţin foarte mult. Cred că va trebui să termin cartea înainte să pot emite o părere.

– Unde ai ajuns?

– Dar de ce te interesează?

– Nu mă interesează, protestă el.

Totuşi, arăta exact ca fratele ei, Frederick, când ea l-a acuzat că o place pe Jenny Pitt, care locuia în satul lor. Frederick îşi pusese mâinile în şolduri şi declarase "Nu mă interesează", dar era clar că îl interesa.

– Îmi plac volumele ei, atâta tot.

– Şi mie îmi place budinca de Yorkshire, dar nu mă simt ofensată, dacă altora nu le place, explică ea.

Aici Sebastian nu mai avea ce să comenteze, aşa că Annabel se întoarse la piatra din mână şi încerca să imite modul în care i-a arătat el că trebuie ţinută.

– Ce anume nu-ţi place? o întrebă el.

Ea se miră de întrebare. Credea că au încheiat acest subiect de conversaţie.

– E vorba de subiect?

– Nu, spuse ea. Îmi place subiectul. Mi se pare puţin probabil, dar asta o face amuzantă.

– Atunci ce?

– Păi, nu ştiu. Se gândea ce răspuns să-i ofere.

– Stilul este câteodată greoi.

– Greoi, repetă el.

– Sunt foarte multe adjective. Dar trebuie să recunosc, se pricepe la descrieri. Chiar îmi place formularea *lumina piezişă a zorilor.*

– Ar fi dificil să faci o descriere fără adjective.

– Adevărat, recunoscu ea.

– Aş putea să încerc, dar...

Sebastian închise gura brusc. Foarte brusc.

– Ce ai spus adineauri? întrebă ea.

– Nimic.

Doar că în mod cert, nu spusese chiar nimic.

– Ai spus...Ananbel făcu ochii mari şi exclamă: *Tu* eşti!

Sebastian nu mai spuse nimic, ci rămase cu braţele încrucişate la piept, făcând mutra aceea tipică de *nu-ştiu-despre-ce-vorbeşti.*

Mintea ei prelucra. Cum de nu şi-a dat seama? Au fost atâtea indicii. După ce unchiul lui i-a învineţit ochiul, iar el a spus că niciodată nu ştii când ar putea avea nevoie să descrie ceva. Cărţile cu autograf. Şi opera! Spusese ceva despre un erou care nu poate să leşine din prima pagină, nici de la prima scenă!

– Tu eşti Sarah Gorely! exclamă ea. Tu eşti. Aveţi aceleaşi iniţiale.

– Zău, Ananbel, eu...

– Să nu mă minţi. Voi fi soţia ta. Nu poţi să mă minţi. Ştiu că tu eşti. Mi s-a părut chiar că acţiunea cărţii are ceva de la tine, în timp ce o citeam. Asta mi-a plăcut cel mai mult la ea. Cum ai reuşit să ţii un secret atât de mult timp? Presupun că nimeni nu ştie. Sigur că Lady Olivia nu-le-ar fi numit îngrozitoare, dacă ar fi ştiut că tu ai scris cărţile.

– Păi tocmai acesta este motivul ca ea să nu ştie. S-ar fi simţit groaznic.

– Eşti un bărbat cu suflet foarte mare. iar sir Harry?

– Nici el nu ştie, confirmă el.

– Dar ţi le traduce! Sebastian ridică din umeri. Oh, şi el s-ar simţi teribil. Nu-l cunoştea bine pe sir Harry, dar totuşi... erau veri! Cum de nu au bănuit niciodată? întrebă ea.

– Nu cred că s-au gândit la asta.

– Oh, vai!

– Ştii, sunt unele persoane care cred că această activitate nu este demnă de un bărbat.

– Dar nu eu, zise ea imediat. Doamne, Sebastian era Sarah Gorely. Se căsătorea cu Sarah Gorely. Cred că este minunat, îi zise ea bucuroasă.

– Chiar crezi asta? o întrebă, căutând răspunsul și în privirea ei. Cât de importantă era părerea ei pentru el . Era încrezător și confortabil în propria-i piele. Era unul din primele lucruri pe care ea le-a observat la el, chiar înainte să-i cunoască numele.

– Da, cred, îi spuse sincer. O bucura să știe că înseamnă mult pentru el. Va fi secretul nostru, îl asigură ea. Apoi râse. Când te-am cunoscut, înainte să-ți știu numele, îmi aduc aminte că aveai un zâmbet care parcă ascundea un mare secret, iar eu voiam să fac parte din el.

– Întotdeauna, zise el cu solemnitate.

– Poate îți voi da și eu o mână de ajutor, se oferi ea. *Miss Winslow și Autorul Misterios.*

L-a luat pe nepregătite, apoi Sebastian făcu ochii mari și zâmbi.

– Nu mai pot folosi Misterios. Deja am avut un colonel misterios.

– E grea treaba asta cu scrisul.

– *Miss Winslow și Amantul Splendid*? propuse el.

– Sună prea picant, răspunse ea. Vei pierde publicul și apoi ce vei face? Avem de hrănit copilași cu ochi verzui-cenușii, ai uitat?

– Atunci să fie *Miss Winslow și Moștenitorul Nesigur.*

– Oh, nu știu. E adevărat, probabil că nu vei moșteni nimic, deși, slavă cerului, eu nu am nicio legătură cu asta, dar „nesigur" sună puțin cam... Ce spui de dna Grey? întrebă ea timid.

– Dna Grey, repetă el.

– Îmi place cum sună.

– Da. *Dna Grey și Soțul Destoinic.*

– *Dna Grey și Soțul Iubitor.* Nu, nu, *Dna Grey și Soțul Ei Iubitor*, spuse Annabel, punând acentul pe „ei".

– Să fie o poveste în desfășurare? întrebă el.

– Da, cred că da. Atâta timp cât nu te deranjează un final fericit în fiecare zi.

– Mi se pare că e mult de lucru... șopti el.

– Dar merită.

– Nu mi s-a părut o întrebare.

– Limbaj direct, domnule Grey. Limbaj direct.

– Nu crezi că ar trebui să fie doamna va-fi-în-curând Grey?

– Acum tu mă editezi pe mine?

– Sugerez.

– După cum se întâmplă, zise el, am avut dreptate. „Va-fi-în-curând" trebuie să fie pus înainte de „dna", altfel va părea că ești dna Altcineva.

Ea se gândi puțin. El o privi cu atenție.

– Foarte bine, acceptă ea, dar despre toate celelalte eu am dreptate.

– Toate?

– Eu te-am ales pe *tine*.

– *Dl Grey și Mireasa Lui Iubită*. Sebastian o sărută de mai multe ori. Cred că-mi place.

– Eu îl ador.

Chiar așa era.

Epilog

Patru ani mai târziu

– Cheia unui mariaj fericit, declara Sebastian Grey, aflat la biroul său, este să te însori cu o femeie splendidă.

Cum această frază a fost rostită fără vreun motiv aparent, după o oră de tăcere în doi, Annabel Grey ar fi presărat declarația cu câteva granule de sare. Sebastian începea conversațiile cu câteva complimente extravagante, atunci când dorea să-i cîștige aprobarea, sau, cel puțin, acordul, în legătură cu chestiuni absolut diferite de lauda mai sus menționată.

Totuși, în cele spuse de el existau zece lucruri care nu puteau decât să-i încălzească inima.

Unu: Seb era cuceritor când spunea asta, avea o privire caldă și părul ciufulit și **Doi**: soția despre care se face referire era ea, fapt care conducea spre **Trei**: în dimineața respectivă ea trecuse pe ordinea de zi îndatoriri de soție iubitoare, care, dată fiind istoria lor, vor conduce la **Patru**: încă un copilaş cu ochi verzui-cenușii peste nouă luni, care se va adăuga la ceilalți trei, aflați în camera copiilor.

De o importanță minoră, dar fericită era **Cinci**: niciunul din cei trei copilași Grey nu semăna deloc cu lordul Newbury, care dispăruse acum patru ani, după căzătura zdravănă din dormitorul Annabelei, se apucase de un regim de slăbire și se căsătorise cu o văduvă aparent prolifică, dar care **Șase**: nu reușise nici acum să obțină vreun moștenitor, fie el băiat sau fată.

Ceea ce însemna că **Șapte**: Sebastian era încă moștenitorul presupus al titlului de conte, nu că ar fi contat prea mult, fiindcă

Opt: el vindea foarte bine cărțile scrise, mai ales de când se publicase *Miss Spencer și Scoțianul Sălbatic*, pe care **Nouă**: regele însuși a declarat-o „delicioasă". În combinație cu faptul că Sarah Gorely devenise cea mai cunoscută autoare în Rusia, însemna că **Zece**: toți frații și surorile Annabelei erau aranjați pe viață, lucru care conducea spre **Unsprezece**: Annabel nu mai era nevoită să-și facă griji pentru că prețul fericirii ei era plătit de frați.

Unsprezece.

Ananbel zâmbea. Unele lucruri sunt atât de minunate, încât se poate trece de zece.

– De ce zâmbești?

Ea ridică ochii și-l privi pe Sebastian, încă așezat la biroul lui, prefăcându-se că muncește.

– Oh, din mai multe motive, zise ea.

– Foarte provocator. Și eu mă gândeam la multe lucruri.

– Da?

– La zece, mai exact.

– Eu mă gândeam la unsprezece.

– Tu mă întreci întotdeauna.

– Singurul Grey care a depășit un curcan în alergare, îi aminti ea. Ca să nu mai spunem nimic de aruncarea pietrelor pe apă.

Ajunsese la șase. Era un moment *excelent*. Mai ales că nimeni nu-l *văzuse* pe Sebastian reușind șapte sărituri.

– Calitate, mai presus de cantitate, zise el în glumă. Așa am spus mereu. Eu mă gândeam la zece lucruri care-mi plac la tine.

Annabel îl ascultă cu sufletul la gură.

– **Unu**, anunță el, zâmbetul tău. Care rivalizează doar cu **Doi**: râsul tău. Care este, la rândul său, alimentat de **Trei**: autenticitatea și generozitatea inimii tale.

Annabel simțea cum i se adună lacrimi la colțul ochilor. Știa că le va simți prelingându-i-se pe obraji, curând.

– **Patru**, continuă el, ești un excelent păstrător de secrete și **Cinci**: în sfârșit ai învățat să nu oferi sugestii care țin de cariera mea de romancier.

– Nu, protestă ea, înlăcrimată. *Miss Forsby și Valetul* ar fi fost o carte *minunată*.

– Cred că m-ar fi ruinat complet.

– Dar...

– Trebuie să remarci totuși că pe listă nu apare nimic despre cum nu mă întrerupi niciodată. Așadar, urmează **Șase**: mi-ai dăruit trei copii minunați și **Șapte**: ești o mamă absolut desăvârșită. Eu, pe de altă parte, sunt un egoist notoriu, iată de ce **Opt**: este despre faptul că mă iubești la nebunie. În toate modurile posibile, adăugă el râzând.

– Sebastian!

– De fapt, voi trece la **Nouă**: cred că merită propriul său număr. Spunând aceste cuvinte, începu să surâdă cu șarmul lui cuceritor.

Ea roși. Nici ei nu-i venea să creadă, dar și după patru ani de căsnicie o mai făcea să roșească.

– **Zece**, zise relaxat și se ridică. Veni la ea, îngenunchie și-i luă mâinile, sărutându-i-le pe rând. Ești pur și simplu tu. Ești femeia cea mai inteligentă, fascinantă, generoasă și competitivă pe care am cunoscut-o vreodată. Și poți să întreci un curcan în alergare.

Ea îl privea pur și simplu, cu obrajii scăldați de lacrimi, cu ochii înroșiți de emoție. Avea mare nevoie de o batistă. Îl iubea. Doar asta conta.

– Cred că au fost mai mult de zece, șopti ea.

– Așa să fie? întrebă el și-i șterse o lacrimă proaspăt prelinsă pe obraz. Nici nu am mai stat să număr.

SFÎRȘIT